

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl 9 / Sayı 98 / Şubat 1990 / 3.-DM

1990 BAHAR ATILIMININ AYAK SESLERİ TC'Yİ ÜRKÜTÜYOR

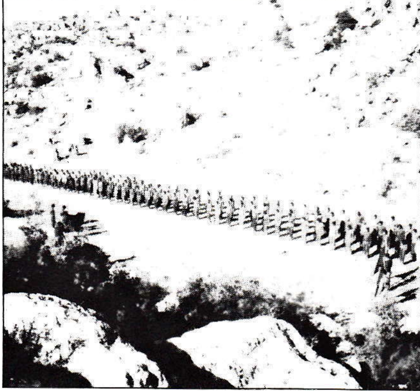
1990 baharı, Kürdistan'daki savaş cephelerinde daha sıcak bir sürecin başlamasını da birlikte getiriyor. Bu mücadelemizde önceki yılların aynı dönemlerine oranla daha sıcak bir hareketlenmenin başlangıcı oluyor. Ulusal kurtuluş cephesinde kış boyu yapılan hazırlıklar, bahar atılımıyla ürünlerini vermeye başlayacak gerillanın askeri nitelikli eylemleri, düşmanı derinden korkutuyor. Halkımızın da beklentileri bu yönlüdür. Bu yüzden de baharın gelmesini sabırsızlıkla bekliyor. Partimiz PKK de, düşmana ağır darbeler indirmenin hazırlıklarını yoğun yürütüyor ve bu hazırlıkların sonlarına doğru gidiyor. Nitekim bu hazırlıklar yer yer etkisini gösteriyor. En son, Diyarbakır yakınlarında meydana gelen çatışma da, düşmanın nasıl zor durumda kalacağını çok iyi ortaya koyuyor. Bu çatışmada, gerilla halkla tamamen bütünleşmiş ve köylülerle birlikte gerillalar özel savaş birliklerine karşı büyük direniş sergileyerek, çatışmayı düşman aleyhine dönüştürmüşlerdir. Bu muharebede, düşmana verdirilen ağır kayıplar 90 yılı bahar atılımının hangi kapsamda gelişeceğinin habercisi oluyor.

1992'ye göre özel savaş planını oluşturan TC, bahar ve yaz atılımının sönük geçmesi için, kış boyu operasyonlar yürüttü. Yoğun operasyonlarla, temelde gerillayı yok etmeyi hedeflediyse de, bunu başaramayacağını bildiğinden halkımıza yöneldi. Havadan ve karadan birçok yerleşim alanını kuşatmaya aldı. Her insanımıza koruculuğu dayattı; bunu kabul etmeyenlere işkence, baskı uyguladı ya da öldürdü; aç bırakıp göçe zorladı. Bu uygulamaların ulaştığı boyutlar, günümüz ve tarihin en barbar yaptırımları oldu. Bu barbarlıkla düşman, halkımızda uyanan ulusal ve özgürlük bilincini yeniden köreltmek, Partiye bağlılığını yok etmek istedi. Bu temelde halkı pasifleştirmeye çalışarak, gerillaya desteğini sıfırlamayı, bahar ve yaz atılımlarını zayıf düşürmeyi nedefledi. Böylece zayıf düşürülen gerillanın askeri operasyonlarla imhasının kolaylaşacağını hesaplamaktaydı. Fakat, TC'nin bu hesapları tutmadı. Bu yüzden, baharın yaklaşmasıyla yeni komplolara başvurmak zorunda kaldı, kalıyor. Yalnız aldığı özel savaş tedbirleri; kurtuluş savaşımız karşısında tükendiğinden eskilerini daha da inceltip sinsi hale

Devamı 2. sayfada

❒ **Diyarbakır-Batıkarakoç çatışmasında halk, ARGK gerillalarıyla birlikte direnişe katıldı...**

❒ **Gabar'da büyük muharebe ve Şırnak'ta 1 astsubay ve 2 köy korucusu cezalandırıldı...**

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ilişkin görevler doğru ve yetkin kavranmalı; gerekleri doğru bir çalışma tarzı ile yerine getirilmelidir

Günümüzün durum değerlendirmesinde yeni olan nedir? Kürdistan üzerindeki gelişmeler, ana hat itibarıyla ne gibi yenilikler arzetmektedir? Şüphesiz böylesine yeni bir durum değerlendirmesine konu olacaklar, son bir yılda, tüm olumsuzluklara ve de düşman dayatmalarına rağmen biraz daha geliştirme şansına kavuştuğumuz, başta silahlı devrimci savaşım olmak üzere, partinin yürüttüğü faaliyetlerle bağlantısı yakın olan gelişmelerdir. Yeni gelişme diyeceksek; bu, partinin önderlik ettiği gelişmelerdir. Onun gerek karşısına aldığı, gerek yedeğine aldığı, gerek direkt planlı bir biçimde geliştirdiği ve gerekse dolaylı geliştirdiği, her türdeki mücadelenin ortaya çıkardığı değişikliklerdir. Dolayısıyla Kürdistan'da olup bitenler demek; Kürdistan'da PKK'nin yürütmüş olduğu savaş, bu savaşın doğurduğu gelişmeler demektir. Artık savaşımızdan etkilenmeyen, savaşımızın etkilenmediği hiçbir gelişme yoktur Kürdistan'da. Bu gerçeği açık olarak belirtmek, kendimizle aşırı bir övünme olmayacaktır. Durum değerlendirmesi yapılırken, artık salt sömürgeciliğin ülkemizde geliştirmiş olduğu politikadan değil; aksine, geliştirdiğimiz savaştan ve bu savaşın sömürgeciliğe dayatmış olduğu değişikliklerden sözedilecektir. Salt bu da değil; geliştirdiğimiz savaş karşısında halk kitlelerinin tavrından, savaşa kayışlarından, işbirlikçilerin manevralarından sözedilecektir. Bu bağlamda, son bir yıl içinde partinin üstün iradesi, yani çizgi doğrultusunda ortaya çıkan gelişmeler nerelerdir sorusunun cevabı değerlendirmemizin konusu olacaktır. Dolayısıyla, bütün tarihi gerçekliğimizi güncellik içinde bir kez daha, tarihin her zamankinden çok daha fazla doğrulamış olduğu bir bilinçle mevcut ayağa kalkışı değerlendirdiğimizde görebileceğiz. Bu önemli bir durumdur.

Günümüzde ancak çeşitli akademik çalışmalarla, profesörlerin incelemesiyle tespit edilebilecek gerçekler, mücadelemiz tarafından o kadar

Devamı 12. sayfada

Darağaçlarına yürürken savaş esirlerinden mesajlar:

Şahin Binici:

"Sevgili Partime ve yoldaşlarımın şahsında bütün ilerici insanlığa!"

Kazım Tepeli:

"Yaşamı güzelleştiren nedir?"

Yazıları 18-19. sayfalarda

❒

Ajan-provokatörlerden itiraflar-VI

Muzaffer Tahta:

"Görevim; demokratik kuruluşlarda provokatörlük yapmak, Dev-Sol ile PKK'nin dostluğunu bozmaktı"

20. sayfada

F. Almanya-PKK Davası'nda yargılanan tutuklular:

BAŞKAN APO ADI KÜRDİSTAN DEVRİMİNDE ZAFERİN GÜVENCESİDİR

Yaşamakta olduğumuz sürecin, ulusal kurtuluş mücadelemizin son derece önemli bir aşaması olduğu biliniyor. Mücadelemizin bu hayati aşamasında, Parti Önderliğimize yönelik saldırılarda dikkat çekici bir artış ve yoğunlaşma olduğu hemen göze çarpıyor. Özellikle son iki yıl içerisinde, ABD ve NATO karargahlarından tutalım Türk Genelkurmaylığı'na, Özel Harp Dairesi'ne ve bunların öteden beri birer maşası niteliğindeki işbirlikçi-reformistler ile provokatörlere kadar tüm lanetli çevrelerin bu doğrultudaki histerik çabalarına tanık olduk, oluyoruz. Sözkonusu bu devrim düşmanı çevrelerin, o iğrenç amaçlarına ulaşabilmek için, PKK Önderliğinin bulunduğu alana gönderilmek üzere nasıl komplocu, suikastçi ajan çeteleri örgütledikleri açığa çıktı. Çeşitli alanlarda ve biçimlerde eğitilip örgütlendirilerek, yine çeşitli kanallardan sızdırılan bu suikast çetelerinin önemli bir kesimi yakayı ele vermekten kurtulamadı. Bu piyon bölüklerinin nitelikleri, kimler aracılığıyla ve ne amaçla bu ortama sürüldükleri, bunlardan bazılarının Serxwebûn'da yayınlanmakta olan ibret verici itiraflarından açıkça anlaşılmaktadır. Diğer yandan göze çarpan bir başka olgu ise, düşman saldırılarını arttırdıkça halkımızın da Başkan APO'ya daha çok sahip çıktığı ve O'nun etrafında daha çok kenetlendiğidir.

Devamı 6. sayfada

Sömürgeci kapitalizm; GAP'ın perde arkası ve düşündürdükleri; Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve uluslaşma süreci

Özellikle 1984 Ağustos atılımıyla Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ivme kazanması ve yeni boyutlara ulaşması ile TC yarattığı tabulara sığınsa da, bu tabular artık tartışılır duruma geldi. Yıkılma, sarsılma sürecine girdi. TC ekonomi ve siyasette, kültürel uygulamada, askeri alanda, artık her şeyi özel savaşa hizmet edecek, onu güçlendirecek düzeye çıkararak propaganda ve psikolojik savaşı, resmi ideolojinin bombardımanıyla sözümona bazı uygulamaları "yeni", "değişik", "bölge kalkınması"nı hızlandırıcı vb. tarzda formüle ederek propaganda makinelerini yoğun olarak devreye soktu.

Bunun en açık örneklerinden biri de GAP; yapılmakta olan Atatürk Barajı, Urfa Tüneli vb. ile Harran'ın ve geniş toprak parçalarının sulanmasını, kapitalist tarıma açılışını amaçlayan uygulamadır. Yine GAP Kanalı adıyla bir televizyon kanalının yayına sokulması, "Bölge Kalkınma İdaresi" adı altında yeni bir özel idarenin oluşturulması şeklinde gündemleştirilen uygulamayla rejim; "GAP Kanalı", GAP ve "Bölge Kalkınma İdaresi"ni birleştirerek, sopa politikası yanında, havuç politikasıyla da Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini vurmak istiyor. Bu politika ve açtığı gündem maddesiyle yoğun propaganda altında TC, halkımıza ve Türkiye halkına, "Bakınız, Doğu'nun makus talihini yeniyoruz", "Çağ atlamayı, Doğu'da da yaşıyoruz" diyerek özel savaşın bir aracı olarak bütün bunları kullanıyor.

Devamı 8. sayfada

Batı Almanya-PKK Davası'nda 7 tutuklu tahliye edildi, cam kafes kaldırıldı

B. Almanya-PKK Davası'nda Şubat ayının ilk haftasında 7 devrimci Kürt politikacı tutuksuz yargılanmak üzere kefaletle serbest bırakıldı. Ayrıca yoğun dayanışma eylemleri ve devrimci tutukluların kararlı mücadeleleri sonucu, duruşmalarda içinde tutuldukları cam kafes de kaldırıldı.

Kefaletle serbest bırakılan Kürt politikacılar şunlardır: Yasemin Gedik, Selahattin Çelik, Ali Sapan, Hüseyin Çelebi, Erol Kedik ve Mustafa Erbil. Aynı davada tutuklu bulunan Kemal Güngöze adlı Kürt de tahliye edildi. Ayrıca tutuksuz yargılanan Hasan Engizek'in davası da düşerek beraat etti.

Bu gelişmenin nasıl ortaya çıktığı, Batı Alman emperyalizminin politik hesapları, Kürt tutukluların içinde bulundukları kararlı tutum noktalarındaki geniş değerlendirmeyi, serbest bırakılan bir tutuklunun kaleminden aktarıyoruz.

4. sayfada

Devrimci-demokratik kamuoyuna! Aydın E-Tipi Cezaevini kim yönetiyor?

"...Cumhurbaşkanı, Başbakan, Adalet Bakanı ve tüm hükümet yetkilileriyle muhalefet partileri dahil tüm yetkili mercileri uyarıyoruz. Aydın Cezaevi her gün ortam gerginleştirilerek, yeni olaylara gebe hale getiriliyor. Bu ekip eliyle provokatif girişimlerde bulunuyor, oyunlar tezgahlanıyor. Bugün cezaevindeki tutuklu ve hükümlüler, her gün toplu bir katliamla karşı karşıyadırlar. Yarın, öbürgün böyle bir olay çıkarsa, tüm yetkili merciler ve başta Adalet Bakanlığı, "Bizim haberimiz yok" dememelidirler. Çıkacak bir olay ile yapılabilecek bir toplu katliamın sorumluluğundan kimse kaçamaz..."

Yazısı son sayfada

1990 BAHAR ATILIMININ AYAK SESLERİ TC'Yİ ÜRKÜTÜYOR

Baştarafı 1. sayfada

getirerek piyasaya sürüyor. Zira, etkisiz kalan özel savaşın, bunu yapmaktan başka da başvuracak bir yöntemi kalmamış durumdadır.

Başvurulan komplolardan biri de geçtiğimiz günlerde yeniden gündemleştirilen "Pişmanlık Yasası" ve Kürdistan'da çalışan "kamu görevlilerinin" çalışma koşullarını özendiren kararlar oldu. Bakanlar kurulunda kabul edilen yeni "Pişmanlık Yasası" bir yıl daha uzatıldı ve kapsamı genişletildi. Buna göre, 30 Mart 1990 tarihinde süresi biten yasa bir yıl uzatıldı. Buna bağlı olarak yasadan yararlanacaklar, yani ihanet edecek olanlara yeni olanaklar tanınıyor. Buna göre, yasadan yararlanacak kişilerin avukat ücretleri devlet tarafından karşılanacak, mahkeme sonucu beklenmeden ihanet ederse özel savaşın hizmetinde çalışmaya başlayacak ve anne, baba, eş ve çocuklarına maddi yardımda bulunulacak. Yine pişmanlık gösterenlere verilen idam cezası 15 yıldan 10 yıla, müebbet cezası ise 10 yıldan 7 yıla indiriliyor. Ayrıca soruşturma bittikten sonra ihanet edenlere eskiden uygulanan ölüm cezası 30 yıldan 20 yıla, müebbet hapisler de 15 yıla indiriliyor. Diğer hapis cezalarında da üçtebir ve beştebir indirimlere gidiliyor.

Pişmanlık Yasası'nın hangi anlama geldiği ayrıntılı işlenen bir konu olduğundan iyi bilinmektedir. Fakat, yeni uygulamayla birlikte dikkat çeken bazı noktalar üzerinde durmakta yarar vardır. Her şeyden önce ihanet etmenin bedeli pahalılaştırılarak oldukça özendirici ve teşvik edici kılınmaya çalışılmaktadır. Çünkü eski uygulamada faşist TC, beklediği sonucu elde edemedi. Ruhen bitmiş, tükenmiş bazı unsurları bu yolla satın alabildiyse de, savaşımıza karşı istediği sonucu elde edemedi. Bundan dolayı yasanın geçmişte de süresi bittiğinde birkaç kez uzatmak zorunda kaldı; ancak buna rağmen sonuçta bir değişiklik olmadı. Hatta ihanetin "erdemlerini" TV, radyo ve basında sık sık işledi; sanatsal ve kültürel etkinliklerin de konusu haline getirerek yoğun propaganda malzemesi haline getirdi. Bunun için açık oturumlar, paneller düzenledi; buralarda ihanete sayısız davetiye çıkardı. Fakat sonuçta, devrime inançsız, en ufak bir zorluk karşısında her türlü kutsal değeri bir çırpıda tepen unsurlar dışında, pişmanlık çağrılarına uyan olmadı. Bu yönlü bir ayrışmanın ortaya çıkması, devrimin lehine bir gelişme oldu. Ayrıca ihanetin bütün soysuzluğuyla ortaya çıkması, halkta nefretin oluşmasına ve mücadele etrafında onun daha sıkı kenetlenmesine yol açtı. Açık ki bu durumun, beklentilerinin aleyhine sonuçlar yarattığını gören TC, çileden çıkıyor ve gelişmelere anlam yükleyemiyor. Çünkü onun düşünce sistemi bireysel güdü ve çıkarlar üzerinde kurulduğundan, yaklaşımını böyle ortaya koyuyor. Herkesin de para-pul uğruna yaşadığını varsayıyor, tasarım ve yaptırımlarını buna göre planlayıp uyguluyor. Halbuki, PKK'deki değer anlayışı bunun tam zıttıdır; Parti mücadelemiz, bağımsız bir ülke ve özgür bir toplum yaratma erdemlerini kişilikte somutlaştıran insanı yaratma mücadelesidir. Bunlar gerçek PKK'lide somutlaşmış, dalga dalga halkımıza da yayılarak ona nüfuz ediyor. Dolayısıyla bu kutsal değerlerle yüklenen insan, TC'nin soysuz vaad ve çağrılarını nefretle reddediyor.

Bu durum TC'yi, barbarlığını uç noktada uygulayarak sonuç almaya gitmek için daha azgınca saldırıya yöneltiyor. Para vb. yöntemlerle de ihaneti Kürdistan'da bir meslek düzeyine çıkarmaya çalışıyor ve koruculuğu halkımıza kabul ettirme çabasında olması, bunun bir örneğini teşkil ediyor. Ayrıca ihanet eden bazı unsurlara, özel savaşın hizmetinde danışmanlık görevleri verildi. Yalnız bunlar TC'nin lehine sonuç yaratmada oldukça etkisizler. Fakat, kurtuluş savaşımız karşısında koruculuk sisteminin etkinliği oldukça sınırlandırıldı.

İşte, Pişmanlık Yasası'nın değiştirilen yeni uygulamasıyla, etkisinin artması için özendirici yönü oldukça geliştiriliyor. İhanetçileri yaşam boyu maaşa bağlamanın yanısıra, yakınlarına da maddi çıkarlar sağlanıyor. İhanet etmek "hayat kurtarmâya" özdeş kılınıyor. Bir zamanlar sömürgecilerin halka egemen kılmaya çalıştıkları "oğlum oku, adam ol, ailene de yardım et" felsefesini ihanetle işletmeyi temel alıyorlar. Böylece ihanetle ailelere de maddi destek sağlayarak teşvik ediliyorlar. Ayrıca TC, Kürdistan'da uyguladığı sömürgeci talanla kitleleri açlığın sınırına getirmiş durumdadır. Özellikle savaşçı ve siyasi tutukluların ailelerine uyguladığı özel yaptırımlarla, her türlü yaşam olanağını tıkayarak kendisine muhtaç hale getiriyor. Yine PKK'li tutukluların davalarına bakan avukatların çok ücret almalarını zor ve tehditle sağlamaya çalışarak, ekonomik alanda tutuklu ailelerini iyice güçten düşürmek istiyor. Son uygulamasıyla, ihanet edenlerin avukatlarının ücretlerini de devlet olarak karşılayarak, devrimci tutukluların ve savaşçıların ailelerini etkilemeye çalışıyor. Bu yönlü amacına ulaşmak için de onlar üzerinde yoğun baskı uyguluyor.

Kısaca TC, aç ve sefil hale getirdiği toplumun baskısını devrimciler üzerinde yoğunlaştırmaya ve bu temelde özel savaşını etkili kılmaya çalışıyor. Çünkü yükselen devrimci savaşımız karşısında, onun Kürdistan'daki kurumları işlevsiz kılınmıştır. Bu kurumlarının otoritesizliğinin yanısıra, buralara atanan memurlar da çalışmak istemiyorlar. Artık gelinen noktada halkımızın nezdinde devlet dairelerinde çalışmak, suçlu olmakla eşdeğerdir. Bu, memurların halktan tecrit olmalarına yol açıyor. Yalnızlık psikolojisi memurları sürekli rahatsız ediyor. Tarafsız olan memur kesimi; bu koşullardan doğal olarak rahatsız oluyor ve çalışmak istemiyor. Bu birinci etkendir; ikinci etken de TC, memurları, sömürgeci savaşın elemanları haline getirmeye çalışmaktadır. Bu memurlara kamu görevinden önce, Özel Harp Dairesi'nin faaliyetleri dayatılmaktadır. Tarafsız kalmak isteyenler bunu kabul etmezlerken, kabul edenler de devrimin yargısı tarafından cezalandırılıyorlar. Bu durum, TC'nin Kürdistan'daki kurumlarını giderek çalışamaz duruma getiriyor. Böylece pratik anlamda da etkisiz kalan Türk devlet kurumlarının işlemezliği, Türk egemenlerinin ülkemizdeki varlığını tehdit edici boyutlardadır. Bu, özel savaşın en büyük çıkmazının bir yönünü oluşturmaktadır. TC daha önce de, kendi aleyhine olan bu gidişatı durdurmak için, bazı maddi teşviklere başvurmuştu. Halk ve memurlar arasında "APO primi" diye tabir edilen farklı ve yüksek maaş ayrıcalıklar geliyor. Yani "Apo pirimi" arttırıldı. Bakanlar kurulunun aldığı bir kararla, olağanüstü hal bölgesindeki kamu personelinin ücretleri birkaç misli arttırılıyor. Örneğin daha önce fazla mesaide saat başı 280 lira olan ücretler 1200 lira, 240 lira olan saat başı ücretler de 1000 lira olarak ödenecektir. Yine memurlar çeşitli sosyal konutlara yerleştiriliyor ve onlara daha değişik ayrıcalıklar da tanınıyor.

Gerek Pişmanlık Yasası'yla getirilen yeni yaptırımlar, gerekse kamu personeline tanınan maddi özendirmeler, özel savaş planının bir parçası olarak geliştirilmektedir. Bundaki amaç açıktır. Düşmanın şimdiye kadar uyguladığı özel savaş sınırlandırılıp daraltılmıştır. Sürekli geriye doğru giden bir seyir izlemektedir. TC bu önlemlerle en azından geriye gidişi durdurmaya çalışıyor. Bu yüzden kesenin ağzını açarak PKK düşmanlığı temelinde para dağıtmakta ve bununla kendi korkunç sonunu geciktirmeye çalışmaktadır. Açık ki, mücadelemizin

uygulaması başlatmıştı. Fakat devrimci savaşımızın ulaştığı boyut sonucu özendirici maddi çıkarlar da TC'yi sonuca götüremedi. Kürdistan genelinde çalışan memurlar arasında, özellikle öğretmenler görev yapmayı kabul etmiyorlar. Bu kış Botan başta olmak üzere, Kürdistan'ın birçok alanında binlerce okul kapalı kaldı; hiç açılmadı bile. 1990 bahar atılımıyla, Kürdistan'da hala var olan memurların da adım adım görevlerini terkedeceklerini gören TC, bu yüzden yeni önlemler alıyor. Bu önlemlerin başında maddi TC'yi tehdit eden etkisi salt Kürdistan'la sınırlı değildir, onun devlet örgütlenmesini Türkiye alanında da erezyona uğratmaktadır. Giderek Türkiye halkından da teşhir ve tecrit olan rejim, dış Türklerdeki gelişmeleri de körükleyerek şovenizmi geliştirmektedir. Son dönemlerde Yunanistan Gümülcine'de yaşayan Türkler konusunu işleyerek, Yunanistan'a karşı kışkırtıcı bir tavır sergilemektedir. Yunan düşmanlığını ayyuka çıkarmakta ve bu bağlamda Rum, Ermeni ve PKK bağlantısını kurarak, buradan PKK düşmanlığını Türkiye halkına empoze etmeye çalışmaktadır. Bu kampanyada, basından Tercüman gazetesi yine başı çekmektedir. Ta, 1988 yazında bir Yunan heyetinin Akademiyi ziyaret edip, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşla görüşmesi sanki yeni olmuş gibi, bunu kışkırtıcılık malzemesi olarak kullanmaktadır. Burada önemli olan ziyaret değil; çünkü mücadelemizi tanıyan her ilerici, demokrat insan, haklı davamıza ilgi duymaktadır. Gerektiğinde mücadelemizi Parti ortamımızda yakından tanımaktadır. Bundan da daha doğal bir durum olamaz. Dolayısıyla Yunan heyetinin de Akademi'yi ziyareti olağan bir gelişmedir. Fakat, yaklaşık olarak iki yıl önce gerçekleşen bir ziyaretin yeni olmuş gibi gösterilerek, sözde Yunanlıların Gümülcine Türklerine uyguladığı anti-demokratik yaptırımların PKK ile bağlantılaştırılması en büyük sahtekarlığı oluşturmaktır. Bu tür yalan haberciliğin özgür basınla hiçbir ilgisi olamayacağı gibi, bu Türk basınının özel savaşın emrinde yalan haber üreten uşak bir kurum olduğunu göstermektedir. Ayrıca basının şahsında Türk rejiminin yalancılığı ve sahtekarlığı da çarpıcı bir tarzda sergilenmektedir.

Türk rejimi ekonomik, sosyal ve siyasal olarak bir çöküntüyü yaşamaktadır. Bu çöküntü kitlelerde rejimden umudunu kesme ve kurtuluş yolunu arama yönelimini ortaya çıkarmıştır. Kürdistan'da 90'nın baharına doğru giderken, gerillaların sert ve kararlı ayak sesleri TC'yi yeni korkulara götürüyor. Bu korku ve panik sonucu TC, rejim çıkmazından kurtulmanın daha bilinçli arayışlarına girmektedir. 12 Eylül faşizmiyle Türkiye ve Kürdistan halklarına insanlığın tanık olmadığı bir barbarlıkla zulüm uyguladı. Fakat mevcut rejim, bugün kilitlenmeyi yaşıyor. Türkiye'deki toplumsal muhalefet günden güne büyümekte ve giderek radikal bir çizgiye kanalize olmaktadır. Faşist rejim bu gelişmeyi sindirebilmek için, yeniden "12 Eylül gelir" propagandasıyla muhalefeti tehdit etmektedir. Tehditini güçlendirmek için, etkinliği olan sahsiyetleri öldürmektedir. Prof. Muammer Aksoy Özel Harp Dairesi tarafından, bunun için öldürüldü. Bu öldürme olayı üzerine, yeniden "12 Eylül faşizmine gidiliyor" sorunu gündemleştirildi. Bununla hedeflenen; Türkiye'de doğabilecek muhtemel radikal bir çıkışa halkın destek vermesini tehdit ve şantajla önlemektir. Elbette Kürdistan halkı da bu olayla tehdit edilmek istenmiştir. Çünkü Türkiye halkının devrimci-radikal çıkışı gerçekleştirmesinde PKK önderliğindeki kurtuluş savaşı büyük rol oynuyor. Bu anlamda da Aksoy'un öldürülüp yeni bir 12 Eylül tehditi mücadelemize de yöneliktir.

12 Eylül rejimi içine girdiği çıkmaz sonucu dağılma sürecine girerken, tarihinde en geniş ve güçlü muhalefetle karşı karşıya kalmıştır. İçteki tecrit durumunu emperyalist çevrelerden destek alarak aşmaya çalışmaktadır. Bu yüzden Türkiye Cumhurbaşkanı Özal, ABD ve Fransa'ya sözde resmi olmayan ziyaretleri gerçekleştirdi. Bu ülke devlet başkanlarıyla görüşme talepleri TC'nin zorlamaları sonucu ancak gerçekleştirildi. Dolayısıyla bu görüşmeler, TC'nin beklentilerine

cevap vermekten uzak kaldı. Buna bağlı olarak ABD'nin Kürdistan politikasını resmen ilan etmesi ve tavrını pratikte ortaya koyması önemli bir durumdur. Özellikle, Kürdistan sorununa kültürel özerkliğin dayatılmasının altında yatan gerçek, bu "çözümün" sahipleri tarafından netleşti. ABD, hesapları için aktifleşmeye yöneliyor. Çünkü Kürdistan, emperyalist-kapitalist sistem dışındaki çözümünü oldukça geliştirmiş durumdadır. Bu, ABD'yi daha aktif olmaya götürmüştür. Bu konuda New York Barosu yayınladığı bir raporda ABD'nin resmi görüşünü açıkça koymakta; TC'ye, kültürel hakların verilmesini önerirken, PKK'yi de "terörist" olarak ilan etmektedir. ABD'nin bu açık tavrı Kürdistan devriminin anti-emperyalist yönünün de giderek geliştiğini göstermektedir. Ve bu, uluslararası alanda kurtuluş savaşımızın etkinliğinin artmasını ortaya çıkaracaktır ki; dostlarımızın daha da artmasına yol açacaktır.

90 bahar atılımının eşiğine geldiğimiz bu günlerde TC, atılımın güçlü olacağı korkusunu iliklerine kadar hissetmektedir. Bunun için de bütün gücünü ve olanaklarını harekete geçirerek atılımı en azından zayıf kılmaya çalışmaktadır. Hatta gerilla savaşını güneyle sınırlı tutmak için Kars ve Ağrı'da iki gün süren ve kara ile hava güçlerinin katıldığı büyük bir askeri tatbikat yaptı. Basında tatbikatı Sovyetlere karşı her yıl yapılan geleneksel bir tatbikat gibi göstermeye çalıştıysa da, Genelkurmay Başkanı Torumtay ve Milli Savunma Bakanı Safa Giray'ın da izlemesi, tatbikatın amacını ortaya koymaktadır. Yine tatbikatın yerel ayaklanmaları ezme nitelikli olması, onun amacını netleştirmektedir. Bu, bir yönüyle kuzeyde devrimci savaşın gelişimini engelleme ve savaşı güneyle sınırlı tutmayı hedeflerken, diğer yönüyle buna rağmen -ki, Serhed Eyaleti önümüzdeki yıllarda güçlü gelişmelerin yaşanacağı bir alandır- engelleyemezse imhayı amaçlamaktadır.

TC'nin bütün özel savaş uygulamaları gelinen noktada sonuç vermemiştir. Rejimin teknesi hızla su almaktadır. Gerillanın isabetli vuruşları sürekli delikleri büyütmektedir. Baharla birlikte bu vuruşlar daha da sert olacağından teknenin su alması hızlanacak, ve bu, rejimin bütün kokuşmuş yapısıyla suya tam batmasına kadar devam edecektir. Rejimi bu sondan kurtarmanın önünde, hiçbir güç engel olamayacaktır.

BATIKARAKOÇ'TA GERİLLA İLE HALK KENETLENDİ

16 Şubat'ta başlayan ve iki gün devam eden büyük bir çatışma meydana geldi. Çatışma, Diyarbakır merkezine 15 kilometre uzaklıktaki Batıkarakoç köyünde gerçekleşti.

Bir gerilla birliği Batıkarakoç köyüne gider. Gerillaların köyde olduğu ihbar edilir. Bunun üzerine düşman güçleri köyü sararlar. "Teslim ol" çağrısına gerillalar ateşle karşılık verirler. Gerillaların yoğun ateşi ve attıkları el bombalarıyla düşman ağır kayıplar verir. Gücünün yetersiz kaldığını gören düşman, çatışma alanına yeni takviye güçler aktarır; panzerler gönderir. Savaş alanına aktarılan yeni güçler ağır silahlarla donatılır. Bu silahlar içinde geri tepmesiz toplar da vardır. Şubat'tın 16'sında başlayan çatışma karanlık çökünceye kadar devam eder. Karanlık basınca düşman, köyü projektörlerle aydınlatır ve çatışma aralıklı şekilde sürer. Bu arada eylem yerine gitmeye çalışan 15 kadar gazeteci, "güvenlik gerekçesiyle" geri çevrilir. Yani köye giriş ve çıkışlar yasaklanır. 17 Şubat günü saat 14.00 sıralarında köylülerin aktif desteği ile gerillalar düşmanın çemberini yarmayı başarırlar. Ve gerillaların üslendikleri evde 2 savaşçı kalır. Gerek çatışma süresinde gerekse çember yarılırken düşman ağır kayıplar verir. Aldığı ağır darbelerin çılgınlığıyla evi toplarla dövüp yerle bir eder. Geri tepmesiz toplarla ev enkaz haline getirilir ve grayderlerle enkaz temizlenerek şehit düşen iki savaşçının cesetleri çıkarıldı.

Henüz çatışmanın sonuçları tam öğrenilmiş değildir. TC, sonuçları oldukça çarpık yansıtmaktadır. Köye giriş-çıkışlar da yasaklandığından, doğru haber alınamıyor. Ama TC'nin ağır bir darbe aldığı kesinleşmiş durumdadır. Ayrıca TC'nin bu barbarlığı üzerine, Diyarbakır merkezinde durumun oldukça gerginleştiği ve halkın her an patlamaya ve isyana hazır hale geldiği bildirilmektedir. Bu yüzden düşman olağanüstü önlemler almıştır.

TC, aldığı ağır yenilgiyi telafi etmek için yine yalan haber üretme yöntemine başvurdu. Kayıplarını "1 asker ölü, 2 polis yaralı" şeklinde açıklayarak gerçeği oldukça çarpıtmaktır. Ayrıca evin yoğun yağmurlardan dolayı çöktüğünü; ileri sürmesi gerçek anlamda içinde bulunduğu zayıflık ve acizlik sonucudur. Yanlış açıklamalarda o kadar ileri gitti ki, özel savaşın hizmetinde çalışan kalemşörlerini dahi ikna edemedi.

Oktay Ekşi, "Ne var ki olay bölgesine geri tepmesiz top gönderildiğine ve tam da operasyon devam ederken, militanların sığındığı evin çöktüğüne ilişkin haberler fazlasıyla tuhaftı, daha doğrusu kokuyordu.

Gerçi bir iddiaya göre ev, 'O perasyon sırasında yağan yağmur yüzünden' çökmüştü, ama militanların sığındığı eve geri tepmesiz topla ateş edilmiş olması ihtimali, doğrusu akla daha yakın görünmekteydi." (Hürriyet, 20 Şubat 1990) diyerek, TC'nin yalanlarını ortaya koyuyor. Bu durum TC'nin inandırıcılığının tamamen tükendiğinin itirafıdır.

Batıkarakoç muharebesi kurtuluş savaşımızın yeni bir merhaleye geldiğini göstermektedir. Özel savaşın bütün komplocu karakterine karşı, gerillanın halkla tam bütünleştiğinin güçlü bir örneğini teşkil etmektedir. Buna bağlı olarak halkımız gerektiğinde katliamı dahi göze alarak devrimcilerle dayanışmasını gösteriyor. Batıkarakoç'ta köylülerin kararlı desteği sunucu, gerilla birliği çok az bir kayıpla, ağır silahlarla donatılmış düşmanı yenmeyi başardı. Bu, halkla bütünleşen devrimci savaşımızın zaferine işaret etmektedir. Önümüzdeki dönemde gerilla birliklerimizin düşmana karşı daha büyük olanaklar ve yeteneklerle savaşacakları bir kez daha açığa çıkmıştır.

Gabar'da büyük muharebe

Şırnak, Pervari ve Cizre üçgeninde kalan Gabar Dağı'nda büyük çatışmaların olduğu bildirilmektedir. İlk çatışma 21 Şubat günü sabah saatlerinde başladı. Şırnak Kızılsu bucağı yakınındaki Gabar Dağı'nda başlayan çatışma çok şiddetli muharebeye dönüştü. Yeni gerilla birliklerinin katılmasıyla çatışmalar Pervari'ye doğru yayılarak geniş bir bölgeyi savaş alanına dönüştürdü. Düşmanın savaş gücü yetersiz kalıp ağır kayıplar alınca, savaş alanına sürekli havadan Scorsky ve Puma helikopterlerle özel timler indirildi. Havadan ve karadan modern savaş araçlarının desteğindeki binlerce sömürgeci birlik, ARGK gerillaların üstün savaş kabiliyeti karşısında panik ve dağılmayı yaşadılar. Gelen haberler arasında düşman güçlerinin büyük bir bozgunu yaşadığı bildirilmektedir. Ve yine gelen haberlere göre çatışmalar sürmektedir.

Şırnak'tan ulaşan diğer bir habere göre de ARGK güçlerinin gerçekleştirdikleri bir eylemde 1 astsubay ve 2 köy korucusu ölümle cezalandırılmıştır.

Çatışmaların sürdürülmesiyle gelişmelerin ayrıntıları önümüzdeki günlerde açığa çıkabilecektir.

9 Şubat günü, Şırnak ve Cizre arasındaki Kasrık Boğazı'nda ARGK gerillalarıyla özel savaş birlikleri arasında çatışma oldu. Çatışmada gerillalar üstün bir savaş kabiliyeti gösterek düşmana ciddi kayıplar verdirdiler. Ayrıca, çatışmada 1 savaşçının da şehit düştüğü bildirilmektedir.

HACIYA KÖYÜNE SÖMÜRGECİ OPERASYON

Mardin'in Ömerli ilçesine bağlı Hacıya (Sulakdere) köyüne 6 Şubat günü, düşman bir operasyon düzenledi. Operasyonda onlarca cemse dolusu asker ve helikopterler kullanıldı. Köyün evleri rastgele tarandı. Ve düşman "köyü terk edin yoksa bir dahaki gelişimizde hepinizi öldürürüz" tehditini savurarak köyden ayrıldı.

Hacıya köyü daha önce de çeşitli defalar düşman saldırısına uğramış, yiyeceklerine el konulmuştu. Bu barbarlığa dayanamayan bazı köylüler göçmüştü. Düşman son operasyonuyla kalan köylüleri de göç ettirmeye çalışıyor.

Kürdistan'ın diğer alanlarında olduğu gibi, Dersim'de de ARGK'ye bağlı gerilla birlikleri Bahar Atılımına güçlü hazırlıklar yaptılar. Bu yoğun hazırlıkları içinde bir genişletilmiş toplantı yaparak geçmiş pratiklerini gözden geçirdiler. Bu toplantıda 1984-89 eylem bilançosunu da çıkardılar. Gazetemize de ulaştırılan bu bilançoyu yayınlıyoruz.

1984-1989 DÖNEMİNE İLİŞKİN DERSİM CEPHESİ SAVAŞ BİLANÇOSU

Şanlı 15 Ağustos devrimci direniş atılımının gerçekleşmesinden bu yana ülkemizin her yanında ARGK birliklerinin gerçekleştirdikleri eylemler TC'ye indirilen güçlü intikam darbeleridir. Faşist sömürgeciliğin katı sansür uygulaması; yalan, yanlış haber politikasıyla kamuoyuna yansımasını engellemeye çalıştığı devrimci intikam eylemlerimiz, kesintisiz ve sürekli tırmanış gösteren bir tarzda gelişmiştir. Başta Botan olmak üzere, birçok cephede yoğunlaşan gerilla eylemlerimiz, sözkonusu dönem içerisinde kimin kazandığı, kimin kaybettiği gerçeğini ortaya koyan bir başka göstergedir. Israrla ulusal kurtuluş savaşımızın sadece Botan'la sınırlı olduğunu ispatlamaya çalışan TC'nin sahteliği her gün açığa çıkmaktadır. "Hiçbir şey yoktur" imajını yaratmak istediği Dersim cephesinde, bu sürede gerçekleşen devrimci intikam eylemlerimizin bilançosu bile bu sahteliği açığa çıkarmak açısından yeterlidir. 1984-1989 tarihleri arasını kapsayan silahlı direniş döneminde ARGK birliklerinin Dersim cephesinde gerçekleştirdikleri eylemler ve sonuçları aşağıdaki gibidir:

1- Bu dönem içerisinde toplam 15 pusu; Çiçekli karakolu, Kiğı, Karakoçan (iki kez), Ovacık, Mazgirt, Nazimiye ilçe baskınları da içerisinde olmak üzere toplam 14 baskın; 17 silahlı çatışma; 15 mayınlama ve sabotaj biçiminde yaşanan eylem ve olaylarda:

- 2 Komiser olmak üzere 40 polis timi ve 1 cezaevi gardiyanı öldürülmüş ve bir o kadarı da yaralanmıştır.
- 1 albay (Bingöl Jandarma Alay Komutanı), 1 binbaşı, 2 yüzbaşı olmak üzere toplam 16 subay öldürülmüştür. Bu olaylarda 160 asker öldürülürken, bir o kadarı da yaralanmıştır. Ayrıca savaşımızın ordu içinde yarattığı korku ve panikle çok sayıda subay ve asker birbirini vururken, birçoğu da askerden firar etmişlerdir.
- Sözkonusu çatışmalarda Baki KAN, Kazım YETİM, Salih KILIÇ, Mehmet YÜCE, Kemal KURU, Ali Musa TOP, Nafiye ÖZ yoldaşların da içinde olduğu toplam 24 yoldaşımız şehit düşmüştür.

Ayrıca, bu olayların sonucu olarak düşmandan:

- 2 adet MG-3 orta otomatik silah
- 23 adet G-3 piyade tüfeği
- 2 adet G-1 piyade tüfeği
- 1 adet MP-5 otomatik tabanca
- 2 adet 9 mm. çapında tabanca (bir 14'lü, 1 takarof marka)
- 5 adet değişik çap ve markada tabanca
- 2500 adet 7.62 mm çapında mermi
- 100 adet 7.65 mm çapında mermi
- 300 adet 9 mm çapında mermi
- 85 adet şarjör
- 7 adet kasatura
- 1 adet el telsizi
- 6 adet masa telsizi
- 2 adet sırt çantası
- Ve ayrıca çok sayıda gizli belge ele geçirilmiştir.
- Ayrıca tornova tabur cephaneliği havaya uçurulmuştur. Resmi açıklamalara göre zarar: 1 milyar 800 milyon TL'dir.

2- Bu süre zarfında:

- Pülümür-Bağırpaşa Maden Ocağı tahrip edilmiş ve tümden işlenmez kılınmıştır.
- 2 orman binası yakılarak imha edilmiştir,
- 9 dozer, 2 jeneratör, 1 kompresör, 7 adet resmi araç, değişik şirketlere ait 2 adet yolcu otobüsü, Et ve Balık Kurumu'na ait bir TIR aracı yakılarak imha edilmiştir.
- Askeri araçlardan ise 13 tanesi imha edilerek savaş dışı bırakılmıştır.
- 1 PTT binası yakılarak imha edilmiştir.
- Kompradorlara ait 3000 siter odun yakılarak imha edilmiştir.
- 15 ilkokul, 2 ortaokul yakılarak imha edilmiştir.
- 1 teksir makinası, 5 adet daktilo kamulaştırılmıştır.
- 2 elektirik arza kontrol merkezi binalarına sabotaj yapılarak imha edilmiştir.
- Devlete ajanlık ve muhbirlik yapan 4 hainin evi yakılmıştır.

3- Sözkonusu dönem içerisinde 4'ü MİT mensubu öğretmen, 4'ü de köy korucusu olmak üzere toplam 31 ajan-muhbir ölümle cezalandırılmıştır. Onlarcası sürgün, para cezası vb. uygulamalara tabi tutulurken, birçoğu da yaralanmıştır.

4- Onlarca defa Elazığ-Bingöl, Elazığ-Dersim, Dersim-Erzincan karayolu dahil, işlek yollar ulaşıma kapatılmış ve telefon hatları kesilmiştir.

- Defalarca bombalı pankart asılmıştır.
- Anafatma, Tepebaşı gazinosu da dahil, şehir merkezinde, Dersim Belediye İşhanı, Karakoçan Belediye Binaları bombalanarak tahrip edilmişlerdir.

5- Onlarca köyde bilinçlenme ve eğitim toplantısı yapılmış, halkın destek ve güveni arttırılmıştır.

Mevcut tablo, TC'nin bu dönem boyunca Dersim cephesinde aldığı darbenin büyüklüğünü ortaya koymaktadır. Bundan böyle ARGK daha güçlü vuracak ve daha büyük sonuçlar alacaktır.

ARGK Dersim Eyalet Komutanlığı
Aralık 1989

DÜSSELDORF-PKK DAVASI'NDA YOL AYRIMI: EMPERYALİST KOMPLONUN İFLASI KESİNLEŞTİ

Son altı yıldır planları hazırlanan ve son iki yıldır fiili bir uygulamaya dönüştürülen PKK Davası'nda yol ayrımına gelindi. Düsseldorf'ta görülen davaya, "Kürt teröristlerin davası", "PKK içinde bir terör organizasyonunun davası" dendi. Gerçekte ise dava "PKK davasıydı." Saldıran, NATO ve faşist Türk sömürgeciliği adına FAC emperyalizmiydi. Sanık sandalyesine oturtulmak, yargılanmak ve mahkum edilmek istenen sosyalizm, Kürdistan halkının ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesi ve öncüsü PKK idi. Bu nedenle ne ad verilirse verilsin bu dava, emperyalizmin açtığı PKK davasıydı.

Davanın duruşmaları 24 Ekim 89'da başladı. Normal hukuki işlemlere göre ise hiç başlamadı. Çünkü, davanın özüne ilişkin siyasal değerlendirmeler ve hukuki itirazlarla Şubat 1990'a gelindi. Bu sürede dava savcılarının payı ancak birkaç saatlik okuma süresiyle sınırlı kaldı.

Şubat 1990'da ise davanın savcılık tarafından lanse edilen karakteriyle çelişen bir durum ortaya çıktı. FAC tarihinin güya en büyük terör davasında sekiz sanık serbest bırakılıyor ve bir utanç simgesi olan cam kafes ortadan kaldırılıyordu.

Neden bu sonuç ortaya çıktı? Gerçekte oturumlar başlamamış ve yargılanmak istenen hiçbir devrimci-yurtsever Kürt politikacısı yargılanmayı kabul etmemiş, iddia makamını tanımamış ve hiçbir sorularına cevap vermemişti.

İddia makamı ya da hakimler, gerçeği mi görmüştü? Hayır! Böyle bir şey "FAC hukukunun adilliği"ne onay vermek olur ki, böyle bir şey kesinlikle sözkonusu olamaz. Zira hiçbir yerde, özellikle de kendine "demokratik hukuk devleti" etiketi yapıştıran hiçbir ülkede hukuk ve hukukçular bu konuda rezilce komplolara araç olamazdı. Kesinlikle, dava hakim ve savcılarının sağduyulu davranmaları sözkonusu olamaz. Yargılanmak istenenler taviz mi vermişti? Tam aksine, taviz verilmediği için bu sonuç doğdu. "Teröristler", teröristliklerinden mi vazgeçmişlerdi? Ortada terörist yoktu. İddiacılar, kimseyi yargılananların "teörist" olduğuna ikna edemediler. İddia makamı amacına mı ulaştı? Kesinlikle hayır. Alınan sonuç, FAC dava savcılarının amaçlarına kesinlikle ulaşamayacaklarının ispatı olmuştur. İddia makamı asıl amacından vaz mı geçmişti? Bu da sözkonusu değildir.

Bu sorular ve kısa cevapları daha da çoğaltabiliriz. Fakat şu hususun özellikle kavranması gerekir: Dava kavranmalıdır; nedeni, gelişimi, varılan sonuç ve geleceğiyle sadece PKK'liler, PKK'ye gönül veren Kürdistanlı yurtsever milyonlar değil; tüm sosyalistler, demokrat-hümanist güçler ve namuslu hukukçular vb.'leri de kavramalıdır. Zira PKK'nin şahsında tüm insani değerler mahkum edilmek istenmiştir.

PKK davası neden açıldı?

Kamuoyunun ve yurtsever kitlemizin davanın gerekçelerine yabancı olmadıklarını biliyoruz. Yine de gerekçelerini kısaca şöyle izah edebiliriz:

Faşist Türk sömürgeciliği, PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle başedemedi. Neticede emperyalist güçlerden daha aktif destek istedi.

Son PKK davasıyla gündeme gelen emperyalist güçlerin doğrudan müdahalesidir. FAC'da açılan PKK davasına paralel olarak, FAC ve ABD uzmanları, helikopterleri, birlikleri doğrudan Kürdistan'da ulusal kurtuluş güçlerine karşı savaşa katılmışlardır.

Son PKK davasıyla FAC'ın üstlendiği misyonu PKK'yi terörist ilan etmek, PKK'yi uluslararası alanda teşhir ve tecrit etmek, PKK'ye karşı sadece FAC'da değil, Kürdistan dahil her ülkede operasyon, saldırı ve yargılamaları meşrulaştırmaktı.

FAC emperyalizminin, 1980'le özellikle üstlendiği tasfiyeci misyonun başarısızlığı sonucu, bu defa doğrudan saldırıya katıldı. PKK'ye saldırıda FAC savcılık, güvenlik ve istihbarat güçleri yalnız çalışmadılar. Dava başladıktan sonra belgeleriyle de hukuki olarak ispatlandı ki, FAC ve TC bu dava için istihbarat, adli ve polisiye alanlarında işbirliği kurmuş, bunun araçlarını oluşturmuşlardı. Suçlama verileri, anti-propaganda malzemeleri, yalancı şahitler Türkiye'den gelecekti. Bu işbirliğine ilişkin olarak yığınla veri bulunmaktadır. Bunlar yayınlandı; mahkemede de sunuldular. Örneğin, dönemin Türk İçişleri Bakanı Mustafa Kalemli elinde isim listeleriyle gelip dönemin FAC İçişleri Bakanı Zimmermann ve Federal Başsavcı Rebmann'la görüştü. Bunu, Türk MİT'inin FAC'a, sırf PKK aleyhtarı faaliyet için yerleşimi izledi. PKK aleyhtarı propagandaya ağırlık verildi. Anayasayı Koruma Örgütü (Verfassungschutz) yıllık raporlarında yalan ve abartmalı verilerle PKK'yi en tehlikeli örgüt olarak göstermeyi gelenek haline getirdi. Türk MİT'i, FAC güvenlik güçlerinin himayesinden yararlanarak çeşitli örgüt adlarıyla yoğun bir anti-propagandaya girişti. Buna Komkar, Dev-Yol Göçmen Grubu vb. uşak güçlerin kirli faaliyetini de katmak gerekir. Çünkü, sadece Rebmann'ın iddianamesinde en az 50 Komkarlı şahit olarak gösterilmiştir. Bunlar arasında televizyon bülbülü meşhur **Ebubekir Saydam** ve göçmenlerden **Taner Akçam** da vardır. Dava açıldıktan sonra, FAC'ın Ankara Büyükelçisi, bir önceki Türkiye Cumhurbaşkanı Kenan Evren'e tutuklu PKK'lilerin en azından 4-5 yıl içerde tutulacağı sözü vermiştir.

Davanın FAC'ta görülmesinin nedenleri de vardır. FAC, TC'nin en güçlü destekçisidir. FAC emperyalizmi bu davayla iki kuş birden vurmayı amaçladı. Hem faşist Türk sömürgeciliğinin istekleri yerine getirilecek, hem de FAC'ın dünya jandarmalığına adım atışını sağlayacaktı. İlginçtir; davanın savcıları daha çok Kürdistan, Lübnan, ya da başka bir ülkede yaratılan veya olmuş birtakım olayların sorumlularını yargılamayı hedeflemiştir. Rebmann ve davanın diğer savcıları şunu açıkça söylemişlerdir: "Bir PKK'li neredeyse suçludur." FAC emperyalizmi, bu davayla Alman halkını korkutma ve gerici yasalar çıkarmayı da hedeflemiştir. Örneğin, Türkiye'deki "pişmanlık yasası" benzeri "Kreuzeuge" (Pişmanlık Yasası) yasası, bu davayla ilişkili olarak Bonn meclisinden uzun tartışmalar sonucu çıkarılmıştır. FAC hukuk tarihinde bu uygulama ilk defa olacaktır. Uygulama yasak olmasına rağmen, kaderi PKK davası sonucu belli olacaktır. Yine tutukluların cam kafes içine alınması da ilk defa olan bir uygulamadır. Amaç, "tehlikeyi" abartma ve uygulamayı süreklileştirmektir. Dava bu yönüyle 1933 "Reichtags yangını" komplosuna benzemektedir. FAC emperyalizmi bu davayla palazlanmayı hedeflemiştir.

PKK davasının hukuki boyutu yoktur. Dava siyasi bir davadır. Saldırganlar savcıları, polisleri ve hakimleri görevlendirmiştir. Seçilen yol ise, tümüyle komplocu bir yol olmuştur.

Dava nasıl yürütüldü?

Özetle, elde bir iddianame mevcuttur; buna iddianame denirse. Açıkça bir ahlaksızlık belgesidir. Hazırlayanların sınıf karakterini ve hedeflerinin sadistliğini yansıtmaktadır. Elde PKK'nin program ve tüzüğü olmasına rağmen tam tersi iddianameye yansıtılmıştır; PKK'nin ittifaklar politikası açık ve ilkeseldir; iddianamede tahrif edilmiştir. PKK'nin onurlu ve zorlu bir pratiği vardır; bu da tahrif edilmiştir. Yalanlar, çarpıtmalar ve itiraflarla dolu bir yazı salatası ortaya çıkarılmıştır. Elkonulan binlerce dernek belgesi, ajan tercümanlara tercüme ettirilmiştir. Tüm bunlarda amaç bellidir. Yalan ve abartılı belgelerle savcılık, olanaklarına dayanarak televizyon, basın ve toplantılar yoluyla daha mahkeme başlamadan PKK'yi mahkum etmek istemiştir. Nitekim savcılar böyle kanaat etmişlerdir.

İddianameye göre, sözde "PKK içinde terör örgütü" hedeflenmiştir. Fakat, ithamlar tümüyle PKK üzerine olmuştur. Tutuklananlar PKK üyesi, taraftarı oldukları için tutuklanmıştır. Kürdistan Komite, Feyka-Kurdistan, Hunerkom vd. yasal olan siyasal, kültürel dernekler PKK'yi destekledikleri zanıyla hedeflenmiştir. Yüzlerce ev, sahiplerinin PKK'yi destekledikleri gerekçesiyle aranmış, binlerce Kürt yurtseveri salt PKK'yi desteklediği gerekçesiyle kovuşturulmaya uğramıştır. Savcılık, öyle bir iddianame hazırlamış, öyle bir saldırıya ve propagandaya girişmiştir ki, hedeflenen; tüm PKK, tüm yurtsever insanlarımız ve dernekleri olmuştur. Dava savcıları açıkça, "Filistinlilere yaptığımızı size de yapacağız" dediler. Dava savcısı Zenge bir tutukluya, "Beni tanımadın mı; ben PKK avcısı, ben Kürt avcısıyım" demiştir. Gerçi, aynı savcı mahkemede kelebek avcısına dönüştü; fakat dava savcılarının yönelimi böyle.

Tutuklanmalar süresince gündeme getirilen uygulamalar da ilginç ve komployu tamamlamaktadır. Kitleleri pasifize etme yolu güdülmüştür. Evler büyük bir gösteriyle basılmış, bulunan her şey belgeye dönüştürülmüş; insanlarımızın mülteci konumları ve ekonomik savunmaları suistimal edilmiş; çoğu Türkiye'ye teslim edilmekle, tutuklanmakla tehdit edilmiş ve çoğunlukla tehditler yerine getirilmiştir de. İsimler TC'ye verilmiş, Türkiye'ye gittiklerinde tutuklanıp öldürülen insanlarımız olmuştur. Kitlelere dayatılan PKK'den uzaklaşmadır. Alternatif de gösterilmiştir: Komkar vd. uşaklar. Savcılık, kitlelere yönelik özlemini iddianameye de yansıtmıştır. Savcı; "Amacım, FAC'daki Kürt kitlelerini PKK teröründen kurtarmaktır" demiştir.

Sadece kitleler mi? Tutuklananlar da sindirilmek istenmiştir. Çok ilginçtir: Önce kişiler yakalanmış, sonra suç oluşturulmuş ve bu suçların toplamından iddianame meydana getirilmiştir. Suçlar ise o denli saçma ve tutarsız ki. İlginç olanı, daha tutuklanmadan hedeflenenlerin isimleri İnterpol'a verilmiş, hem dünya bekçiliğine soyunulmuş, hem de bu insanların başka alanlarda çalışması önlenmek istenmiştir. Ayrıca, ancak Hitler döneminde olabilecek uygulamalar olmuştur. Hedeflenen bazı devrimci ve yurtseverler caddede kuşatılmış, ajanlık teklif edilmiş, red cevabının ardından tutuklama gerçekleştirilmiştir.

Özellikle tutuklanmalar ardından cezaevinde benzer uygulama sürdürülmüştür. Savcılık amacını gizlemiştir. 1988 yazında yapılan bir televizyon programına meşhur uşak **Ebubekir Saydam** da katılmıştı, bu programda, "PKK'lilerin ayrı tutulması gerektiği, birbirinin aleyhine ifade verecekleri, intihar edebilecekleri" vurgulanmıştır. Yani teslim alana, intihar ettirene kadar baskı ve yıldırma... Tutuklanan herkese dava savcısı "Kreuzeuge" yasasının nimetlerini hazırlatmıştır; açıkça tehdit etmiştir. Tutuklananlar iki yıl boyunca tecrit tutulmuş, yayın yasağı konmuş, ziyaretçileriyle görüştürülmemiş, mektuplarına elkonmuş, avukatlarıyla yazışmaları engellenmiştir.

İddianame tutuklanmalardan çok sonra, ancak 1988 sonlarında hazırlanmıştır. Esas olarak yalancı şahitlerle davanın yürütülmesi hedeflenmiştir. Bu amaçla dava savcısı zavallı bir piyon olan **Hasan Doğan** ve Türk MİT'inin gönderdiği **Nusret Aslan**'ı kullanmış, ancak bu iki piyon yetersiz kalmış, savcı yeni yalancı şahitlerin peşine düşmüştür. Amaç "pişmanlık geçiren" PKK'li bulmaktır? Bu yolla "PKK'liler birbirine düşmüş" gibi gösterilecektir. Ancak böylesi bulunamaz. Çünkü, ne kitle baskıdan yılmıştır, ne de tutuklananlar tüm sindirme uygulamalarına rağmen inanç ve devrimci tutumlarından zerre kadar taviz vermişlerdir. Neticede iddianame hazır olduğu halde mahkeme bir türlü başlatılmaz. Ancak SÄPO, Türk MİT'i ve Kürt uşak örgütleri eliyle **Ali Çetiner** (Kreuzeuge) -pişmanlık gösteren sanık olarak- devreye sokulduktan sonra mahkeme tarihi saptanacaktı.

Bu arada en az 7 milyon marka mal olan ve bir zırhı andıran mahkeme salonu hazırlanacak, Kürt devrimci-yurtsever politikacıların ikinci avukat talepleri reddedilecek, buna karşılık mahkeme, savcı yardımcılarını "güvenlik avukatları" kılığında atayacaktır. Dava hakim ve savcıları etrafında aşırı güvenlik önlemleri alınacak, tutuklular helikopterle, ya da aşırı güvenlik önlemleri altında zırhlı araçlarla mahkemenin olacağı Düsseldorf etrafındaki şehirlere aktarılacaklardı.

Hedef nettir: "Faşist Türk sömürgeciliği, Kürdistan'da PKK'yi imha edecektir, FAC emperyalizmi de Avrupa'da PKK'yi bitirecek, kalanlar PKK maskesi takınan ajan bir grup etrafında toplanacaktır." Tabii ki, bu bir İbiş rüyasıydı.

Fakat mahkeme açılırken, aradan iki yıl geçmesine rağmen hesapların hiçbiri tutmamıştır. Çünkü PKK, 1989 yılında en az kayıpla en isabetli gelişimini kaydeder. Avrupa'da ve FAC'da kitlelerin bırakalım PKK'den uzaklaşmasına, FAC emperyalizminin saldırısı PKK etrafında kitlesel bir kabarmayı doğurur. Ajan provokasyon dayatması ise ölü doğar.

Duruşmalar ve iddia makamının çöküşü

Mahkeme 24 Ekim'de başladı. İlk oturum denilebilir ki, sonucu belirledi. İlk duruşmaya gelen tecrübeli yabancı gözlemciler, "Bu davayı PKK'nin kazanacağı kesinleşti" belirlemesini yaptılar. Neden, ilk duruşmadan birkaç gün önce 18.000 insanın katıldığı bir mitingin gerçekleşmesiydi. Bu miting, savcıları ve komplonun diğer sahiplerini ürküttü. Demek ki, PKK, kitleleri zorla tutmuyordu. Demek ki, kitleler PKK'yi istiyordu; demek ki, PKK halktı. Dünyanın hangi ülkesinde binleri toplayan, milyonlarca hitap eden bir terörist örgüt vardı... Kitleler, sadece bu mitingle değil, mahkemenin sürdüğü beş ay boyunca sabahın erken saatinde salonun etrafında, salonun içinde oldular. Mahkeme salonuna giriş için getirilen düzenlemeler, kitleleri ürkütmeye ve sindirmeye yönelikti. Salona kasıtlı olarak az kişi alınıyordu. Kasıt ve daha başka engellere rağmen yurtsever kitleler, tutuklularını yalnız bırakmadılar; milli kıyafetleri, sloganları, alkışları ve selamlarıyla tutuklulara cesaret verdiler, canlılık verdiler, sonsuz bir sevinç ve direniş isteği verdiler. Mahkeme salonu ve günleri, bir ajitasyon-propaganda, kaynaşma ve örgütlenme zeminine dönüştü. Yurtsever kitlelerin bu katılım ve coşkusu, iddia makamının tüm oyunlarını bozucu en temel faktörlerin başında geldi.

Gerek Parti, gerekse ERNK üyeleri ve taraftarı politik tutuklular, ilk günden komplonun farkındaydılar. Mahkemeden önce ve duruşmalar boyunca ulusal kurtuluş sorumluluğuyla hareket ettiler. Baştan beri slogan "Direnmek yaşamaktır"dı; ulusal kurtuluş mücadelesi en iyi şekilde temsil edildi. Emperyalizmin sindirme uygulamaları boşa çıkarıldığı gibi, daha ilk günden sözde iddia makamından inisiyatif alınmış, yargılanmak istenenler yargıç durumuna geçmiştir. Davanın siyasal karakteri, PKK'nin haklılığı, komplonun içyüzü, davada FAC emperyalizminin faşist Türk sömürgeciliği ile işbirliği belgeleriyle savcı ve yargıçların yüzüne vurulmuş, komplonun başarısızlığa mahkum olduğu gösterilmiş, yargılanan ve sanık sandalyesine oturtulan emperyalizm olmuştur. Dava savcısı Völtz, bu durumu kavramış, "Siz, emperyalizmi sanık sandalyesine oturtacağız diyorsunuz" diyerek, çaresizliklerini dışa vurmuştur. Davanın karakteri üzerine PKK'nin, yargılananların, PKK Genel Sekreterinin değerlendirmeleri dava savcılarının, güvenlik avukatlarının, diğer gözlemcilerin elinden düşmemiştir. Netice itibarıyla, "teröristler" rehabilite olmamış, köle kafesleri içinde bile olsa, devrimci onur ve direniş emperyalist komployu başarısızlığa uğratmıştır.

Baştan beri PKK'nin olgun ve sorumlu tutumu, bugünkü sonuçlara yol açan en önemli faktör olmuştur. İddia makamı şöyle bir sav ileri sürmüştür: "Yargılananlar teröristtir. PKK bunları kaçırmak ve kurtarmak için misillemelerde bulunabilir." Bu doğrultuda savcılık durmadan açıklamalar yapmış, sanki her an böylesi saldırılar olacakmış gibi önlemler alınmış, mahkeme salonu buna göre düzenlenmiş, tutuklu devrimci-yurtseverler sanki her an kaçırılacaklarmış gibi aşırı güvenlik önlemleri içinde mahkeme salonuna getirilip-götürülmüştür. Salona izleyiciler kadar polis doldurulmuştur. Polislere ilave olarak tutukluların iki katı sayıda iri-kıyım gardiyan hemen aralarında hazır tutulmuştur. Oturum aralarında tutuklular tek kişilik penceresiz, tuvaletsiz, küçük sığınaklara konulmuş ve halen konmaktadırlar. Dava savcısı, cam bölmeyi, tutukluların muhtemel saldırılarının önlenmesi gerekçesine bağlamıştır. (Şimdi ise aynı tutuklular savcının hemen önünde bir kol mesafesinde oturmaktadırlar) Ayrıca FAC polisi, savcının provokatif tezini gerekçelendirmek için, "muhtemel terör saldırılarının önüne geçme" bahane-

siyle ev ve dernek baskınlarını sürdürmüştür.

Beklenen terörist eylemler hiç olmamıştır, olamazdı da. Tutuklular adeta "terörist eylemler" yapmadıkları için yargılanmak istenmiştir. Gerek PKK Genel Sekreteri, gerekse tutuklu yurtseverler, "PKK'nin faşist Türk sömürgecileri ve Kürdistan'daki işbirlikçileri dışında kimseye karşı, ve alan olarak Kürdistan dışında, özellikle Avrupa'da şiddet anlayışı yoktur" açıklamalarıyla savcının provokasyon teorilerini çıkmaza sokmuşlardır. Verilen mesajı Alman kamuoyunun duyarlı kesimleri erken kavramış, Rebmann'ın PKK'yi terörist gösterme teorisi hiç de taraftar bulamamış, tam aksine tepkiyle karşılanmıştır.

Alman basını ve bağımsız gözlemciler, PKK'nin mücadelesine ilgi duymuş, yerinde incelemiş, görüşmüş, konuşmuş; PKK'nin haklılık, kitlesellik ve doğru pratiğini gözlemlemiş; bu gözlemleri basın ve televizyon kanalıyla kamuoyuna aktarmışlar. PKK ve Kürdistan gerçekliğinin hiç de Rebmann'ın iddiaları gibi olmadığı anlayışı kamuoyunda yer etmiştir. Çünkü, PKK'nin Alman halkıyla dostluk isteği dışında bir sorunu olamazdı. Çünkü PKK, Alman halkı için tehlike olamazdı. Çünkü, PKK, haklı bir bağımsızlık mücadelesi veriyor, sömürgeci zulme karşı direniyor, milyonların desteğini alıyordu. Gerçek, Rebmann'ın iddialarının tam tersiydi... PKK'nin bu gerçekliği ve olgunluğu Rebmann'ın komplosunun çıkmaza girmesini sağlayan temel faktör olmuştur.

Rebmann'ın yönelimi, birçok gücü, basını, tüm yabancıları, hatta devletleri ürkütmüştür. Ürkütmemesi de mümkün değildir. Politik tutukluların özel camdan örme kafesler içine alınması FAC'da ilk defa olmaktadır; pişmanlık yasası ilk defa bu davada uygulamaya geçirilmektedir. Binlerce Kürt insanına savaş açılmıştır; Rebmann, amacının anti-sosyalist ve yabancılara karşı yeni yasalar çıkarmak olduğunu hiç de gizlememiştir. Ayrıca dünya bekçiliği iddiası birçok gücü ürkütmüştür. Rebmann ve onun arkasındaki güçlerin bu yönelimi büyük Almanya hazırlıklarının yarattığı korkuyla birleşince, toplum ve politik çevrelerin geniş kesimleri rahatsız olmuş ve tepki göstermişlerdir.

Bu tepkinin düzeyi farklı olmuştur. Alman basını genelde Rebmann'ın istemi doğrultusunda hareket etmemiş, başta itidalli bir yaklaşımın ardından, gittikçe açık olarak davaya karşı durmaya, mahkemeyi bir hukuk rezaleti ve skandal olarak değerlendirmeye başlamıştır. Gerçekte "rezalet" ve "skandal" kelimeleri olanları tanımlamakta yetersizdir. Hakimler acizlik içine düşmüş, savcılar yalanlarının yüzlerine şamar gibi vurulmasıyla şaşkına dönmüş, çaresizliklerini gardiyanları saldırgan ve ahlaksız tutumlara itmekle gidermeye çalışmış, bu durum daha da tepkiye yol açmıştır. Alman kamuoyu, basın ve bazı politik çevreleri cam kafesin utancına ortak ve faşist Türk sömürgeciliğinin cinayetlerine alet olmak istememiştir. Pişmanlık yasası geniş çevrelerin, bu amaçla SPD ve Yeşiller partisinin tepkisini görmüş ve halen görmektedir. Savcılık Berlin duvarının yıkılması ve iki Almanya'nın bütünleşmesi hazırlıklarının yarattığı kabaran şoven duygulardan yararlanmak istemiştir. Buna rağmen, mahkeme solunu gittikçe daha fazla Alman dayanışmacı ile dolmuş, bunlara hukukçular ve yabancı gözlemciler de eklenmiş, dayanışma mahkeme salonunu aşmış, sudaki dalgalar gibi yayılmıştır. Almanya'daki yabancıların politik örgütleri, PKK ile aktif dayanışmaya girmeseler bile, Rebmann'ın yöneliminden ürkmüş ve PKK'nin başarısından yana olmuşlardır. Zira, hepsi bu gerçeği gördü ki, ancak PKK, bu denli kapsamlı bir komployu boşa çıkarabilir. Çünkü, bunlar biliyorlardı ki PKK, davasından başarılı çıkacak; bir Rebmann için kendileri kolay yutulacak bir lokmaydılar.

Bunlara dünya siyasal haritasındaki gelişmeleri de bir faktör olarak eklemek gerekir. Emperyalizmin, sahte de olsa demokrasi ve özgürlüğün şampiyonluğunu yaptığı bir dönemde Rebmann'ın aşırı saldırgan ve abartılara dayanan yönelimi geniş çevrelerin tepkisini aldı. Çünkü, Kürdistan gerçekliği katliamlar ve direnişlerle dünya iletişim organlarına her gün konu oluyor, Türk devletinin baskıcı rejiminin uygulamaları insan hakları raporlarında, ajans haberlerinde eksik olmuyordu. Böylesi siyasal koşullarda Rebmann'ın yöneliminin hiçbiri tutarlı ve benimsenir yanı olamazdı.

Dava bir dönüm noktasına gelmiş; ancak FAC emperyalizminin hukuk militanları amaçlarından vazgeçmiş değillerdir

Elde edilen sonuçlar kuşkusuz bir zaferdir. Çünkü, komplo başarısızlığa mahkum olmuştur. Çünkü, direniş ve tepki sonucu köle kafesi kaldırılmıştır; çünkü, savcılığın iddialarının hiçbir anlamı kalmamıştır. Dava başladığında hakimler her kararda savcıya bağımlıydılar. Şimdi ise durum tersine dönmüştür. Savcılar sinmiş, hakimler onları kurtarmaya çalışmaktadırlar.

Davanın başından itibaren inisiyatifi ellerinde tutan PKK ve ERNK'li tutuklular, tümüyle hakim duruma geçmiş, emperyalizmi ve komplocuları yargılamışlardır.

ERNK, terör örgütünün kolu olarak gösterilmek isteniyordu. Bununla suçlananlar aklanmıştı. ERNK'nin meşruluk ve haklılığı iddia makamı tarafından itiraf edilmiştir. PKK üyeliğinin ulusal kurtuluşçuluk olduğu, terörle alakası olmadığı iddia makamı tarafından kabul edilmiştir. PKK'yi destekledikleri gerekçesiyle birçok yasal örgüt ve dernek aklanmış, haklılık ve meşrulukları iddia makamı tarafından kabul edilmiştir. Savcılık henüz, iddialarını savunmadan 8 tutuklunun serbest bırakılması ve tutuklamaya gerekçe gösterilen nedenlerin geçersiz kabul edilmesi iddia makamı tarafından komplonun itirafıdır. İddia makamı, terörist göstermek istediği bir güçten, PKK'den kefalet parası talep etmiş ve almıştır. Tabii ki bu durum, komplocuların hezimetidir. Yasadışı ilan edilmek istenen meşru ve haklı PKK ve ERNK'nin yasallığı onanmıştır. Komplocular kazdıkları kuyuya düştüler.

Tabii ki, bu sonuç, PKK'ye aittir. bu sonuç isabetli yönlendiriciliği ile PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın, dağdan dayanışma mesajı veren ARGK gerillalarının, faşist Türk sömürgeciliğinin zindanlarından emperyalizmin komplosunu protesto eden savaş esirlerinin, hiçbir baskıdan yılmayan yurtsever kitlelerin aktif desteğinin, tutuklu devrimci-yurtsever politikacıların onurlu direnişlerinin, tutuklu avukatlarının dürüst ve fedakar tutumlarının, enternasyonalist Alman çevrelerinin aktif dayanışmalarının ve aktif olmazsa da sorumlu demokrat, hümanist güçlerin, hukukçuların, basının vd. ortak mücadele ve dayanışmanın ürünüdür.

Düsseldorf mahkemesinde PKK öncülüğünde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve enternasyonalist dayanışma, faşist Türk sömürgeciliği ve emperyalist destekçilerinin komplosuna karşı bir zafer elde etmiştir.

Fakat dava bitmemiştir ve genel anlamda bitmez de. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin emperyalizmle zıtlığı devam ettikçe, emperyalizmin benzer saldırı ve komploları süreklileşecektir. Kaldı ki bu dava olmazsa bile, FAC emperyalizminin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı oynadığı olumsuz rol ortadadır. Öte yandan daha 6 devrimci politikacı tutukludur; daha baskı ve sindirme altındalar; daha utanç verici dava yürütülmektedir. Halen yüzlerce insanımız bu dava nedeniyle mağdur edilmektedir.

İddia makamı taktik değiştirmekle, görüntüyü düzeltmek istemektedir. Çok tepki alan uygulamalardan vazgeçilmektedir. Kalabalık tutuklu sayısı onlar için sorundu. Tepki çoktu, sayı azaltıldı; cam kafes tepki yaratıyordu, vazgeçildi.

Bunlar yeterli olamaz. Tüm tutuklular serbest bırakılmalıdır, hem de en kısa sürede. Bir ahlaksızlık belgesi olan yalan ve abartmaların, iftiraların, çarpıtmaların yığını iddianame çöplüğe atılmalıdır. Başta tutuklular olmak üzere, insanlarımıza verilen maddi ve manevi zararlar giderilmelidir. Bu amaçla, davanın faşist Türk devleti için açıldığı kabul edilmeli, faşist sömürgeciliğe Kürt halkına karşı verilen destekten vazgeçilmelidir. Yurtsever dernekler ve yurtsever insanlarımızın üzerinde olan haksızlık baskı ve izleme uygulamaları kaldırılmalıdır. Özellikle, bir ahlaksızlık uygulaması olan ve burjuva anlamda bile hukukun iflası anlamına gelen Pişmanlık Yasası uygulamasından vazgeçilmelidir. Haklı, kutsal ve kanlar vererek gelişen bir mücadeleyi kişiliksiz, yalancı, ajan, robot insanlarla mahkum etme uygulamasından daha rezil ve sadist bir uygulama olamaz. Pişmanlık Yasasını kullanan bir hukuk sistemi, Gestapoluğa vize veriyor demektir.

Davanın bu aşamasında görevlerimiz ne olmalıdır?

Beklentilerimiz açık. Davanın derhal durdurulmasını istiyoruz. Mazlum ve özgürlük aşığı bir halk olarak, hiçbir halk ve o halkın yasalarıyla hiçbir sorunumuz olamaz. Bunu tutuklu devrimciler defalarca belirttiler.

Varılan sonuçlara direnerek vardık. Direnmek, bütünleşmek ve yine direnmek. Savaşta en tehlikeli şey zafer sarhoşluğu ya da düşmanın iyiniyet manevralarına kanmaktır. Halk olarak tecrübeli ve duyarlıyız. Bu inançla amacımıza ulaşana kadar direnmeli ve sesimizi daha gür çıkarmalıyız.

Özellikle pişmanlık yasasını ve bu davada uygulanmasını boşa çıkarmak zorundayız. Halk ve Parti olarak bu yasadan çok zarar gördük. Rayberler, Şahin Dönmezler, Ali Ozansoylar, Ali Çetinerler bu yasanın ürünleridirler. Bir aşağılık unsurun, bir haklı mücadeleye, halka dayatılmasının anlamını iyi kavramalıyız. Direniş davamızda bu uygulamayı tümüyle çıkmaza sokabiliriz. Çünkü, dışımızda da bu yasaya geniş tepki vardır. Bu yasanın kaderi bu davada belli olacak; ve yük omuzlarımızdadır.

Açığa çıktı ki, PKK ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine dayatılan provokasyon hep sömürgeci ve emperyalist saldırganlıkla eşzamanlı olarak ortaya çıkıyor. Bu durum, provokasyonların kesinlikle bu tür davaları açanların ürünü olduğunu açık olarak göstermektedir. Provokasyonların sloganları sadece aldatmacadır. Demek ki, bunlara karşı uyanık olmak ve bunları kesinlikle faşist sömürgecilikten ayırmamak gerekir. **Ali Çetiner**, bunların bir temsilcisidir; bunlar tarafından hazırlanmıştır. Kendisi, mahkemede açıklıyor, "Ben" diyor, "İsveç'e PKK muhalifleriyle ilişki için, onları örgütlemek için gittim. Çok önceden de bu düşüncem vardı." Piyon, o zamandan SÄPO'nun elindedir ve bu dava için hazırlanıyor. Rebmann'ın iddianamesinde PKK aleyhine gönüllü ifade için başvuran çok sayıda Komkarlı vardır. Kürt işbirlikçi reformistlerini, emperyalist güçlerin istihbarat örgütlerinin olanaklarından ayrılmak mümkün değildir.

Davanın bu aşamasında lehte çok önemli sonuçların alınmasında enternasyonalist dayanışma ciddi rol oynadı. Davamız bu çemberin oluşmasında merkezi bir rol oynadı. Bunu görebilmeli, bu çemberi genişletmeli ve derinleştirmeli; Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle geniş ve kalıcı bir dayanışmaya çevirmeliyiz. Davanın bu yönü açıktır. Alman sosyalist ve demokrasi güçlerine de darbe vurmak istenmiştir. Sekter tepkiciliğe başvurmadan, her Alman insanını uyarmak, desteğini almak her yurtseverin görevi olmalıdır.

Dava PKK davasıdır. Fakat yine de sadece PKK davası değildir; çünkü, onun şahsında tüm yabancı politik güçler, ulusal kurtuluş hareketleri ve sosyalizmin mahkum edilmesi hedeflenmiştir. PKK'nin bu davada zaferi için destek vermek enternasyonalizmin zorunlu koşuludur. "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" anlayışı korkakların, oportünistlerin tutumudur. Türk sol güçleri, tıpkı 15 Ağustos atılımına davrandıkları gibi davranıyorlar. Her şey olup bittikten sonra, "PKK haklıydı" demek fazla anlam ifade etmiyor. Doğru tutum zamanında olan tutumdur. Olumlu sol güçlere karşı uyarıcı eleştiriler yapmalıyız...

Tutumumuz bellidir. Taviz ve uzlaşmayla hiçbir şey elde edilemez. Haklı olmak da yetmiyor; birlik ve direniş içinde olmalıyız. İlk zaferimizi böyle elde ettik. Bundan böyle daha birlik, daha direniş içinde olmalıyız. Son tutuklumuz bırakılana ve dava tümüyle düşene kadar.

Selahattin Erdem'in F. Almanya-PKK Davası duruşmasında yaptığı açıklama:

Bugünü, bu dava açısından yeni bir sürecin başlangıcı olarak görebiliriz. İkibuçuk yıldır yaratılan esrar perdesi artık yavaş yavaş aralanıyor. Canlının yaşamasına olanak vermeyen pis havayla şişirilmiş balon, iğne delikleri biçiminde de olsa artık patlıyor. Asılsız iddia ve ithamlarla kamuoyunu aldatmak ve yönlendirmek artık mümkün olmuyor. Federal Başsavcılık, ikibuçuk yıldan beri düzenlediği onlarca basın toplantısında, kamuoyu nezdinde PKK'yi kötüleyebilmek için sayısız kehanette bulundu; "kesin olacak" iddiasıyla sayısız itham ileri sürdü. Bizim kaçırılacağımızdan buranın bombalanacağına, Almanlara yönelik terörist saldırılarda bulunulacağından hakimlerin kaçırılacağına kadar bir yığın hayali iddia ortaya attı. Peki, hangisi gerçekleşti bunların? Çok açık ki, pratik yaşam ve PKK'nin gerçeği Federal Başsavcılığı yalanlamıştır. İşte, iddianame adı altında ortaya konan iddiaların gerçek durumu da böyledir. Peki, bir örgüte ve halka karşı bu tür ithamlarda bulunmanın herhangi bir sorumluluğu yok mu?

Büyük bir güç gösterisi biçiminde buraya konan cam kafes, neden 4 ay sonra ortadan kaldırıldı? Toplum içine çıkamayacak kadar tehlikeli oldukları iddia edilen insanlar nasıl tahliye edilebildiler? Çok açık ki bu dava, başından beri asılsız iddialara dayanan abartmalarla ve önyargılarla yürütülen bir davadır. Mevcut koşullar ve cam kafes de bu abartmanın bir parçasını oluşturuyordu. Şimdiki duruma, "cam kafesin artık koruyucu özelliği kalmamıştır" denilerek geçiştirilebilir mi? Zaten başından beri böyle bir değişiklik ortaya çıkmadı. Tutuklandığımız günkü gibi, ilk duruşmaya geldiğimiz günkü gibi yaşıyor ve davranıyoruz. Ne ruhumuz ve inancımız değişti, ne de anlayışımız ve davranışımız. Cam kafesin kaldırılmasının bunlarla hiçbir ilişkisinin olmadığı ve olmayacağı açık. O halde neden ne? Bu davayı açanlar, bir yandan "PKK kendi içinde tartışmalara olanak vermiyor ve diktatörlük uyguluyor" iddiasıyla ortaya çıkarlarken, öte yandan da PKK içindeki tartışmalara dayanarak kendilerince sonuç almayı umut ettiler. Bu bile, kendi çelişkilerini ortaya koyan ve kendilerini yalanlayan bir savdı aslında. Bu umutla, insanlarımızı, bizleri, baskı yoluyla halkımızın ulusal kurtuluş hareketinden uzaklaştırmayı, halkımıza ihanet ettirmeyi ve hareketi parçalayıp bizleri birbirimize düşürmeyi amaçladılar. Fakat, işte sonuçlar ortada. Bu olay bütün insanlarımızın birbirleriyle daha çok kenetlenmesinden başka hangi sonucu verdi? Bizleri daha çok birlik ve mücadeleci yapmaktan öte ne doğurdu? Besbelli ki, PKK'nin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin gücünü birkaç kat daha büyüttü. Bu ise, bu davayı açanların umut ve amaçlarının boşa çıkarılması, tüketilmesi oldu. Bütün bunların tahliyelerdeki ve cam kafesin kaldırılmasındaki payı nedir?

Biz, avukatlarımız, Kürt ve Alman kamuoyu elele vererek bu davadaki anti-demokratik ve hukukdışı tutum ve uygulamaların ortadan kaldırılması için mücadele etti. Bu, Alman toplumunun demokratik yaşamının geliştirilmesi için verilen bir mücadeleydi. Ve bu, bir bakıma pratikte gerçekleşen demokratik bir ittifaktı, dayanışmaydı. Burada yaşananlar bile bu davayı açanların "PKK ittifak yapmıyor" biçimindeki savlarının somut yalanlanması oldu. İşte cam kafesin kaldırılması, bu mücadelenin kazandığı küçük bir zaferdir. Bu davayı yürütenler, bu mücadele ve onun uluslararası kamuoyunda yarattığı önemli etki karşısında bu tür davranışları göstermek ve cam kafesi kaldırmak zorunda kalmışlardır.

Bunlar, elbette yaratılan bazı sonuçlar oluyor. Ancak hayalci değiliz. Bu davayı açanların, amaçlarına ulaşabilmek için her türlü çabayı harcadıklarını ve de harcayacaklarını biliyoruz. Yapılanlar, büyük bir zorlanma karşısında içine girilen göstermelik davranışlardır. Abartmalı ve anti-demokratik tutum ve uygulamalar esas olarak hala sürdürülmektedir ve bu konuda ince taktiklere dayalı yoğun çaba harcanmaktadır. Bunlara karşı çıkan, halkımızın çıkarlarını savunan ve Alman toplumunun demokratik yaşamının geliştirilmesine hizmet eden mücadelemiz devam edecektir.

14 Şubat 1990

F. Almanya-PKK Davası'nda yargılanan tutuklular:

"Başkan APO adı Kürdistan devriminde zaferin güvencesidir"

Baştarafı 1. sayfada

Düşmanın, Parti Önderliğimize yönelik bu tasfiyeci, komplocu ve imhacı çabaları aslında davamızla da doğrudan ve somut olarak ilişkilidir. Nereden gelirse gelsin, en değerli varlığımız, Başkan APO'muza yönelik her saldırının her seferinde kahredici bir yenilgiye uğratılmasının ilk ve en önemli koşulu, bunun iyi kavranması, sahiplerinin iyi tanınmasıdır. Bunun için de, son dönemlerde yoğunlaştığına dikkat çektiğimiz bu tür saldırıları bazı yönleriyle, daha çok da davamızla bağlantılı yönleriyle kısaca da olsa ele alıp irdelemenin yararlı olacağını düşünüyoruz.

Federal Almanya-PKK Davası'nın, Kürdistan devrimine karşı emperyalistlerin açmış olduğu yeni bir cephe anlamına geldiği açıktır. Fakat bu gerçeklik daha somut olarak, bu davanın Parti Önderliğine yönelik imhacı saldırıların bir parçası olduğu biçiminde de ifade edilebilir. Ve böyle ifade edildiğinde, emperyalizmin bu saldırısı daha da net ve anlaşılır olacaktır. İddianame diye hazırlanan belgede ve daha sonra davanın açılması doğrultusundaki Federal Başsavcılık veya Düsseldorf Yüksek Eyalet Mahkemesi karar ve yazılarında durum zaten rahatlıkla farkedilebiliyor. Dava açılıp duruşmalar başladıktan sonra ise, her şey daha da açıklık kazandı. İddianamede bir yığın göstermelik ve ipe sapa gelmez savlar sıralanmış olsa da, bizler için "suç unsuru" teşkil eden esas faktör Başkan APO önderliğine bağlılıktır. Bu gerçeği, geçen her duruşma günü ile birlikte, hatta mahkemenin her oturumunun ardından daha iyi farkediyoruz. O nedenle, Federal Almanya-PKK Davası'nın tutukluları olan bizler, bu davanın başından sonuna kadar esas sloganımızın "Bijî Serok APO" olması gerektiğini düşünüyoruz.

Burada hemen bir hususu, altını çizerek vurgulamak gerekiyor; ki bu, aynı zamanda ulusal kurtuluş mücadelemize yöneltilen saldırıların özünü kavramada önemli bir halka oluyor. Halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini boğmak isteyen güçler, bunun yolunu mutlaka ve mutlaka PKK Önderliğini ortadan kaldırmak veya etkisiz kılmaktan geçtiğini düşünmektedirler. O nedenle Parti Önderliğimizi her geçen gün biraz daha saldırılarının odağı haline getiriyorlar. Bu durum ayrıca Kürdistan devrimi-PKK-APO üçlüsünün birbirine nasıl etle tırnak gibi bağlı, biri olmazsa diğeri de olmaz türden sımsıkı ilişkili olduğunun da açık bir göstergesidir. İşte bu halkayı kavramak ve hiçbir zaman gözardı etmemek, mücadelemize yönelik saldırıları anlayabilmenin, dolayısıyla da karşılayabilmenin vazgeçilmez koşulu oluyor. Böyle olunca her şey anlamını buluyor, yerli yerine oturuyor; ABD emperyalistlerinin "Kürt sorununa evet, PKK'ye hayır" demeleri, provokatörlerin "PKK'ye evet, APO'ya hayır" demesi, ya da Federal Savcılık sözcülerinin "Biz Kürt halkının dostuyuz" tarzındaki sözlerinin anlamı, yani özünde bir ve aynı mantığın ürünleri oldukları daha anlaşılır oluyor. Anlamak ve kavramanın işin sadece bir yönü olduğunu, diğer ve asıl önemli yönünün ise, Partililer ve halk olarak kavranan bu durumun gereklerini pratikte yerine getirmek olduğunu, aksi halde düşmanın saldırılarını boşa çıkarmak ve devrimi ilerletmek diye bir şeyden sözedilmeyeceğini bir kez daha anımsattıktan sonra, şimdi konuyu bazı yönleriyle daha da açabiliriz.

Bilindiği gibi 1987 yılı, içte faşist Türk sömürgecileri eliyle, dışta emperyalistler ve kuklalarının eliyle ulusal kurtuluş mücadelemize karşı son derece yoğun, kapsamlı ve eşgüdümlü saldırıların başlatıldığı bir dönüm noktası niteliğindedir. Bu dönemden başlayarak düşman saldırıları ve yöntemleri, hem içte hem de dışta farklı nitelikler kazandı. 1987 yılı ortalarında başlatılan bu uygulamayla Kürdistan'da savaş tümüyle özelleştirildi. Sevk ve idare "özel savaş" yönetimine devredildi. Bu amaçla "Bölge Valiliği", "Özel Kolordu" gibi yeni oluşumlar ortaya çıktı. Dışarıda ise, yine aynı dönemde ve eş zamanlı olarak emperyalistlerin yoğun ve doğrudan saldırıları gündeme geldi. Özellikle FAC'da ev ve dernek baskınları biçiminde gerçekleştirilen doğrudan saldırılar, aynı anlamda bir başlangıç noktası oldu. Daha sonradan birçok yönüyle açığa çıktığı gibi, bazı provokatörlerin harekete geçmesi de yine aynı döneme denk gelmektedir. Kuşkusuz bütün bu saldırılar bir bütünün değişik parçalarıydı ve aynı merkezden yönetiliyordu. Bir yönüyle de, düşmanın o güne kadar uygulanagelen tüm taktik ve yöntemlerinin devrimci savaşımız karşısında, diğer bir deyimle Partimizin devrimci taktikleri karşısında işlemez kılındığı ve iflas ettiği anlamına gelmekteydi. Düşman tüm bu yeni taktik ve yöntemlerini uygulamaya koyup adeta topyekün bir saldırıya geçerken, amacına ulaşmak için birbirbuçuk yıllık bir süre öngörmekteydi. Yani ergeç 1988 sonuna kadar Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tümüyle bertaraf edebileceğini varsayıyordu. Ve tabii bu beyhude amaca ulaşmanın yolunun, PKK Önderliğini etkisizleştirmekten geçeceği düşüncesinden hareketle, bütün saldırıların baş hedefi yine doğrudan doğruya Parti Önderliği idi.

Görülüyor ki, 1987'lerden itibaren "APO'yu imha planları" artık NATO karargahlarında oluşturulmaya başlanıyor. Ağırlıklı olarak 1988 yılında uygulamaya konan bu plan gereğince, önceden tesbit edilmiş bulunan bazı kişiler FAC tarafından tutuklanacak, daha sonra çeşitli yollar denenerek Parti Önderliği ortadan kaldırılacak ve PKK, emperyalistlerin beslemesi ve piyonu olan birkaç provokatörün denetimine geçecekti! Nitekim, Federal Almanya'da tutuklamalar gerçekleşir gerçekleşmez, planlarını başarıyla uygulayabilmek için, Parti Önderliğinin tasfiyesini şart gören provokatörler hemen harekete geçerler. Önce sorumluluk, büyük saygı ve bağlılık gösterileriyle Avrupa alanına çekerek etkisizleştirmek isterler, ancak bunu başaramazlar. Daha sonra sözümona "sol" bir çıkış kurnazlığıyla açıktan kuduzca bir saldırıya geçerler; böylelikle yurtsever kitleleri ve bazı Partilileri etkileyebilecekleri hayaline kapılırlar. Ne var ki, çok geçmeden büyük bir hayal kırıklığına uğrayarak -emperyalist efendilerini de hayal kırıklığına uğratarak- kendi çaplarını, daha doğrusu çapsızlıklarını görürler. Bunun üzerine bu kez, TC ve MİT yetkilileriyle Federal Başsavcılık gibi bazı FAC makamları ve TEVGER elebaşılarıyla provokatörler elele vererek komplo ve suikast çetelerinin örgütlendirilmesine girişilir. Partinin Ortadoğu'daki eğitim alanlarına kadar sızdırılabilen ve bu alanda açığa çıkarılan sözkonusu çete elemanlarından bazıları itirafnamelerinde nasıl ve kimler tarafından görevlendirildiklerini açık açık anlatıyorlar. Önemli dersler çıkarılması gereken bu itiraf belgelerinde, kimlerin kimlerle işbirliği içinde olduğu, bu kirli oyunun ve komplocuların nelere dek vardırılmak istendiği rahatlıkla görülebiliyor.

Kuşkusuz ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında ve bunun en önemli bir ögesi olarak Parti Önderliğimize yönelik saldırılarda, yapılan işbirliklerini ortaya koyan sadece adı geçen bu birkaç piyonun itirafnameleri değildir. Hatta bu tür açıklamaların, olup bitenleri doğrulamaktan öte pek bir önemi de yoktur. Gelişmeleri az çok izleyebilenler, yaşanan birçok olayda işbirlikçilerin kimler olduğunu rahatlıkla görebilirler. Parti Önderliğine yönelik saldırı kampanyasının önemli bir parçasını teşkil eden Federal Almanya-PKK Davası ve bu çerçevede Alman emperyalizminin tutumu tipik bir örnektir. Davanın hazırlık aşamasından tutalım girişilen tutuklamalara, iddianamenin hazırlanmasına ve içeriğine varıncaya dek her şeyiyle işbirlikçilerin kimliklerini çok iyi sergilemektedir. Ve zaten davanın kendisi Partimiz ve Önderliğine karşı bir komplodan başka bir şey değildir.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin öncü örgütü PKK'ye ve PKK Önderliğine yönelik saldırılarda, emperyalizmin sözcüsü olarak Alman emperyalistlerinin öne çıkması ve başrole soyunmasının tarihi temelleri yanında, güncel nedenleri de vardır. Sorunun temelinde Alman emperyalizminin geleneksel Ortadoğu politikası ve buna bağlı olarak 19. yüzyılın başlarına, Moltke'lere kadar uzanan tarihi Osmanlı-Alman ilişkilerinin yattığı bir gerçektir. 19. yüzyılın sonlarında Abdülhamit ve Keiser Wilhelm döneminde daha da gelişen, İttihat-Terakki ve kemalistler döneminde de sürerek günümüze varan Türk-Alman ilişkilerinden kaynaklanan ekonomik, siyasal, askeri, diplomatik daha bir yığın olgu sayılabilir. Ancak bütün bunlar yine de sorunun tam olarak izahını yapmaya yetmez. Bu tarihi ilişkilerden kaynaklanan nedenlerin yanısıra, sorunun bir de güncel ve çok daha özel yanları mevcuttur. FAC devletinin PKK'ye ve özellikle APO Önderliğine duyduğu kin ve düşmanlığa bizler çok yakından tanık olmaktayız. O kadar ki, Alman emperyalistleri, sömürgeci-faşist TC'den bile daha atak davranarak, PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaş hakkında sömürgecilerden önce dava açmaya yeltenebilmektedir. Yine bir Semir olayı; yıllar önce İsveç alanında olmasına rağmen, FAC ile hiçbir ilişkisi olmayan bu olayın davası da egemen bir devlet olan İsveç mahkemelerinde görülüp sonuçlandırılmasına rağmen ve şu anda tutuklu bulunan birçoğumuz bu olay tarihinden sora Avrupa alanına gelmiş olmamıza rağmen, Alman emperyalistleri bizlerden Semir'in hesabını da sormaya kalkışıyor. Belli ki bu, bizlerin şahsında emperyalizmin, özellikle de Alman emperyalistlerinin APO Önderliğiyle bir hesaplaşmasıdır. Çünkü, bugün çok daha açıkça görülüyor ki, Semir şahsında yenilgiye uğratılan emperyalizm ve yine özellikle Alman emperyalizmidir. Onlara bu kahredici yenilgiyi yaşatan ise APO'dan, APO Önderliğinden başkası değildir. Alman emperyalistlerinin kini, biraz da işte bu yenilgiyi hazmedememekten kaynaklanıyor.

Sekiz-on yıl geriye gidip, 12 Eylül sonrasında yaşanan bazı gelişmeleri belleklerimizde şöyle bir canlandırabilirsek, durum daha da iyi anlaşılacaktır. Cunta sonrasında faşizmin pençesinden kurtulabilen Türkiye ve Kürdistan sol güçlerinin büyük bir kesiminin yurtdışına ve özellikle de Avrupa alanına akın ettiği bilinmektedir. 12 Eylül faşist rejimi, bu güçlerin Avrupa'da yeniden toparlanıp direnişçi bir çizgide örgütlenmelerinden ciddi kaygılar duymaktaydı. Eğer 1982'de cuntanın direktifi ve MİT'in eliyle Papa'ya suikast düzenlenmesi olayı, bir yönüyle 12 Eylül darbesine haklılık kazandırma amacıyla gündeme getirildiyse, esas önemli yanı, Türkiye ve Kürdistan'dan akın eden sol güçlere Avrupa alanında barınma olanağı tanınmaması amacıydı. Cunta bunu Avrupa'ya, "Barındırırsanız böylesine tehlikeli teröristler ilerde sizin başınıza da dert olacak" mesajı vermek istiyordu. Ancak emperyalistler, cunta şefleri kadar telaşlı değildiler, aksine onlar kendi yoz kültürlerine ve emperyalist çarklarına güvenmekteydiler. Üstelik bu konuda azımsanamayacak deneyimleri de vardı; bu çarkların dişlileri arasında Afrika, Asya ve Latin Amerika'dan nice devrimci ve ulusal kurtuluşçu örgütleri öğütmüş, ezmiş, istedikleri şekilde yeniden biçimlendirmişlerdi. Aynı şeyi Türkiye ve Kürdistanlı örgütlere de rahatlıkla uygulayabilirlerdi. Nitekim daha 1982-83'lere gelindiğinde Türk ve Kürt sol güçleri üzerinde bu konuda istenilen sonuçlar önemli oranda alınmıştı bile. Emperyalizmin bu politikasını uygulamada öncülük ve sözcülük yine NATO'nun Türkiye masası sorumlusu sıfatıyla FAC'da idi.

Aynı dönemde, emperyalizmin bu son derece tehlikeli politikasını çok iyi farkeden PKK Önderliği ile emperyalistler arasında yaşanan muazzam bir çekişme gözlerden kaçmamalıdır. Parti Önderliği salt PKK'yi değil, Türkiye ve Kürdistan'ın, bağrında nisbeten olumluluklar ve direnişçi ögeler taşımakta olan diğer güçlerini de Alman emperyalistlerinin bu tuzağına kaptırmamak için önemli çaba sarfetti. O tarihlerde birçok Türkiyeli güçle oluşturulan FKBDC'ye biraz da bu açıdan bakmak yanlış olmayacaktır. Tabii karşı taraf da olaya aynı mantıkla ve ters açıdan, yani PKK'yi de direnişten koparmanın bir aracı olarak yaklaşmaktaydı; özellikle emperyalist politikanın bir uzantısı gibi Cephe içerisinde yer alan Devrimci İşçi açısından durum böyleydi. Fakat ne yazık ki, yaşanan sıkı bir mücadele ve çekişmenin ardından, Alman emperyalistleri birçokları üzerinde tasarlanan politikasını sonuçlandırdı; yani bunları istediği biçimde tasfiyeye uğratmayı başardı. Geriye PKK kalıyordu; bu başarının verdiği güvenle bu kez PKK'ye yöneldi. **PKK, diğerlerine benzemese de,** daha çetin ceviz olsa da, emperyalist çarka fazla direnemeyecek, eninde sonunda mutlaka diğerlerinin akıbetine uğratılacaktı! Böyle düşünüyordu Alman emperyalistleri. İşte tam da bu aşamada, emperyalistlerin maşası olduğundan artık hiçbir kuşku kalmayan Semir provokatör "Demokratik PKK" sloganıyla boy gösterdi. Bu, birkaç provokatörün değil, Alman emperyalistlerinin bir savaşıydı. Ve işte PKK Önderliği, "Demokratik PKK" çıkışıyla PKK'yi tasfiye etme heveslerini provokatörlerle birlikte Alman emperyalistlerinin de kursağında bıraktığı için, O'na böylesine kin duyuluyor. APO Önderliğine bağlı olduğumuz için, emperyalist Alman mahkemeleri bizlerden bugün tekrar Semir'in hesabını sormak istiyor.

Ne var ki, iş bu kadarla da kalmadı; Alman emperyalistleri benzer biçimdeki kahredici bir yenilgiyi de, 1988'de, "PKK'ye evet, APO'ya hayır" sloganıyla ortaya saldığı son provokatörün şahsında yaşamaktan kurtulamadı. Bu kez, NATO karargahlarında hazırlanmış çok daha kapsamlı bir planın bir parçası olarak sahnelenen bu oyun sonucunda uğranılan acı yenilgiyi de emperyalistlere tattıran, Başkan APO'dan başkası değildi. Böyle olunca, Alman emperyalistlerinin O'na duyduğu düşmanlık ve O'na yönelik saldırı ve komplolarda aktif rol üstlenmesi daha da anlaşılır oluyor. Bu son olayda, FAC apaçık bir taraf gibi davranmaktan hiçbir sakınca görmedi ve görmüyor. Öyle ki, biz tutukluların bu halk düşmanı provokatörlerin gerçek yüzlerini teşhir edici, onları lanetleyici, Partimiz ve Parti Önderliğimize sahip çıkıp bağlılığımızı vurguladığımız yazılarımızdan hiçbirinin Partiye ve kitlelerimize ulaşmasına izin verilmedi, göstermelik gerekçelerle tümüne el kondu. Zaten piyonlarının itirafnamelerinde, iddianamenin bile Federal Başsavcılık ve provokatörlerin işbirliğiyle hazırlandığı açıklanıyor. Kısacası FAC, provokatörlerin başarısı için, gerektiğinde hukuk sistemini de zorlayarak ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmedi.

Şimdi Federal Savcılık temsilcileri mahkeme salonunda bize sık sık, "Kürt halkının dostu olduklarını", "Kürtlerin mücadelesine karşı olmadıklarını" söylüyorlar. Bu mide bulandırıcı ikiyüzlülük bizleri epey öfkelendiriyor, ancak hiç şaşırtmıyor. Tersine birçok şey anlamını daha iyi buluyor. Alman emperyalistlerinin bu beyanları, öncelikle ABD'nin, "Kürt sorununa evet, PKK'ye hayır" ve provokatörlerin "PKK'ye evet, APO'ya hayır" türündeki benzer anlayışlarla tam bir uyum teşkil ettiği için anlam kazanıyor. Ayrıca bu olgu, Kürdistan tarihinin son derece önemli ve ilginç bir özelliğiyle de çakışmaktadır. Alman emperyalistleri, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı amansız bir savaş açmış ve habire cepheyi genişletmekte iken, "Kürt dostluğu"ndan dem vuruyorlar. Onların "Kürt halkı" kavramından ne anladıkları, ya da bununla neyi kastettikleri çok açıktır. Emperyalistlere göre, "Kürt halkı", Semir ve takipçisi provokatörlerdir; emperyalizmin çanak yalayıcılığı uğruna yitirmedik hiçbir şeyleri kalmamış, kulaklarına kadar teslimiyet batağına gömülmüş TEVGER şefleri gibileridir, ya da emperyalistler ihtiyaç duyduğunda, kurulan cinsten kuklalar gibi televizyonlarına çıkarıp PKK ve Kürt halkı aleyhine konuşturdukları ve karşılığında önlerine birkaç kemik attıkları Komkar şefleridir. Emperyalizmin dostları işte bunlar ve benzerleridir. Tarihimizin önemli bir özelliğinden sözediyoruz, şudur: Tarihin her döneminde halkımızın varlığına kasteden güçler, kendilerine mutlaka bu türden "Kürt" dostlar edinmişlerdir. Sadece son yüzyıla bakmak bile, çokça örneklerini görmeye yeterlidir. Abdülhamit, halkımız üzerinde en sinsi politikalar uygulamaya koyup tarihten silmenin temellerini atarken, "Hamidiye Alayları" adını verdiği "Kürt" dostları vardır. İttihat ve Terakki yönetimi, sürgünler ve katliamlarla halkımızı soykırıma uğratır, ka-

lanları göç yollarında kırarken Ziya Gökalp, Abdullah Cevdet gibi "Kürt" dostları vardır. Kemalistler, Kürdistan'ın en son direniş kalelerini birer birer görülmemiş bir vahşetle düşürüp Kürdistan'ı kan gölüne çevirirken, Rayberler türünden "Kürt" dostlara sahiptir. 12 Eylül faşist rejiminin "Kürt" dostları, Yıldırım, Şahin gibi yavrukurtlar, "Genç Kemalistler"dir. Bugünkü sömürgeci özel savaş yönetiminin de çok sayıda "Kürt" dostları vardır. Tatarlar, Töreler, Zeydanlar gibi uşaklıklarıyla ünlü birçok aşiret reisi, yine Baho ağa gibi yoksul Kürt köylülerine karşı işlediği vahşetiyle ünlü korucubaşları bunlardan bazılarıdır. Bu durumda, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin önüne set çekmek isteyen, bunun için en zehirli oklarını Parti Önderliğimize yönelten, halkımıza her türlü baskı ve işkenceyi reva gören emperyalistlerin de benzer türden "Kürt" dostları olmasından daha doğal ne olabilir ki? Özcesi, Alman emperyalistlerinin "Kürt dostuluğu" ile Abdülhamit, Enver, M. Kemal ya da günümüz özel savaş yönetiminin başı Kozakçıoğlu'nun "Kürt dostlukları" aynı şeydir. Bu öyle bir dostluk ki, bir arkadaşımızın mahkeme salonunda da dile getirdiği gibi; PKK'yi APO'dan, Kürt halkını PKK'den Kürdistan'ı da Kürt halkından kurtarmak(!) çabasındadır.

Parti Önderliğimize yönelik saldırılar yeni değildir.

Son dönemlerde, özellikle geniş karşı-devrim cephesinin 1987 genel planı ardından sorun Brüksel'deki NATO karargahlarına kadar aksetmiş ve büyük yoğunluk kazanmışsa da, Parti Önderliğimize yönelik saldırılar kuşkusuz yeni değildir. Bu kez gelişmelere daha aktif ve doğrudan iştirak eden emperyalistler bir yana bırakılırsa, saldıran güçlerde de pek bir değişiklik yoktur. Bunlar öteden beri bu konuda faaliyet yürüten aynı güçlerdir; MİT'i ve güdümlü basını, resmi-sivil tüm kuruluşlarıyla sömürgeci-faşist TC'dir; İdris-i Bitlisi soyundan ihanetçilerden ve kraldan daha kralcı Kamran İnan gibilerdir; teslimiyetçilik ruhlarına ve iliklerine kadar işlemiş reformist uşaklardır; kemalizmin türevleri olmaktan kurtulamayan sosyal-şovenlerdir; ve provokatörlerdir...

PKK hareketinin şekillenmesi ve doğuşuyla birlikte ve daha sonraki her aşamada kaydedilen gelişmelere paralel olarak, bu Hareketin yaratıcısı ve mimarı Başkan APO'ya düşmanın sürekli saldırıları sözkonusu olmuştur. Sömürgecilerin Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşın birinci hedefinde hep O yer almıştı ve bu halen de böyledir. Düşmanın bu çabaları şimdiye dek istediği kadar başarısızlıkla sonuçlanmış olsun, onlar bundan sonra da bu çabalarını hem de daha farklı biçimlerle ve arttırarak sürdüreceklerdir. Sömürgecilerin yıllardır çok çeşitli güçler eliyle sürdürdüğü yıpratma ve karalama kampanyaları şöyle bir gözönüne getirilecek olursa, bütün bunlara rağmen Parti Önderliğimizin her geçen gün daha büyük bir güç, güven ve umut kaynağı olması gerçeği karşısında düşman ne denli çok kaygılanıp düşünürse, ne denli çok korku duyarsa yeridir. Zaten şimdiye kadar sürdürdükleri bu kampanyalardan bir sonuç alamayan sömürgeciler ve işbirlikçileri, bundan sonra sonuç almanın çok daha zor olacağını anladıkları için, şimdi daha çok suikast ve komplolarla Parti Önderliğini imha etmenin yöntemleri üzerinde yoğunlaşmaktadırlar. Bu nedenle iyi-kötü, yetenekli-yeteneksiz ayrımına bile fazla gerek duymadan, özellikle Kürt kökenlilerden önlerine geleni oluşturdukları ajan çetelerine katıp, adeta "ya tutarsa" mantığıyla göreve koşmaktadırlar. Elbette bunun dışında daha profesyonelce girişimleri de yok değildir. Ayrıca CIA-MOSSAD yöntemleriyle denemelere girişmenin çabası içerisinde oldukları, bunun için Israil siyonistleriyle yakın temaslar olduğu da sır değildir. Gözlerine kestirdikleri an böylesi girişimlerden geri durmayacakları açıktır. Kısacası sömürgeci Türk burjuvazisinin, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da, PKK Önderliğini imha edebilmek için göze alamayacağı fedakarlık, ayaklar altına alamayacağı hiçbir savaş, hukuk ya da ahlak kuralı yoktur.

Parti Önderliğimize yönelik bu denli azgınca saldırıların kuşkusuz çok kapsamlı nedenleri vardır ve bunlar zaman zaman yayınlarımızda ortaya konmuş izah edilmiştir. Yine de burada daha çok güncel gelişmelerle ilgili hatırlatmalar niteliğinde bazı hususları kısaca belirtmek uygun olacaktır.

Her şeyden önce, genelde devrimlerde ve halk hareketlerinde liderlerin rolü ve önemi nedeniyle, karşı-devrimci güçlerin her zaman onları saldırılarının baş hedefi yaptığı gerçeği vardır. Bu, tarihin her döneminde böyle olmuştur. Çünkü hiçbir ulusal ya da toplumsal devrim yoktur ki, kendi liderini yaratmadan zafere ulaşmış olabilsin. Yine tarihte, başındaki liderini yitirdiği için öncüsüz ve yolgöstericisiz kalan ve bu nedenle başarısızlığa, yenilgiye uğrayan hareketlerin sayısı hiç de az değildir. Burada, liderlerin devrimlerde oynadıkları hayati rolü ve devrim düşmanlarının saldırılarına nasıl maruz kaldıkları konusunda bir tek örnek, Lenin örneği hatırlanacak olursa, durumun birçok yönüyle daha iyi anlaşılması için yeterli olacaktır. Acaba Leninsiz Ekim Devrimi düşünebilmek kolay mı? Buna olumlu yanıt verebilmek ne denli güçse, modern ulusal kurtuluş mücadelemizin yaratıcısı APO'suz Kürdistan devrimi düşünmek de o denli güçtür.

İkinci olarak, Kürdistan gerçekliğinin kendine özgü tarihi-toplumsal koşulları nedeniyle liderliğin anlamı daha bir önem taşımaktadır. Kürt halkının adı genellikle hep "avukatsız halk", "sahipsiz halk" gibi kavramlarla birlikte kullanılagelmiştir ki, bu hayli düşündürücüdür. Eğer bir halk kendi öz deyişle bağrından, en güç koşullar altında dahi kendi haklarını temsil edebilecek ve savunacak önderler doğuramamışsa, başkalarından kendisini savunmasını beklemesi hem beyhude bir bekleyiştir, hem de böyle bir beklentiye hakkı da yoktur. Ama ne yazıkki, PKK Önderliğinin tarih sahnesine çıkışına kadar halkımız böyle bir eksikliği hep duymuştur. Çok iyi biliniyor ki, son yüzyıllık yakın tarihimizde bile, birçok kez ülke ve halk olarak kurtuluşumuz için son derece elverişli tarihi koşullar ortaya çıkmış olmasına rağmen; bu koşulları içte ve dışta gereği gibi değerlendirebilen, halkın çıkarlarını günün koşullarına göre doğru tesbit edip, onu örgütlendirip yöneten ve yönlendiren bir liderlikten yoksun olduğumuzdan sözkonusu elverişli koşullardan yararlanamadık. Halkımız zaman zaman kahramanlık örnekleri de sergileyip ayaklandıysa da, böylesi bir önderlikten yoksun olduğu için, yenilmekten ve ezilmekten kurtulamadı. İşte tarihin önümüze yeni fırsatlar çıkardığı bu döneminde, PKK Önderliği, halkımızın, hava ve su kadar gerekli olan böyle bir ihtiyacına cevap verdiği için, bizi köle statüsünde tutmak isteyenlerin şimşeklerini üzerine çekmektedir.

Üçüncü olarak, APO adı, APO Önderliği başarının ve zaferin yoludur. Yurtiçinde veya yurtdışında, en küçüğünden en büyüğüne kadar her adım ve gelişmesi istisnasız olarak Başkan APO'nun damgasını taşıyan PKK tarihi, bunun en açık kanıtıdır. Bu gerçeklik ulusal kurtuluş mücadelemizin varmış olduğu aşamada şimdi çok daha net görülebiliyor. PKK'nin çıkışından önce ve aynı dönemde, ilkel milliyetçi-feodal, küçük-burjuva gibi sınıf ve tabakalara mensup pek çokları da Kürdistan'da liderlik iddiasıyla ortaya çıktılar. Fakat bunların bırakalım halk önderliklerini, içinden çıktıkları feodal ve küçük-burjuva sınıf ve tabakaların çıkarlarını bile temsil etmekten aciz, çok basit ve düşkünce bireysel ve ailesel çıkarların tutkunu zavallılar olduğu ortadadır. Günümüzde böylelerinin herhangi bir örgütsel varlık ya da mücadeleleri bir yana, hangi sömürgeci kurumların veya emperyalist kapıların eşiğinde debelendikleri bile belli değildir. Zaman zaman gösterebildikleri tek varlık alametleri ise, eşiğine yüz sürmekte olduğu efendileri adına PKK ve Önderliğine yönelttikleri saldırı ve küfürlerdir. Bu zaten oldum olası yaptıkları iş, yani meslekleridir. Başkan APO'nun kişiliğinde ve mücadelesinde temsil edilen, halkımız ve ülkemiz için ne kadar olumlu değer varsa, yaratıldıysa, sömürgecilerle birlikte, hatta çoğu zaman sömürgecilerden de önce böylelerinin saldırısına uğradı. Başkan APO'nun engin bir öngörü ve yoğun bir çaba ile büyük tehlikeler göğüsleyerek, nihai zafere doğru halkımıza attırdığı her adımın karşısına, Don Kişot bile değil Sanşo Pança misali dikilmeyi marifet saydılar. İnkarcılığın ve sinmişliğin had safhada olduğu 70'li yıllarda, PKK Önderliğinin büyük bir cesaretle her şeye adını koyarak gerçekleştirdiği doğru devrimci ideolojik çıkışa, bunlar "intihar!" çığlıklarıyla karşılık verdiler. 12 Eylül faşizminin ilericilik-devrimcilik adına ne varsa kasıp kavurduğu 80'li yıllarda, Ortadoğu'nun ateş çemberinde yine Başkan APO'nun hünerli ellerinde büyük çaba, emek, özveri ve titizlikle hazırlanarak ülkeye taşırılan ilk gerilla nüvelerinin silahları patladığında, bunlar yine aynı histerik çığlıklarıyla "intihar!" diye hep bir ağızdan bağırdılar. Oysa, kısa mücadele tarihi, bu soylu adımların doğruluğunu ve zorunluluğunu, halkımız için ne büyük önem taşıdığını, yarattığı sonuçlarla birlikte pratikte kanıtladı. Şimdi, 1990 yılı ve 90'lı yıllar, ilk belirtilerine geçen yıl Hakkari'de, Cudi eteklerinde ve Silopi'de tanık olduğumuz halk ayaklanmalarının çok daha yaygın ve yetkin örneklerini sunmaya gebedir. Hiç kuşku yok, korku ve uşaklık iliklerine dek sinmiş bulunan bu baylar, dünyaya gözlerini ve kulaklarını sımsıkı kapatacak, Kürdistan toplumuyla kıyaslanamayacak derecede küçük azınlıkların dünyada ne fırtınalar kopardıklarına, nasıl yıllanmış yönetimleri alaşağı etmede önemli roller oynadıklarına, bir küçük Baltık ülkesinin koca Sovyetler Birliği'ni bile nasıl sarstığına bakmayacak, yine "intihar!", "APO halkı katliama götürüyor" diyerek basacaklar feryadı Halbuki düşman bu adımların Kürdistan devrimini zafere taşıyan adımlar olduğunu ve bu adımların yaratıcısının da APO olduğunu çok iyi kavradığı için, tam da bunun için O'na daha fazla saldırma gereği duyuyor.

Dördüncü olarak, devrimci çıkışları tasfiye ederek ezmek için, çıkış yapan hareketlerin liderlerini imha etme yöntemi, kemalist burjuvazinin komplocu, kirli bir geleneğidir. Mustafa Suphi'lerden Deniz ve Mahir'lere kadar bu konuda azımsanmayacak bir pratiğin de sahibidir TC. Aynı geleneklerini daha ilk günden başlayarak PKK ve APO üzerinde de uygulayabilmek için sömürgeciler ve uşakları az uğraşmadılar, halen de uğraşmaktadırlar. Ancak sömürgeci Türk burjuvazisinin bu karakterini çok erkenden farkeden ve teşhir eden Parti Önderliğimiz, düşmanın bu yöntemini de boşa çıkarmasını bilmiştir.

Beşinci olarak, sömürgeciler ve emperyalistlerin Parti Önderliğimize yönelik saldırılarını son dönemlerde daha da yoğunlaştırmalarının önemli bir nedeni de, gelinen aşamada sözkonusu güçlerin, APO adı ve önderliği var oldukça Kürdistan devrimini durdurabilme ve engelleyebilmenin olanaksızlığını anlamış olmalarıdır. Bu son derece önemli husustur ki, Türk sömürgecilerinden Alman ve ABD emperyalistlerine ve provokatörlere kadar tüm devrim düşmanlarının sloganlarında ortak bir özlem olarak dile gelmektedir. APO olmasın da Kürt hakları olsun, APO olmasın da Kürt sorunu da varsın olsun, hatta APO olmadıktan sonra PKK de olsun; bunları kabul ediyor düşman. Çünkü onlar, APO Önderliği olmadıktan sonra başedemeyecekleri bir güç kalmayacağına inanıyorlar. APO olmadıktan sonra Kürt hakları dedikleri şeyi rahatlıkla kuşa çevirebileceklerinden, hatta elinin tersiyle bir kenara itebileceklerinden, Kürt sorununu emperyalist ve sömürgeci heveslerine göre halledebileceklerinden, APO'suz bir PKK'nin olamayacağından, olsa bile onu istedikleri biçime kolayca sokabileceklerinden emindirler. Bu gerçeklik aynı zamanda, düşman güçlerinin gelecekte de Parti Önderliğimize her türlü kuduzca saldırılarını arttırarak sürdüreceklerinin bir göstergesidir.

Altıncı ve son olarak, emperyalist güçlerin de doğrudan katılımlarıyla Partimize ve Parti Önderliğimize böylesine yönelinmesi, bir yönüyle de dünya genelinde yaşanan güncel gelişmelere de bağlıdır. Emperyalizm, nükleer şantaj, yıldız savaşları vb. yollarla mevcut sosyalizmin temsilcilerini önemli oranda geriletmeyi başarmış ve sosyalist değerlere, Marksizm-Leninizme her cepheden amansız bir saldırı başlatmıştır. Bilimsel sosyalizmin kararlı bir savunucusu ve emperyalizm için vazgeçilmez bir alan olan Ortadoğu alanında başarılı bir uygulayıcısı olan PKK Önderinin böylesi bir ortamda emperyalizmin de boy hedefi durumuna gelmesi anlaşılırdır. Emperyalist şefler, günümüz Sovyet liderleri ve yönetimlerinin uzun ömürlü olması dileklerini yüksek sesle belirtirken, "reformcu sosyalizmin" kendileri için bir tehlike teşkil etmediğini vurgulamak istiyorlar. Dünya üzerinde bakışlarını dolaştırdıklarında, -özel hesapları bulunduğu bazı yönetimler dışında- bilimsel sosyalizmin kararlı savunucuları olarak kendilerini rahatsız eden sınırlı sayıdaki lider arasında PKK önderi hemen gözlerine batıyor. Dünyadaki son birkaç yıllık gelişmelerden soyut olarak düşünülmesi olanaksız olan Federal Almanya-PKK Davası'nın emperyalizm adına yürütücüsü durumundaki Federal Başsavcılık, hakkımızda hazırladığı iddianamede PKK'yi "ortodoks komünist", Önderimizi "despot" olarak niteliyor. (Benzer nitelemeleri son zamanlar emperyalistler sık sık, örneğin bir Küba lideri Castro için de yapıyorlar.) Sorun kuşkusuz silahlı ya da "barışçı" mücadele yöntemleri farkından, PKK'nin silahlı mücadele yöntemini benimsemiş olmasından, şiddet uygulaması, "terörizm" safsataları vb.'den kaynaklanmıyor. Zira Panama'dan Romanya'ya ve Kafkaslar'a kadar birçok yerde silahlar patlıyor, tanklar ve savaş uçakları harekete geçiyor, oluk oluk kan akıtılıyor ama, sözkonusu çevreler bundan pek rahatsız görünmüyorlar. Ne dünya barışının baltalanmasından sözediyorlar, ne nükleer tehlikelerden ve ne de "suçsuz, günahsız sivillerin ölümü"nden. Aksine bir oyalama var. Fakat PKK ve Önderi sözkonusu olunca iş değişiyor, Kürdistan devrimi için özel değer yargıları konuşuyor; "terörizm", "despotluk", "katillik" suçlamalarının bini bir para oluyor. Değer yargılarının neye göre oluşturulduğu çok açık. Zaten CIA raporlarında "dünyanın en tehlikeli terörist örgütü" olarak gösterilen, Avrupa'da yıllardır özellikle İsveç, Alman ve Fransız emperyalistlerinin boy hedefi durumuna getirilen PKK'nin, devrimci özellikleriyle emperyalistleri nasıl ürküttüğü ortada. Bu durumda PKK'nin yaratıcısı ve fiili önderi Başkan APO'ya emperyalistlerin saldırı yöneltmesi değil, yöneltmemesi ilginç olurdu. Gerici uluslararası cepheden gelen bu saldırılar, O'nun sosyalist değerleri ne denli hakkıyla temsil ettiğinin kanıtıdır.

Düşman saldırıları neden başarılı olamıyor?

Burada akla şu soru geliyor; bu denli geniş bir cepheden gelen yoğun saldırılar nasıl oluyor da sonuçsuz kalıyor? Düşmanın, Parti Önderliğimize yönelttiği karalama, komplo ve suikast girişimlerinden sonuç alamamasının nedeni nedir? Bu ve benzeri sorulara yanıt ararken, akla öncelikle Parti Önderliğimizin engin bir tarihi bilgi, yoruma ve sosyalist bilince dayanan uzakgörüşlülükle düşman yönelimlerini zamanında farkederek tedbirler geliştirmesi olgusu geliyor. Yine buna bağlı olarak, O'nun, kişilere ve sorunlara gönülleri fethedici olgun yaklaşımları ile devrimci ilkelerin inatçı ve sabırlı uygulayıcısı olması gibi etkenler belirtilmelidir. Parti saflarına sızabilen düşman unsurların subjektif baltalama girişimleri ve birçok Parti kadrosu ve militanların da bir türlü kendilerini proletaryaya yabancı özelliklerden arındıramamalarından ötürü objektif olarak yol açtıkları -birincilerden hiç de aşağı kalmayan- tahribatlara rağmen, Parti Önderliğinin adil, kuralların sıkı bir takipçisi, ısrarlı bir uygulayıcısı olması, en uzak alanlarda bile etkince ve zamanında el atması gibi olgular da, düşman çabalarını boşa çıkaran veya en az zararla savuşturan etkenlerdir.

Fakat burada esas olarak halk desteğinin varlığını ve önemini görmek ve vurgulamak gerekiyor. Sömürgecilerin bütün engelleyici çabalarına rağmen, Kürdistan halkı ve APO artık bütünleşmiştir. Halkımız O'nu kendi öz çıkarlarının tavizsiz savunucusu ve temsilcisi, kendi öz önderi olarak bağrına basmış, sarsılmaz bir inançla kuçaklamıştır. Düşman saldırılarını yoğunlaştırdıkça, halkımız O'na her şeyiyle daha çok sahip çıkıyor. İşte düşman saldırılarını ve her türlü karanlık komplolarını yenilgiye mahkum eden ve bundan sonra da edecek olan, buna karşılık Parti Önderliğimizi her geçen gün daha da güçlendirecek olan esas olgu budur. Eğer bir liderle halkı arasında böyle güçlü bağlar olmazsa hangi "halk önderliği" sıfatından sözedilebilir? Eğer Başkan APO, onca saldırılara rağmen sarsılmadan, sağlam bir kale gibi dimdik ayakta duruyorsa, gerçek anlamda bir Halk Önderi konumuna ulaştığı içindir. Eğer en zor koşullarda bile yoldaşlarının ve halkının güç kaynağı ve umudu olmaya devam ediyorsa, O gerçek bir halk önderi olduğu içindir.

Şu çok iyi bilinir ve herkesçe de kabul edilir ki, halkının desteğini almış bir liderin yenilgiye uğratılması ne denli zor ise, halk desteğine sahip olmayan bir liderin ayakta kalması da aynı ölçüde zordur. İkinciler bazı baskı ve güç aralarına dayanarak geçici süreler için ayakta tutunabilseler de, kötü sonlardan ebedi olarak kaçınamazlar. Uygarlık tarihi böylesi örneklerle doludur. Bu konuda günümüzde, Doğu Avrupa ülkele-

Devamı 23. sayfada

Sömürgeci kapitalizm; GAP'ın perde arkası ve düşündürdükleri, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve uluslaşma süreci

Baştarafı 1. sayfada

GAP üzerine çok şey yazıldı, çizildi. Herkes bir şeyler söyledi. Yorumlar yaptı. TC açısından durum açık. Sömürgeci kapitalizm Kürdistan'da neyi amaçlıyor? Ekonomik sömürgecilikle ülke değerlerinin, halkımızın alın terinin, emeğinin sömürülmesine, emek değerlerinin gaspedilmesine ve yoğun bir talana dayanan soygun uygulamalarının sömürgeciliği siyasi, kültürel ve askeri alanda da güçlendireceği biliniyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yükselişi karşısında TC, artık "bölge" sıfatı altında siyasi, idari, askeri alanda birçok özel uygulama başlattı. "Olağanüstü Hal", "Olağanüstü Bölge Valiliği", "Sömürge Valiliği", özel tim, "Asayiş kolordusu olarak anılan bunlara ekleyeceğimiz "Harekat kolordusu", "koruculuk" özel uygulamaların yanında "GAP, Kanal GAP, Bölge Kalkınma İdaresi" de bu özeller içinde ekonomik ve kültürel tamamlayıcılar olarak yer alıyor. Yani politikadan askeri alana, askeri alandan kültürel alana, kültürel alandan ekonomik alana ve buradan idari, kurumsal ve diğer örgütlenmelere kadar ülkemizde birçok özeller bileşimi, toplamı ile mücadelemiz ve halkımız vurulmak isteniyor. Bu gayet açık görünüyor. TC'nin GAP'a bağladığı umut; ekonomik sömürü, Kürdistan'ı pazar ilişkisine daha da açma olmanın yanı sıra, bu proje ulusal imha, ulusal kimliğin inkarı üzerine oturtulan, halkımız, ülkemiz ve mücadelemiz açısından geliştirilecek bütün olumlu etkenlerin imhasını hedefleyen "Misak-ı Milli"cilik politikasında direnme ve buna daha da vücut vermedir.

Sömürgeciler, Kürdistan halkının köleliğini, ülkenin talanını hedefleyen ve özel savaş yöntemleriyle uygulanan bu vahşet, baskı, terör politikasını, yine ekonomik, idari, kültürel uygulamaları ne ad altında sunuyor? GAP, "Kanal GAP", "Bölge Kalkınma İdaresi"ni güzel sözlerle maskeleyip ve gerçek amacını gizleyerek," hizmet"," ayağına gitme", ve "uygarlaştırma " diye adlandırıp "Alın size ayrı TV kanalı, ayrı Kalkınma İdaresi", "Bu, dünyanın önemli projesidir" diyerek, GAP'ı adeta "sizin kurtuluşunuzdur", "refahınızdır" diye niye sunuyor? Kimi ve neyi vurmak istiyor? TC oynadığı tehlikeli oyunda acaba bazı çevreleri niye yönlendiriyor? İşbirlikçiliği güçlendirmek için yatırımları nelerdir? Bütün bu soruların yanıtlanması gerekiyor. TC'nin sömürgeci faşist uygulama ve politikalarının içyüzünü gün ışığına çıkarmak, tehlikeli yönelimlerine, ulusal kurtuluş siyaseti ve savaşıyla karşılık vermek herzamandan daha çok zorunludur. Düşman bütün gücünü ortaya koyuyor, her alana el atışını Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini yoketmek amacına yönelik olarak kullanıyor. "Tek ulus, tek pazar" anlayışı içerisinde GAP'la sömürgeci kapitalist gelişmeyi hızlandırma; GAP'a, "Kanal GAP" ve "Bölge Kalkınma İdaresi"ne yüklediği misyonlarla kitlelerin kafasını çelme; propaganda araçlarıyla özel savaşın, ulusal imha ve sömürünün devamı açısından düşünülen ve yürütülen uygulamaları "Kürdistan halkının, bölgenin yararınadır" şeklinde lanse ederek, iki yüzlüce sömürgeci-faşist uygulamalara "demokratik" maskesi geçirerek aldatma; bilinçleri çarpıtma çabaları boşuna değildir. Anlamamak için kör olmak gerekir.

TC, henüz GAP'ı bitirmeden bile açtığı gündemle gerçekleri tersyüz ederek, çeşitli çevreleri etkilemek istiyor. Hele sömürgeci burjuva başını, en sağından "sol" görünenine kadar, Kürdistan gerçeğini gizleyerek, son dönemde birçok konuda "ulusal mutabakat" sağlıyor; Kürdistan halkına karşı şimdiye kadar sürdürülen özel savaşın Genelkurmayın açıklamasıyla resmi savaş ilanına dönüşmesini dörtbaşı mamur onaylayarak; Kürdistan'da sorunun çözümünü bütün gerçeklerin inkarına dayandırarak; sorunu yalnızca Kürdistan'ın bölge olarak geri kalması, ekonomik farklılık, bir de halkımızın, cahil olduğuna bağlayıp bu yönüyle daha fazla şoven Türk kültürünün, ideolojisinin gerekli olduğunu savunarak; bölgeye yatırım yapılarak, "Kanal GAP"la TV programları düzenlenerek, her ücra köşeye TV götürerek, okul yaparak eğitim kurumlarını güçlendirerek, sözümona halkı cahillikten kurtarıp birer şoven-faşist Türk milliyetçisi olarak yetiştirerek, soruna çözüm bulunacağını hep işliyor. Askeri çözüm yoluyla yoketme, ek olarak yatırım, eğitim, kültür kurumlarını geliştirerek

Özel savaş projesi GAP; devrimci savaşımız karşısında işlevsiz kalmaya mahkumdur...

asimilasyonu ve sömürüyü yoğunlaştırma; işte TC rejiminin tek ve kaba inkarcılığı, her alanda temel aldığı gerçeği bu. Bu politikalar TRT, basın, eğitim yoluyla her gün işleniyor. TC ve bazı çevrelerde kültürel özerklik, kültürel zenginlik vb. konular da artık işlenmeye ve tartışılmaya başlanmışsa, basına kısmen yansımışsa da egemen olan ve bugün süren, yukarıda özetlenenlerdir. TRT ve burjuva basını, GAP'ı her gün işliyor, "bölge kalkınırsa sorunlar biter" imajını vermek istiyor. Öyle bir propaganda ki, liberal kesim ve tasfiyeci sol da bunun etkisi altında. İşin garibi liberal ve tasfiyeci solda bu konuda kafa karışıklığının hakim olması, öyle ki Kürdistan'da sömürgeci kapitalizmi geliştirme çabalarını Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin bitirilişi olarak algılayanlar veya sorunu böyle formüle edenler bile var.

Soruna böyle yaklaşım da şaşırtıcı değil. Solda Kürtler için kültürel özerkliği düşünenler, bunun çerçevesini de bugün gayet açık çiziyor. TBKP programı ve daha önceki açıklamalarında, Kürdistan sorununun "Misak-ı Milli" temelinde ele alınıyor, kapitalizm şartlarında burjuva demokratizmi, barışçı, anayasal çözüm yoluyla, kültürel haklar yoluyla burjuva çözümü derekesine indirgeniyor. Bu bakımdan, ekonomik entegrasyon fikriyle GAP'a bazı umutların bu yönüyle de bağlandığı ortada.

Yine, geniş bir burjuva demokrat çevre, "GAP ve Kürdistan'da kapitalizmin geliştirilmesi ile ekonomik gelişmişlik sağlanacak ve refah artacak" diyor, kültürel bazı haklar veya 'kültürel mozayık' yoluyla bugünkü sömürgeciliğin aynen devam edeceğini ve birliğin temellerinin sağlamlaşacağını ifade ediyor ve bu yolda çaba harcıyor, askeri çözüm ise tek başına yeterli görülmüyor. Burada da sömürgeci kapitalizme bağlanan umutlar kendini ele veriyor.

Burjuva demokrat geçinen çevrelerde, liberal ve tasfiyeci solda "Doğu" edebiyatı, "Doğu"nun sefaleti, yoksulluğu, bölgeler arasındaki eşitsizliğe dizilen ilahiler, yapılan vurgular da gösteriyor ki, bu tür geri yaklaşımlar bile TC için malzeme olacaktır. Bugün bile iktidar bazılarını kullanabiliyor, "yol, su, elektrik, yatırım götüreceğiz" diyor. "Doğu"ya sermaye yatırımı için öngörülen teşvikle, bundan hareketle çekilen propagandayla, geçmişte ve bugün hala bazılarının kullandığı malzemeyi de ellerinden almıştır. Özellikle burjuva reformist-milliyetçilerimizin kullandığı sloganları, "Doğu'ya fabrika", "yatırım" gibi istemleri, bugün TC'nin açıkça propaganda ve kısmi ölçüde de pratik düzeyde üstlenmesi ibret vericidir. Gerici tarzda ifade edilmenin bariz örneğidir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi yol aldıkça, böyle geri tarzda soruna yaklaşımları TC kullanır duruma gelecek, bu da devrimin gelişmesi karşısında reformist-milliyetçiliğin iflası olacaktır. Bugün değilse bile gelecekte, Kürdistan devriminin dayatıcılığıyla, yakıcılığıyla sıkışacak olan TC, kültürel özerklik sloganlarını da kendisinin biçim vereceği bir tarzda onların elinden alacaktır. Söylediğimiz son durum itibarıyla, Kürdistan'da kapitalizmin gelişmesine ve GAP'a umut bağlayan burjuva-millyetçi anlayışlar da vardır.

Kısaca, sömürgeci kapitalizm, GAP, "Kanal GAP", "Bölge Kalkınma İdaresi" üzerinde TC'nin resmi görüşü yanında, başka yorumlar ve yaklaşımlar da bulunuyor. Yazdıklarımızla bunların eleştirisini yapacağız, TC'nin yönelimini, politikasını ortaya koyacağız; öte yandan devrimci çözümü, Kürdistan devriminin bu soruna yönelimini, ulusal kurtuluş siyasetinin ve savaşımının bu konuya dönük boyutunun dökümünü açmaya çalışacağız.

I- TC "TEK ULUS-TEK PAZAR" POLİTİKASINA GAP'LA DERİNLİK KAZANDIRMAK İSTİYOR

TC'nin kuruluşundan bu yana sömürgeci burjuvazinin tek amacı, "Misak-ı Milli" sınırları içinde tek bir pazar, tek bir ulus yaratmaktır. Bu anlamda; siyasi, idari, askeri, kültürel, ekonomik alanda kapitalist sömürgeciliği oturtmak, giderek, Türkleştirme, toplumu en küçük atomlarına kadar dağıtma, parçalama yoluyla ülkenin talanı ve halkın alabildiğine sömürülmesi yoluyla düşürülmüş kişiler yaratmak, bunları sömürgeci burjuva kültürü ideolojisiyle donatarak, insanlarımızı kendi ülke, ulus, halk gerçekliğine yabancılaştırmayı sağlamak; ulusal imhayı bütün alanlara, hakim kılmak, diri kalan ne görülüyorsa ona da yönelmek amacıyla hareket ettikleri, bütün enerjilerini buna ayırdıkları tartışma götürmez bir şekilde ortadadır. Bugün TC'nin bu yönde adımlarını sıklaştırmak istediği de yine görülüyor.

TC, ilkin askeri-siyasi-idari-kültürel yönelimi pekiştirmek, ulusal imhayı böyle gerçekleştirmek daha, sonra ise hem sömürgeciliği ekonomik sömürgecilikle tamamlamak, hem de ekonomik yerleşme, pazar ilişkisini güçlendirme ile birlikte üst yapı kurumlarını daha iyi yerleştirmek ve daha iyi geliştirmek istemiştir. Bunlar birbirlerini tamamlayan ögelerdir.

Devletin uyguladığı zor, katliamcı, yok edici özellik, kalanı da kendine benzeştirme anlayışı uygulaması, baştan beri var. Benzeştirmenin, tek ulus yaratmanın bir gerçeği de tek pazar yaratma, Kürdistan'ı pazar ilişkisine açmadır. Başta TC'nin özelliklerinden dolayı pazara yeterince nüfuz etme görülmüyor; daha çok para-meta ilişkisinin yerleşmesi, emek değerlerinin talanı, hammadde ihtiyacı karşılanmak isteniyor, özellikle talan öngörülüyor. Sömürgeci burjuvazinin ekonomik olarak güçlenmesi, siyasi temellerini geliştirmesi sonucu, 1945 yıllarından sonra özellikle 1960'tan bu yana ekonomik sömürgeciliğin, sömürgeci kapitalizmin Kürdistan'da gerici bir tarzda geliştirilmesine hız verilir. Ekonomik olarak da ülkemizin en ücra köşesine nüfuz etme, feodal-aşiretçi yapıyı çözme, sosyal yapıda çözülmeye yol açan etkenler daha açık gündeme gelir.

Şüphesiz burada sömürgeci kapitalist pazarı güçlendirme olayını, yaygın, ağır yönüyle TC, devlet kapitalizmi eliyle yapmak istiyor. Yapılan asıl yönüyle bu. Sömürgeci tekelci burjuvazinin bizzat kendi eliyle yaptığı yatırımlar, yine emperyalist sermaye yatırımları az veya bunlar çoğu zaman sömürgeci devlet sektörlerinin yatırımlarıyla bir arada gerçekleşiyor. Kürdistan bilinçli bir geri bırakılmışlık sürecine terkedildiği gibi, asıl olarak hammadde, ucuz iş gücü, yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin talanına dayanan, tarımsal özelliği korunan ve dışardan mal ihracına boğulan sömürgeci kapitalizm özelliklerini ve bu bağlamda da pazar, pazar ilişkisinin gelişimini, sonuçlarını yaşıyor.

TC, Kürdistan'da sömürgeciliği geliştirmeyi, kapitalizmi geliştirmeyi "uygarlaştırıcı" bir adım olarak sunar. Bu, kapitalist-emperyalist sömürgeciliğin genel karakteridir. Sömürgelere kendilerini "uygarlık taşıyıcıları" olarak gösterirler. Sözümona cahil, geri kalmış sömürge halkına medeniyet ve refah getiricileri olarak kendilerini tanıtırlar. Gerçek bunun tam tersidir. Onlar köleliği, ve toplumun dinamiklerini, halkın direnişini engellemek için bütün dağıtıcı, yabancılaştırıcı ve inkarcılığa yöneltici ne varsa onu bulup dayatırlar. "Uygarlık", "demokrasi" birer boş aldatmadan öteye gitmiyor.

Kendini sunuş tarzı ne olursa olsun, halkın aleyhindeki ekonomik uygulamalar, kapitalist gelişme, uygulanan politikalar nasıl gizlenirse gizlensin gerçek olan şu ki, TC, Kürdistan'daki sömürge pazarına, gerek çeşitli ekonomik ilişkileri, gerekse kapitalist gelişmeye eskiye göre daha hız verme ve ekonomik "entegrasyon" sağlamak gayesiyle yeni biçimler vermek istiyor. Topluma da böyle bir imajı dayatarak kabul görmesini her türlü yolla -sopa ve havuç- zorluyor. GAP girişimi ve buna biçilen misyon da bunun dışında düşünülemez. Bu aynı zamanda "tek pazar" girişiminde derinlik kazandırmanın somut bir ifadesidir.

Şu soru sorulabilir: TC genellikle şimdiye dek yaygın olarak sömürgeci devlet kapitalizmi yoluyla ülkemize sermaye yatırımı yaptı. Acaba GAP için durum değişiyor mu? Şüphesiz bu konudaki genel yönelim değişmiş değil. Yine, ister TC devlet kapitalizmi yoluyla olsun, isterse özel tekelci sermaye yoluyla olsun, ülkemizde sermaye yatırımı yapması çelişki değil, çünkü devlet ve özel sektörün ülkemize yönelimi farklı değil, yine bunlar birbirlerinden ayrılamaz. Bu sömürgeci tekelci kapitalizmin, yani sömürgeci Türk burjuvazisinin uygulamaları olarak -biçim ne olursa olsun- ülkemize yansır.

Yine GAP girişimi, yani bu projelerin gerçekleştirilmesi TC eliyle yapılıyor. Burada Türk özel sektörü ve emperyalist sermayenin finans gruplarının da damgası var. Projeler tamamlandıktan sonra geniş toprakların kapitalist tarıma açılmasını, kapitalist çiftlik ve plantasyonların oluşmalarını, tekelci Türk burjuvazisi emperyalist sermaye ile ilişki içinde üstlenecek, keza feodal-komprador nitelikli olan Kürt toprak sahipleri de işbirlikçi burjuvalaşma, başka bir deyimle tarım kapitalisti olma yoluna girecek veya kimisi de tasfiyeci bir rol üstlenecektir. Gelişmelerin böyle olacağı şimdiden görülüyor.

Projelerin yapılıp tamamlanmasını devlet üstlenmiş. Harran ve geniş bir toprak parçası üzerinde kapitalist çiftliklerin açılmasını, oluşturulmasını ise tekelci Türk burjuvazisi üstlenecektir. Ağa-burjuva tip olan feodal-komprador Kürt burjuvazisi de eldeki topraklar yoluyla hem tarım burjuvazisi haline gelecek hem de tasfiyeci özellikleri yansıtarak tekelci Türk burjuvazisiyle ekonomik alanda sağlam bir işbirliğinin temelini ata-

caktır.

Daha şimdiden Urfa Tüneli'nin sulayacağı alanlarda sömürgeci tekelci Türk burjuvazisi yatırım alanları arıyor ve toprak alımı yoluna gidiyor. Sabancı, Koç vb.'leri nasıl bir yatırım yapacaklarına, bunun için neler gerekeceğine yönelik proje ve hazırlık içindedirler.

TC-Özal iktidarı tekelci sermayenin (özel sermaye) Kürdistan'a akışı için önemli kolaylıklar sağladı. Buna rağmen, tekelci burjuvazi Kürdistan'a yatırım yapmakta isteksiz davranıyor. Bugün için, işin bir boyutu "güvenlik" sorunu, başka bir deyişle ulusal kurtuluş mücadelemiz, ama işin bir de geçmişten bu yana yansıyan boyutu vardır. O da işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin montaja dayalı çarpık sanayileşmeyi Türkiye'de gerçekleştirmesidir, ana yatırım alanı olarak burayı seçmesidir. Bunda hayrete kapılacak bir durum yok. Sömürgeciler genelde hep böyle davranır, metropol ile sömürgenin önemli bir ayrımı da bu gerçekte yatıyor. Kürdistan'da ise, devlet ağırlıklı yatırımlar, hammadde deposu, talan ekonomisi, meta pazarı, bankalar yoluyla para toplama tarzlı işlem yürüyecek. Ancak sömürgeci-tekelci Türk burjuvazisi güçlendikçe, sermaye birikimini yoğunlaştırdıkça, emperyalizme bağlı olarak sermayede merkezileşmeyi, yoğunlaşmayı geliştirdikçe bunun bir sonucu olarak tekelci özelliğini geliştirmek ve ihtiyaç duyduğu şeyleri karşılamak için, başta da söylediğimiz gibi devlet ağırlıklı yatırımlar yoluyla kapitalizmi geliştiriyor. Evet çağrı ve teşviklere rağmen, özel sermaye Kürdistan'a gelmekte isteksiz davranıyor. Bunun başka bir boyutu da var: Şimdiye dek Kürdistan'da elde sermaye biriktirenler bile bunu Türkiye'de yatırıma aktarıyor. Buna rağmen, işleyiş böyle olmakla birlikte, sömürgeci-tekelci Türk burjuvazisi (özel sektör) bundan sonra Kürdistan'a yatırım yapmayacak mıdır?

Yukarıda söylediklerimiz gerçek, işleyiş ve akış böyle. Ama bundan tekelci Türk burjuvazisinin Kürdistan'a yatırım yapmayacağı sonucu çıkmaz. Şimdi bile yatırımları ve işletmeleri var. Bunun ötesinde ortaklıkları ve bankalarının ağı var. Türk burjuvazisi sağlam temeller üzerine bastıkça Kürdistan'daki pazarı derinliğine de işleyecektir. Kürdistan elinde hazır pazar. Kar dürtüsü, çıkarlar, sanayinin ihtiyaçlarını karşılamak için pazarı değişik yönleriyle işleme gereği duyuyor. İşte GAP'a el atması, buna yönelik hazırlık yapması, dünyanın en önemli yatırımı ve projelerinden biridir demesi çıkışların da göstergesidir.

TC'nin, sömürgeci burjuvazinin GAP'a yönelik amacı açıkça görülüyor. Harran ve diğer toprakların kapitalist çiftliklere dönüştürülmesi düşüncesi ve kapitalist tarım için öngörülenler gösteriyor ki, Kürdistan TC için tarım deposu; tarım ürünlerini yetiştirme deposu olarak kullanılacak. GAP'la amaçlanan asıl ve en önemli etken bu. Türk burjuvazisi GAP'la kapitalist tarım ekonomisi yaratacağı gibi, mevcut çelişkilere tarımda içinden çıkılmaz yeni çelişkiler yumağı da ekleyecektir. Projenin kapladığı alan üzerinde toplumda kapitalizm gelişecek, feodal-kompradorlar da gerici bir tarzda da olsa burjuva özellikleri veya rantiye özelliklerine ulaşacaklardır. Sömürgeci Türk burjuvazisi ve onlarla işbirliğine giren feodal-komprador Kürt burjuvazisi karşısında topraksız olan veya topraklarından koparılan sayıca kabarık Kürt tarım işçisi ve ırgatlarını bulacaktır. Sömürgeci kapitalizm, çözülmeye uğrayan feodalizmi daha da çözerek gerici bir tarzda kapitalizmi geliştirir. Böylece sömürgeci burjuvazi, sosyal yapıdaki yeni değişimlerle, kendi mezar kazıcıları olan milyonlara varacak Kürt işçilerini karşısında bulacaktır. Kısacası sömürgeci kapitalizm bağrında taşıdığı çelişkileri net olarak yaşayacak, sömürgeci kapitalizmin gelişimiyle devrimimizin sosyal temeli güçlenecektir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin varlığı ve gelişerek sürüyor olması da çelişkilerin devrimle çözüleceğinin garantisi olacak, milyonlarca tarım işçisi örgütlü mücadeleyle TC'nin karşısına dikilecektir.

> ***"... Kürdistan tarım ürünleri deposu yapılacak, diğer yandan 'GAP Bölge Kalkınma İdaresi' yapacağı proje ve yatırımları Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kullanacak..."***

Bu, objektif şartların ve devrimin sosyal temelinin güçlenmesidir. Sömürgeci kapitalizm ister istemez bu sonuçları da doğuracak, iradesine, asıl amacına karşın durumu böyle olacak. Ama sömürgeci burjuvazi daha önce sömürgeciliği, sömürgeci kapitalizmi hangi amaçla gerçekleştiriyorduysa, bugün GAP'a yönelik girişimi, kapitalizmi tarımda daha da geliştirmek istemesi de, biçim ne olursa olsun temelde aynı amacı güdüyor, aynı amaca yöneliyor. Evet, GAP'la kapitalizm geliştirilecek, fakat bunu yapan güç sömürgeci burjuvazi olduğu burada kapitalizmin geliştirilmesi iç dinamizmle olmadığı, tümüyle dış dinamizme dayandığı için, ulusal dinamikleri geliştirmiyor, tersine topraklarımız sömürgeci kapitalizmin yayılma alanı olarak kullanıldığı gibi, ulusal imhayı, ulusal yoketmeyi, inkarcılığı, benzeştirmeyi yoğunlaştırarak, iliğine dek sömürerek, yabancılaştırmayı geliştirerek, tümüyle gerici tarzda bir rol oynuyor. Yine sömürgeci kapitalizm feodalizmi en geri tarzda çözüyor, Kürdistan'daki feodal-komprador sınıfı işbirlikçisi olarak ayakta tutuyor, gerici, yoz, geri olan ne varsa ona sarılıyor, yine çözülme de en geri ve sancılı tarzda yaşanıyor. Kapitalizm gelişiyor olmasıyla birlikte, tipik yoz ilişkiler, atomlarına dek parçalama süreci işletilerek korunacak. Sömürgeciler Kürdistan'daki dayanaklarını yine ayakta tutacaklar.

> ***"... Çelişkiler yoğunlaştıkça, kapitalist tarım yoluyla burjuva-proletarya karşıtlığı yaşandıkça yoksul köylülükten tarım işçisi durumuna gelen yoğun kitle, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine daha bilinçli, daha aktif katılacaktır..."***

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesinin önümüzdeki yıllarda uzanacağı boyut GAP'ın işlerliğinde, ne ölçüde kurulup kurulamayacağında önemli rol oynayacak. Ama GAP'ın istendiği biçimde gerçekleştirildiği ve sonuca ulaştırılacağı düşünülerek şimdiden, Londra için nasıl iki şehir tanımlaması kullanıldıysa, Harran için o zaman iki Harran, iki görünümlü Harran tanımlamasını kullanmak doğru olacaktır. Bir yandan kapitalist çiftlik ve plantasyonlar, bunların birkaç azınlık sahibi, diğer yandan topraksız ve topraklarından koparılmış, eldeki küçük toprak parçalarını yitirmek zorunda kalmış ve giderek tarım işçisi ve ırgatları ordusuna dönüşmüş, kulübelerde yaşayan, sömürülen, yoksulluk ve sefalet çeken milyonlarca Kürt işçisi. Tabloyu şimdiden böyle görmek mümkündür.

Öyle görünüyor ki, bu gidişle sömürgeci kapitalizm, Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'ın geneli için söyyelecek olursak; feodalizmi, feodal üretim ilişkilerinin etkinliğini kıracak, bu gerici tarzda aşiretçi-feodal yapının giderek yavaş yavaş daha da çözülmesiyle, sömürgeci-kapitalist ilişkiler en bağnaz ve gerici yönelimiyle çözülmedeki yeri dolduracak ve aynı zamanda sömürgeci kapitalizm ile aşiretçi-feodal ilişkiler yanyana yaşayacak, eğilim daha çok komprador burjuvalaşma yönünde de olsa feodal-komprador sınıf gereken rolünü yine oynayacaktır.

GAP, "Bölge Kalkınma İdaresi", Urfa, Diyarbakır, Adıyaman, Gaziantep, Siirt illerinde sömürgeci kapitalizmin gelişi için gerekli proje ve yatırımların hazırlığı içinde, sürmekte olanların tamamlanmasını da üstlenmiş. Bu da sömürgeci kapitalizmin ihtiyaç duyduğu alanlara yönelme ve bu yöndeki çabalarının göstergesidir. Bir, devlet bakanlığının denetiminde ve gerekli idari atamaların yapılması, yine fon ve kredileri nereden karşılayacağı ile ilgili yasa maddesi bu günlerde resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe giriyor.

Sömürgeci tekelci burjuvazi, artık Kürdistan pazarını da sömürge ekonomisi çerçevesinde, Türkiye'deki sanayinin ihtiyaçlarını karşılamak şeklinde yeni proje ve yatırımlar alanına dönüştürmek istiyor. Genel anlamıyla bu, soygunlara dayanan bir sömürge ekonomisidir. Ham petrol, krom, kömür, yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarının talanında görülen bu proje ve yatırımların yüzü buna dönük. Harran için düşünülen ise kapitalist tarım ekonomisi anlayışı, bu da Latin Amerika ülkelerinde emperyalist tekellerin denetiminde kullanılan kapitalist çiftlik, plantasyonlardan pek farklı olmayacak, Kürdistan'a tarım ürünleri deposu olma işlevi daha net olarak üstlendirilecek.

TC Kürdistan'da tam bir sömürge ekonomi yaratmıştır. Şimdi pazarı genişletme, derinlik kazandırma ihtiyacı duyuyor. Onun asıl yönelimi, kapitalizmi gerici tarzda Kürdistan'da geliştirirken, pazar ihtiyacına cevap bulmak, tekelci kapitalizmin hammadde, aramalı ihtiyacını Kürdistan'da karşılamak kâr elde etmek ve ek olarak da talan ekonomisiyle soymak iken özel yönelimlerinden biri de ulusal imha ve yayılma anlayışıdır. Şüphesiz TC'nin asıl amacı budur. Ama diğer yandan sömürgeci kapitalizmin gerici ve yokedici özelliğine karşın, sermaye mezar kazıcılarını da Kürdistan'da yaratıyor. Devrimin nesnel koşulları, sosyal temeli güçleniyor. Sosyal yapı biraz daha sarsılıyor.

"Kapitalist sömürgeciliğin gelişmesiyle uluslaşmak için objektif şartların ortaya çıkması 'kapitalizm uluslaştırıyor' diye yorumlanamaz. Yolların açılması, pazarın gelişmesi, modern sınıfların doğması objektif olgulardır. Bu temelde, uluslaşma da gelişebilir, ulusal yok olma da. Ülkenin yurtsever güçleri, bu objektif temeller üzerinde geliştirecekleri ulusal kurtuluş mücadelesi içinde toprağı, dili, kültürü, ekonomiyi kurtararak yeni bir ulus yaratabilecekleri, yani uluslaşmayı sağlayabilecekleri gibi, sömürgeci güçler de halkın dilini, kültürünü yok edip, ekonomik kaynaklarını kurutarak, o halkın ulus olmasını önleyebilirler..." (Kürdistan Devriminin Yolu)

Evet, bugün Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi yükseliyor, ulusal ve uluslararası alanda varlığını kabul ettirdi. Sömürgeci kapitalizm yok etme, asimile etme, benzeştirme, pazarı bu amaçla kullanma, sömürüyü iyice arttırmanın hesaplarını yapıyor. Bütün bu hesapları ağırlıklı olarak yaparken, ister istemez devrimin objektif temellerini daha da güçlendiriyor, ilişki ve çelişkilerin ürünü olarak bu gerçek varlığını dayatıyor. Bu noktada da örgütlenmiş bir halk olarak, işçi sınıfı ve köylülüğün ittifakı temelinde objektif koşullar üzerindeki ulusal kurtuluş mücadelemiz uluslaşma sürecimizin de gerçek anlamda ifadesidir.

Bugün Kürdistan'da devrimin objektif şartları çoktan beri bulunuyor. Şimdi sömürgeci kapitalizm geliştiği oranda, sosyal yapılanmadaki şekillenme, ayrışım artıyor, aşiretçi-feodal yapı çözüldükçe devrimin sosyal temeli, bu arada işçi sınıfının sayısı her geçen gün giderek artar.

> ***"... GAP'la kapitalizm geliştirilecek, fakat bunu yapan güç sömürgeci burjuvazi olduğu, burada kapitalizmin geliştirilmesi iç dinanizmle olmadığı, tümüyle dış dinanizme dayandığı için, ulusal dinamikleri geliştirmiyor..."***

Örgütlendikçe bu da devrimi güçlendiren bir olaydır. İşte bir yanda ekonomik, siyasal ve kültürel sömürgecilik altında yok etme hesapları, diğer yanda ulusal kurtuluş mücadelesi içinde şekillenme, bağımsızlık ve özgürlük savaşı; bu iki karşıt güç Kürdistan'da hesaplaşıyor. Uluslaşma sürecini ve yoketme sürecini bu mücadele belirleyecek. Ama artık gelinen noktada bütün gelişme ve güçlenmeler Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinden yanadır.

II- "GAP BÖLGE KALKINMA İDARESİ", SÖMÜRGE EKONOMİ BAKANLIĞI

TC, Kürdistan'da siyasi, idari, askeri yapıyı yeniden örgütlediği ve biçimlendirdiği gibi, ekonomik yapısına da yeniden biçim vermek gereğini duyuyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimiyle, her alana biçim verme zorunluluğuyla karşı karşıya kaldı.

İşte, "GAP Bölge Kalkındırma İdaresi" de sömürgeci ekonomi bakanlığının kurulmasının somut göstergelerinden biri oluyor. Ecevit, bölge bakanlığı öneriyordu. Özal iktidarı fiilen öyle isimlendirmese de "GAP Bakanlığı" oluşturmuştu. Bu bakanlığı da Devlet Bakanlığı sıfatı altında işbirlikçi Kamran İnan'a vermiştir. Sözde Kamran İnan yalnızca GAP projesiyle ilgilenecek; oysa yapılan, ekonomik idare şeklinde bütün Kürdistan'a dayatılan bir çözüm ve ekonominin özel savaşa göre şekillendirilmesidir. Yine işbirlikçi sınıf dayanağının güçlendirilmesi istenmesidir.

Daha da somutlaştırırsak, özel savaş sistemi ilk defa uzun vadeli ve giderek rejimin bütün altyapısıyla buna hizmet etmesine yönelik bir hal almıştır. Şu andaki özel savaş Türkiye'deki iktidarın başarısını sağlamak için tüm gücünü seferber etmekte, bütün iç ve dış, politikalarının merkezine bunu oturtmaktadır. Ve tüm toplumsal ilgi bunun başarısı için yönlendirilmektedir. Ayrıca ekonomik alandan siyasi kurumlarına kadar bütün yapısını yeniden gözden geçirerek buraya göre biçim vermeyi, kendisi için bir varlık yokluk meselesi haline getirmesi sözkonusudur.

Buradan da anlaşılacağı gibi, ekonomik örgütlenme, sömürgeci kapitalizmi hangi yönleriyle geliştirme ve bunu Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı nasıl kullanma sorununda bir idarenin oluşturulması gerekiyordu. Bu da somut olarak bugün "GAP Bölge Kalkınma İdaresi"nde ifadesini buluyor. Bu bir nevi sömürge bakanlığıdır. İşler Devlet Bakanlığına bağlı görünüyor. Kamran İnan'ın başında bulunduğu bu bakanlık da özel olarak Kürdistan'la ilgileniyor. "Bölge Kalkınma İdaresi" de bu Devlet Bakanlığına bağlı olarak oluşturuluyor. Somut olarak Kürdistan'la ilgili ekonomi idaresi, yani sömürge ekonomi bakanlığı oluyor. Hükümet bu yaz Harran'da toplanarak "GAP İdaresi", "GAP Bakanlığının" kurulduğunu ilan etti.

Nasıl "Olağanüstü Bölge Valiliği" yoluyla sömürge statüsünün varlığı resmen kabul edilme anlamına geliyorsa, yani sömürge valiliği oluşturma yoluna gidiliyorsa; bu kez ekonomik alanda ayrım buna benzer şekilde TC tarafından resmen kabul ediliyor ve bunun itirafı da, "GAP Bölge Kalkınma İdaresi" adı altında sömürge bakanlığının resmen ilan edilmesi ve kurumlaşmasıdır. Bu, Kürdistan'ın sömürge gerçeğinin itirafı olduğu gibi, sürdürülen özel kirli savaş, bunun başarısı için ekonomiyi yeniden ayarlamak, projeleri bu temelde gerçekleştirmek ve ayrıca bu yolla tüm Kürdistan'a yönelik bir idare örgütlemektir. Her ne kadar "GAP Kalkınma İdaresi"ni özellikle birkaç ille sınırlı göstermek isteseler de böyle bir uygulamanın Kürdistan'ın bütününü (bu parça) kapsadığı açık. Yönelim, hedef ve örgütlenme de bu yönde. Tabii belli illere ağırlık verecekler, bu da görülüyor.

Ve daha şimdiden TC bazı hazırlıklar yapma yoluna gidiyor. Hazırlıkların yönelimi; işbirlikçiliğin temelini güçlendirmek, onlara taze kan vermek, yine bu bağlamda gelecekte onlara bazı roller oynatmaktır. Bugün asıl rolleri askeri çözümü kolaylaştırmak ve kirli savaşa hizmet etmektir. Şüphesiz herşey bununla da sınırlı değil. Başka hesaplar da var, çeşitli olasılıklar, gelecekle ilgili bazı kaygılar ve gelişmeler de gözden uzak tutulmuyor. Keza, bakanlığın, idarenin başına Kamran İnan'ın verilişi tesadüfi değildir. Hem Kürt işbirlikçilere ve egemen sınıflara belli mesajlar veriliyor, hem de bu yolla işbirlikçilik cazip hale getiriliyor. Yine Kamran İnan aracılığıyla işbirlikçilerle iyi köprü kurulmak isteniyor. İşte bu noktada GAP'lı uygulama ve idare anlayışında, Kürt işbirlikçilerini, feodal-kompradorları birleştirip Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin üzerine sürme anlayışı var. Onları silahlandırıp sürme yönelimi var ve zaten bu yaşanıyor. Ama TC, bütün çabasına karşın, sömürge bakanlığı, sömürge valiliği ve diğer uygulamalarına karşın, güçlü bir işbirlikçi hareketi Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin karşısına çıkaramaz. Yalnız "GAP Bakanlığı" böyle bir amacı güdüyor, bu çabaya derinlik ve genişlik kazandırmak istiyor

Keza, "tek ulus, tek pazar" yaşatma sevdasında olan TC, sömürge ekonomi idaresi ve yeni bakanlığı yoluyla Kürdistan'daki ekonomik politikasını yeni bir kalıba, kısacası başka bir biçime soktuğu gibi, ekonomik idareyi daha ayrımcı şekilde dışa vurarak örgütlüyor. Buna ekonomik alanda özel savaş idaresi demek yanlış olmaz.

Dikkat edilmesi gereken bir nokta, soygun ve talan düzeninin hakim olması ve değerlerin hep metropole taşınmasıdır. Hele özel savaş içinde bu çok daha fazla böyledir. Barajlar, santraller yoğun olarak Kürdistan'da yapıldı. Bunlardan da Kürdistan pek yararlanamıyor. Böyle olduğu gibi, birçok alan sular altında kalıyor, göç yaşanıyor, keza bazı sanatsal ve tarihi eserler, doğal güzellikler bu yolla harap ediliyor. Sömürge ekonomisi ve idaresi toplumu sarsıyor. İnsanları yerinden ediyor, sosyal yapı ayrıştırılıyor, ama yerine bir şey konulmuyor, bir düzenleme yok. Toplum ve ilişkiler açısından bir kargaşa, çıkmaz, yabancılaşma, dağılma yaşanıyor.

Son yıllarda özel savaşla bağlantılı olarak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı savaşımda "özeller" dizisi bayağı yoğunlaştı. Artık diğer özeller yanında özel ekonomi idaresinin de olması kaçınılmaz bir hal almıştı. Ekonomik idare, ekonomik politika ve uygulamaya verilen biçimle özelleştirme sürdürüldü. Bu Kürdistan'daki savaş gerçeğinin, sömürge gerçeğinin artık eski idare, yöntem ve uygulama biçimleriyle sürdürülemeyeceğinin açık bir kanıtı oluyor. TC'nin örgütlediği ekonomi idaresini, yeni ekonomi bakanlığını gerçek anlamda isimlendirecek olursak, özel savaş ekonomi bakanlığı oluyor.

Tabii halkımıza bu uygulama, "ekonomik kalkınmayı sağlayacağız", "Doğuya daha fazla yatırım yapacağız", Kürdistan sorununun "tek kaynağı bölgeler arasındaki ekonomik farklılıktır, bunu gidereceğiz", şeklinde yansıtılıyor. Oysa biliniyor ki, çarpıtmalar, toplumsal ilgi odağının yanlış yöne kanalize edilişine karşın, bu yıl Kürdistan halkının Genelkurmaylıkça resmen düşman ilan edilmesi, tüm dünyanın gözü önünde öyle kabul edilmesi gösteriyor ki, özel ekonomi idaresi de Kürdistan halkına, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı açılan mücadeleyi bu yıl başka açıdan tamamlayan özel savaş idaresi ve pratik uygulamasıdır. Bu yıl halkımızın resmen, resmi ağızlardan düşman ilan edilişi ile ekonomi alanındaki özel savaş idaresi birbiriyle çakıştı, birbirini tamamladı. Şüphesiz bu, aynı zamanda diğer özel savaş uygulamalarını tamamlayan bir ögedir de, bu da görülüyor.

III- TC GAP'I, KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNİ VURMAK İÇİN KULLANIYOR. ULUSAL İMHA PLANINI, ÖZEL SAVAŞIN TAMAMLAYICISI OLARAK DÜŞÜNÜYOR

Daha önce başbakanlık yapan Özal, yabancı bir ülkede verdiği demeçte diyor ki; kimi çevrelerde özerklik tartışılsa da TC henüz buna hazır değildir. Bunun dışında askeri çözüm yanında rejimin önerdikleri nedir? Bunlara bakmak lazım.

Burada TC'nin siyaset yelpazesinde yer alan, en sağından "sol" geçinen, kendine demokratım diyene kadar tüm çevreler bölgeler arasındaki farklılıkları, geri yapıyı sorunun temeli olarak görüyor veya öyle gösteriyorlar. Burada yüzeysel şeylerden sözedip, yoksulluğumuz, geri oluşumuz, cahil oluşumuz yanında ne kadar mert, sözünü tutar "zor günde TC'yi bırakmayan" insanlar olduğumuzu anlatıp dururlar. O halde reçete hazırdır: 1- Ekonomik yatırımlar ve teşvikler. 2- Kültürel-ideolojik bombardıman, Türkleştirmeye hız verme. Önerilen iki yol da sözümona cahillikten, gerilikten kurtulup uygarlaşma olarak sunuluyor.

> ***"... Kürdistan ise, devlet ağırlıklı yatırımlar, hammadde deposu, talan ekonomisi, meta pazarı, bankalar yoluyla para toplama tarzı içten yürüyecektir..."***

Üçüncü olarak da, "evlerinde Kürtçe konuşabilirler", "kültürel zenginliğimiz" deyip inkarcılığı yine sürdürme anlayışı var. Uygarlık olarak sunulan sömürgeci kapitalizm, Kürdistan'a bazı yatırımların yapılması, bu arada önemli bir proje olarak GAP için yapılan yatırımları TC, "bölgenin makus talihini yeneceğiz" diye sunuyor. Türk tekelci kapitalizmine ve işbirlikçi-feodal kompradorlara yarayan bu projeyi, Kürdistan halkının yararınadır diye lanse ediyorlar. Anlaşılması zor değil. Bugün Kürdistan'da sömürgeci valiye ayrılan tüm fonların güvenlik amacıyla kullanıldığı açık. Böyle olmasına karşın, TC fonların bir kısmını halka yardım ve bölgeye yatırım olarak gösteriyor. Karakol vb. yapmak yatırımdan sayılıyor. Artık Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yükselişiyle, "bölgeyi kalkındıracağız, sermayenin akışı için teşvikler uyguluyoruz. Her yeri yol, su, elektriğe kavuşturacağız. Şu kadar baraj yaptık, şu kadar okul yaptık" denilerek ne kadar "iyiliksever, yardımsever" olduklarını göstermek niyetindeler. Artık yeni açılan bir ilkokulu bile göğüslerini kabarta kabarta açıyorlar. Bu ne biçim kibir, bu kadar şovenizm niye demekten kendini alamıyor insan.

TC, askeri çözümle sonuç alacağına umut bağlamış. Bu yöndeki umudu hala güçlü. Askeri çözümde başarı için çok yönlü yürütülen bir kirli özel savaş sürdürülüyor. Ülkemizde ulusal kurtuluş mücadelesi şimdiye kadarki gelişimiyle TC'yi sarstı. TC beş yıldır askeri çözümün başarısı için özel savaşı dayattıkça dayatıyor. Nafile, şimdiye kadar bir sonuç alamadı. Askeri çözüm için ayak direrken, GAP, "Kanal GAP", "GAP Böle Kalkınma İdaresi" yoluyla yoğun propaganda eşliğinde sömürgeci kapitalizmin ne kadar iyi olduğu, Kürtlerin de ne kadar iyi Türk olduğu iyice anlatıldı. Artık ekonomik ve kültürel politika ve uygulamalar Kürdistan'da yürütülen özel savaşa tam da hizmet ediyor. TC, artık kirli özel savaşı askeri yöntemlerle sürdürdüğü gibi, ekonomik, kültürel, ideolojik ve psikolojik yönlerle de sürdürüyor.

Öyle oldu ki, son zamanlarda Kürdistan'a yönelik her sömürgeci faaliyet GAP'la anılmaya başlandı. GAP'a biçilen değerin önemi ortada. Kürdistan tarım ürünleri deposu yapılacak, diğer yandan "GAP Bölge Kalkınma İdaresi" yapacağı proje ve yatırımları Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kullanacak; "ekonomik hamle, kalkınma yapıyoruz" teraneleriyle, "dünyanın önemli projesine teröristler saldıracak" yalanlarıyla sanki halk için önemli bir iş yapıyor görünmek istiyorlar. Burada bir taşla birkaç kuş vurulmak isteniyor. Kürdistan'daki sömürgeci kapitalizm gerçeği gizleniyor, "uygarlaştırma, hizmet, kalkınma, çağ atlama" olarak bir sunuş var. Sömürgeci kapitalizm çıkarına olan GAP, Kürdistan halkının çıkarıymış gibi gösteriliyor. Hem de GAP'la ilgili bütün uygulamalar özel savaşın bir parçası olarak kullanılıyor. Diğer bir deyişle, GAP özel savaşı başlıyor.

TC biçtiği değerle GAP'ı artık bir savaş kalkanı olarak kullanıyor. Son dönemlerde her şeyin GAP ile anılması bundandır. Televizyon için "Kanal GAP", bir bakıma sömürge ekonomi bakanlığı işlerini görecek olan "GAP Kalkınma İdaresi", GAP tiyatro, GAP müzik, GAP futbol karşılaşmaları ve rejimin Kürdistan'la ilgili ağzını açan her baş yöneticisinin GAP'ı allayıp pullaması, bu yolla sömürgeciliği, özel savaşı meşru göstermeye çalışılması boşuna olmaz.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi emin adımlarla geliştikçe, askeri yöntem ve örgütlenmeler yanında GAP ile anılan ekonomik örgütlenme, yine GAP'la anılan eğitim ve kültürel kurumlar, TRT ve basının harekete geçirilmesi, GAP eğitim ve kültür programlarına yaygınlık kazandırılması da özel savaşın başka cephelerdeki görünümü olarak karşımıza çıkar. O halde, TC'nin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini yok etmek amacıyla ağırlıkla başvurduğu çözüm, askeri çözümdür. GAP ve GAP adıyla anılan uygulamalarda bu askeri çözümü, TC'nin Kürdistan'daki vahşetini, terörünü, kirli uygulamalarını katliamcı yüzünü gizlemeye yönelik özel savaş propagandasını şirin gösterme yönüyle tamamlıyor.

GAP ve GAP uygulamaları özel savaşın ulusal imha planına hizmettir. Bu gerçeği görmek gerek. Ve TC yoğun propaganda ve uygulamayla Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini vurmak istiyor. Sırtında kambur olarak taşıdığı Kürdistan sorununu ölü sessizliğine dönüştürmek ister. Gönlünde yatan aslan bu!

TC önemli oranda GAP'a umut bağladığı için, propagandayı iyi yapıp halkı yanına çekmekle, yine gerçekleri tersyüz ederek sömürgeci kapitalizmin Kürdistan'da geliştirdiği yolunda kalkınma edebiyatına dayanılarak, Kürdistan sorununun biteceğini ilan ediyor. Tabii halka böyle demekle birlikte, işin bu yönünü askeri çözümle sıkı sıkıya birleştiriyor. Kendisi açısından gerçekçi davranmak zorunda. Herşey Genelkurmaylıkta tezgahlanan ve yürütülen özel savaş gerçekliğiyle birleştirilmektedir.

Karşı-devrim örgütleniyor, özel savaş araçlarına yenilerini ekliyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi olmasaydı bugün TC, GAP'lı uygulamalar ve kültürel faaliyetler dizisine hız vermezdi veya böyle diziler de olmazdı. O halde GAP ve GAP'lı uygulamaları, bunların ulusal imha ve benzeştirme için nasıl kullanıldıklarını iyi kavramak gerek. TC'nin yöneliminin neyi nasıl vurmak istediğini iyi kavrayalım.

Asıl olarak TC'nin GAP için yaptığı sermaye yatırımı yanında, daha çok özel savaşın bizzat kendisi için yarattığı kampanya, plan ve uygulamaları görmeliyiz.

TC'nin resmi görüşü yanında, GAP'a umut bağlayan başkaları da vardır. GAP'ın "uygarlaştırıcı" etkisini açık söylemeseler de vurguluyorlar. Öyle ki, karşılaştırma şuraya kadar götürülüyor: "GAP'la rejim mi kazanacak, yoksa PKK mi kazanacak?" GAP'ın sömürgeci kapitalizm çıkarlarına göre ülkemize dayatıldığı açık. Ama ne yaparsa yapsın GAP ile TC, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini yok edemez. Kaldı ki, biz de GAP'tan korkmuyoruz. Hele bugün korkmamız için hiçbir neden yok. Sermaye yatırımı, kapitalizmin gelişmesi devrimci mücadeleyi yok edemez. Tayin edici mücadele hangi noktalarda sürdürülüyor? Bunun üzerinde yoğunlaşmak, düşünmek gerek. GAP ve GAP'lı uygulamaları bu tayin edici mücadele ile nasıl birleştiriyor, bağlantılarını bulmalı ve ortaya koymalıyız.

GAP, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini bitirecek mi veya geriletecek mi? Böyle düşünenler yanılacaklardır. Sözünü ettikleri "ekonomik birlik, kaynaşma" da yaşanmaz. Kürdistan halkının devrimci potansiyeline, ulusal kurtuluşçu siyasetle kazanacağına inanmayanlar ancak böyle düşünür. Yine Türkiye proletaryasına ve halkına güvenmeyen liberaller, tasfiyeciler böyle düşünür.

TC, GAP'ı yıkım gücü haline getirme çabası içinde, ama Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bütün bunları boşa çıkaracak güçte ve yetenektedir.

IV- GAP, GAP'LI UYGULAMALARI, SÖMÜRGECİ KAPITALİZMİ KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNİ YÜKSELTEREK, DERİNLEŞTİREREK BOĞACAĞIZ

Kürdistan'a kapitalizmin girişi ile, yolların açılımı, pazarın gelişmesi, para-meta ilişkisinin yoğunlaşması, sermaye yatırımı, bankalar ağı, yeraltı-yerüstü zenginlik kaynaklarının talanı, tarımın işlenmesi vb. yollarla gerici şekilde gelişim de olsa, devrimin objektif koşulları oluşmuş, sosyal yapıda yeni dağılma ve çözülmelerle modern sınıf ve tabakaların oluşumu gündeme gelmiştir. Bu yönüyle ülkemizde devrimin objektif şartları zaten vardır. İlişkiler ve çelişkiler devrim yapmanın zorunluluğunu dayatmıştır. Bundan sonra gelişecek sömürgeci kapitalizm ve GAP uygulaması devrimin nesnel temellerini güçlendirecek, sosyal yapıda giderek daha netliğe yol açacak, Kürdistan proletaryasının artmasına yol açacaktır. İlişkiler ve çelişkiler yumağı içinden çıkılmaz halin devamıyla daha fazla açmazla yüzyüze gelecektir.

> ***"... Bugün Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi yükseliyor, ulusal ve uluslararası alanda varlığını kabul ettirdi. Sömürgeci kapitalizm yok etme, asimile etme, benzeştirme, pazarı bu amaçla kullanma, sömürüyü iyice arttırmanın hesaplarını yapıyor..."***

Bugün ulusal kurtuluş mücadelemiz, TC'ye kendisini açıkça dayatmış, sömürgeci rejimin çelişkilerini derinleştirmiştir. GAP ve GAP'lı uygulamalar Kürdistan'daki ilişki ve çelişkilerin üstünü örtmez. Proleterleşme dolayısıyla sınıf bilinçli işçi sayısı Kürdistan'da artacaktır. Diğer yandan, GAP'ın uygulama alanında toprakların büyük, önemli bölümü birkaç ailenin elindedir. Yoksul ve topraksız köylü, bu bölgede nüfus olarak yoğundur. Bunların birçoğu da mevsimlik işçi konumunu yaşar. Orta zengin köylünün sayısı azdır. Az topraklı yoksul köylüler de her geçen gün toprağını elden çıkarmak zorunda kalıyor. "Tarım reformu" adı altında daha önce dağıtılan kısmi kıraç toprakları özellikle 1980'den sonra eski toprak sahipleri geri aldı. Küçük toprak mülkiyeti olanlar da nüfusa göre azdır. Harran vb. yerlerin kapitalist tarıma açılmasıyla bunlar da ellerindeki toprağı yitirme zorunluluğuyla karşı karşıya kalırlar. Bir kez GAP'ın uygulamaya konulacağı alanda köylülüğün büyük ölçüde toprak sorunu var. Bu sorun ancak ulusal-demokratik devrimle çözülecek. Kapitalist tarıma açılımla toprak sorunu üzerine tuz biber ekilecek, yoksul ve mevsimlik işçiler durumundaki köylülerin durumu daha da ağırlaşacak. Sömürgecilikten ve feodal-kompradorlardan çektiklerine ek olarak sömürgeci kapitalizmle daha net proletarya-burjuva çelişkisini yaşayarak, ulusal bilinçle, sınıf bilincini iyice birleşteceklerdir. Bu gelişmelerden Kürdistan devrimi yararlanır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelemiz güçlü çıkar.

Belki ulusal kurtuluş mücadelesi olmasaydı, GAP ve TC'nin GAP'a bağladığı umut ve elde etmek istediklerinden korkmak gerekirdi. Sessizliğin ve örgütsüzlüğün sürdüğü dönemde sömürgeci kapitalizm ulusal yayılma alanı anlayışıyla epey başarı elde edebilir. Benzeştirme ve imha sürecini hızlandırır. Böyle bir dönem olsaydı GAP ve GAP adı altında sürdürülen uygulama ve propagandalar etkili olurdu. Bugün "Kanal GAP"ın niye açıldığını halkımız iyi bilir. Sömürge valiliğine TC'nin niye gereksinim duyduğunu, koruculuğu, özel timi vb.'lerini halkımız görüyor, tanıyor, biliyor. Ödenen maaş farklarına "Apo maaşı" diyor, buna benzer birçok benzetme var. Anlaşılan halkın bilinçlenmesiyle uygulamalar açıkça görülebiliyor, sıcağı sıcağına yaşanabiliyor.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelemizin varlığı, GAP ile istenen amacın, ulusal imha, özel savaşın kazanılması önünde en büyük engeldir. TC, daha bir dönem sömürgeci ekonomisiyle halkımızı soyabilir, sömürür, talanı sürdürür, ulusal imha için özel savaşı tırmandırır. Ama sonuç alması beklenemez, ok yaydan çıkmıştır artık. İlişki ve çelişkilerin derinliğini gizlemek mümkün değildir. Bugün aşiretçi feodal yapı çözüldükçe, modern sınıf ve tabakalarda yoğunlaşma her gün giderek artıyor. İşte Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin başlıbaşına varlığı halkın yaşanan bu ilişki ve çelişkileri anlamasını kolaylaştırıyor. Sömürgeci düşmana karşı halkın safını belirlemesini kolaylaştırıyor.

Şüphesiz GAP da Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yükseldiği bir döneme rastlıyor. GAP ile sömürgeci kapitalizm gelişirken, şekillenen mezar kazıcılar da Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde yerini alacak. Daha şimdiden GAP alanında işçi, özellikle yoksul köylülük üzerinde etkimiz büyük. Çelişkiler yoğunlaştıkça, kapitalist tarım yoluyla burjuva-proletarya karşıtlığı yaşandıkça yoksul köylülükten tarım işçisi durumuna gelen yoğun kitle, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine daha bilinçli, daha aktif katılacaktır. GAP, devrimin nesnel temelini güçlendirir derken, boş oturmakla sömürgeci kapitalizmin ve GAP'lı uygulamalarının, propagandaların, kültürel salvo atışlarının önüne geçemeyiz. Bu konuda elbette yapılması gerekenler vardır. Sadece Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin varlığını yeterli görüp geçmek de doğru olmaz.

Daha şimdiden halkın içindeki ilişki ağını genişletmek, halkın örgütlenmesine, komiteleşmesine verilen ağırlığın iyice pratikte yerleşmesini sağlamak gerek. Örgütlenme ve bilinçlenme zorunludur. Bilinçlendirilen

Devamı 22. sayfada

KÜRDİSTAN DEVRİMİ KARŞISINDA TÜRKİYE DEVRİMCİ HAREKETİNİN GÜNCEL VE PRATİK GÖREVLERİ

Ekim '89 tarihli "Komünist Öncü" dergisinde yer alan aşağıdaki değerlendirmeyi, Kürdistan ulusal kurtuluş sorununa olumlu bir yaklaşımı içermesi ve Türkiye devrimci hareketinin bu konuda içinde bulunduğu zaaflara dikkat çekerek ona önemli perspektifler sunması açısından olduğu gibi yayınlamayı yararlı görüyor, bu olumlu yaklaşımın daha da geliştirileceği umudunu taşıyoruz.

Genel olarak Türkiye'de ulusal sorun

Türkiye'de ulusal sorun özünde Kürt sorunudur. Kürt sorunu ise, ezilen ulus sorunundan daha geniş kapsamla, bir sömürgeler sorunudur. Dolayısıyla Türkiye proletaryasının bu sorunu çözmeye yönelik programı özünde Kürdistan özgülüne göre biçimlenmek durumundadır. Sorun Türk solunun 60 yıllık ağırlıklı sosyal-şoven yapısı da dikkate alındığında daha bir önem kazanmaktadır.

Çalışmamızın bu bölümünde, Türkiye'de ulusal sorunu genel olarak, sorunun tarihsel evrimi içinde Türk solunun olaya bakış ve bu bakışın içerdiği siyasal anlam boyutlarının altını çizerek ortaya koymaya çalışacağız.

1) 60'lı yıllarda ivme kazanıp 70'li yıllarda en geniş boyutlarına varan Türkiye devrimci hareketi, tarihsel geçmişten devraldığı sosyal-şoven gelenekten kendini arındıramamıştır. 50'li yıllar tamamlandığında, Türkiye devriminin bu en temel sorunlarından biri hakkında hala bir perspektifi yoktur. Devrimci mücadele saflarında Marksizmi soluklamış olan bir kısım Kürt devrimcisi, süregelen bu kayıtsızlık ve ilkelliğin de bir sonucu olarak ulusal çelişmenin ve Irak Kürt ulusal hareketinin de doğal etkileriyle kendi uluslarının ulusal-toplumsal kurtuluşu yönünde yeni arayışlara girmişlerdir. Bu haklı arayışın sonucu olarak Devrimci Doğu Kültür Ocakları oluşmuş ve ulusal yönelimli hareket, bu yeni kanalda serpilmeye başlamıştır.

Bu ayrı yönelimin Türkiye devrimci hareketindeki yankıları görülmekte gecikmemiştir. Ulusal soruna bakış ezen ulus kültürel egemenliği bağlamında biçimlenen Türkiye devrimci hareketi, ancak bundan sonradır ki ulusal soruna karşı duyarlılık göstermeye başlamıştır. Ne ki bu duyarlılık çoğunlukla sosyal-şovenizmin zevahiri kurtarma çabası olmuştur. Bir yandan küçük-burjuva Türk milliyetçiliğinin ağır etkileri, diğer yandan "sol"cu bir "sınıfsallık" içinde Leninizmin ulusal soruna bakış açısındaki perspektifinin özümsenememesi, keza Kürt sorununun egemenlerce bir tabu haline getirilmiş olması, sosyal-şovenizmin süregelen varlığına maddi zemin oluşturmaya devam etmiştir. Ama bu arada Kürt sorunu da Türkiye solunun gündem maddeleri arasına girmiştir. Hakkettiği değerin çok gerisinde ve oldukça çarpık bakış açıları üretilmeye çalışılmaktadır. Ama sosyal-şovenizmin soruna sağlıklı bakış açısı getirmesi elbette düşünülemezdi. Sosyal-şovenizmin kırılabilmesi için daha bir dolu çaba ve ayrı kanalda filizlenen ezilen ulus hareketinin daha epey güçlenmesi gerekecektir.

Getirilen bakış açılarında ilk çıkış noktası ayrı örgütlenmenin ne kadar milliyetçilik olduğunun sözde kanıtlanması olmaktadır. Bunun için Lenin'in, "Ezilen ulus devrimcilerinin birlikten yana olması gerektiği" cümlesine tam da oportünist bir çarpıtmacılıkla dört elle sarılınmaktadır.(*)

Bu alıntının ardına sığınarak, daha en başta marksist duyarlılığını sergilemiş, soruna doğru temellerde sahip çıkmış olan Bolşeviklerle kendini pek rahatlıkla ayrılaştıran Türkiye solu, Kürt solunun "şovenistliğini" pek güzel ispat etmiş olduğunu sanmaktadır. Sorunun bu kadar basit olmadığı bir yana, alıntının ezilen ulus devrimcilerine görev yüklemeden önce, ezen ulus devrimcilerine ayrılık şiarına sahip çıkma görevi verdiği gerçeği gözardı edilmektedir. Ayrılık şiarını, daha da ötesi Kürt ulusal sorununu sahiplenmek, ona karşı demokratik görevini yapmamış bir devrimci hareketin bu noktada kendisiyle Leninizm arasında kurduğu paralellik, ülkemizde sıkça rastlanan ilginçliklerden sadece birisidir. Diğer yandan ezilen ulusun kurtuluşunu temel alan hareketlerin bir kalemde "milliyetçi" ilan edilmesi, daha da ötesi onlara "şovenist" demekten de geri durmayarak bu noktada Leninizme yeni "katkıların" yapılması bir diğer ilginçliği oluşturmaktadır.

Tarih öznel yaklaşımlarla biçimlendirilemeyeceği gibi, öznel yargıların değeri de kendi çaplarıyla sınırlıdır. Böylesi ciddiyetten yoksun 'yaklaşımların her iki ulustan Türkiye halkını bağımsızlık ve halk demokrasisi temelinde birleştirmesi elbette beklenemezdi. Nitekim süreç, diğer nesnel faktörlerin yanısıra sosyal-şovenizmin pekiştirdiği güvensizliğin de etkisiyle, ayrı kanaldaki gelişmenin güçlenerek devamını getirdi. Sosyal-şovenizmin bu niteliğini bir türlü aşamazken, ezilen ulus hareketine de tepki temelinde güç kazandırmıştır.

2) 12 Mart, genelde Türkiye devrimci hareketlerinin yenilgisiyle sonuçlandı.

Yenilgi sonrasında başlayan yeniden yükselme dönemi birçok açıdan geçmişin devamıdır. Sosyal-şovenizm egemenliğini sürdürürken, ezilen ulus hareketi de kendi kanalındaki akışını devam ettirmektedir. Ezen ulus kültürünce yoğrulan Türkiye devrimci hareketinde Kürt sorunu karşısında yaygın görüşsüzlük, duyarsızlık devam etmekte, en temel siyasal belgelerde Kürt sorunu es geçilmekte, ayrı örgütlenme hakkının mutlak reddinin ötesinde hızını alamayan devrim sonrası için bile kayıtlar koymaktan geri kalmamaktadırlar. Daha ötesi Türk solu ağız birliği etmişçesine "doğuda milli zulme son" sloganını kendine temel ajitasyon malzemesi yaparak, bu ulusal-kültürel özerklikten başka anlama gelmeyen ve Lenin'in mahkum ettiği yaklaşımla sosyal şovenizmini belgelemektedir. Sonuç, ezilen ulus kurtuluş hareketlerinin kendi kanallarında daha da güçlenip gelişmeleri şeklinde devam edegelmiştir.

Elbette ki yeni süreçte olumlu ögeler de vardı. TKP-ML'nin soruna daha en başta önem vermesi duyarlılık açısından olumlu bir adımdır. Ancak bu duyarlılık, onun doğru bakış açısına ulaşmasına yetmemiştir. Aksine, sosyal-şovenizmin görüşsüzlük aşamasından sistemleşme aşamasına geçişinde öncülük yapmıştır. Yine de 12 Mart dönemi içinde soruna programatik yaklaşım noktasındaki ilk örnek olması açısından önemlidir.(**)

3) 1975 sonrası süreçte Kurtuluş'un doğrulara en yakın çizgide sosyal-şovenizme karşı yürüttüğü mücadele, kabul etmeliyiz ki Türk solu açısından en ileri adımdır. Ancak bu vb. adımlar geneldeki sosyal-şovenizmin aşılmasında oldukça yetersiz kalmıştır. P-C platformunda hareketler içinde daha 76'lardan beri tek tek kişilerin uğraşısı ise ne yazık ki gereken etkileri sağlamaya yetmemiştir. Ve bu noktada solda en olumsuz örneği vermesi nedeniyle genelde parti güçlerimizin açık bir zaaf sergilediklerini kabul etmek zorundayız.

4) 70'lerin sonuna gelindiğinde ulusal devrimci hareketler üretim yapısı olarak pre-kapitalist, coğrafi açıdan ise Kürdistan içlerine uzanan Ağrı, Bingöl, Hakkari, Van, Muş, Siirt, Bitlis, Urfa gibi şehirlerde, keza Kürdistan'ın ticaret merkezi Diyarbakır'da neredeyse bütünüyle egemenlik kurmuşlardır. Sınıfsal bilincin daha belirgin yansıdığı daha batıdaki illerde Kürt solunun etkinliği Türkiye devrimci hareketlerinin gerisinde değildir. 75'lerden sonra gelişen sınıflar mücadelesi Kürdistan'da Kürt ulusal kurtuluşçularının ağırlıklı önderliğinde gelişmektedir. Birçok toplu yerleşim alanında belediye başkanlıkları ele geçirilmekte, devletle ve onun uzantısı aşiretlerle günlerce süren açık çarpışmalar yürütülmekte, dağlarda gerilla müfrezeleri örgütlenmektedir. Sömürgesel özellikler, devrimin o özgüldeki gelişim gücü ve şiddetini de farklılaştırmaktadır. Bu gelişimin kuşkusuz örgütlenme sorununda yeni bakış açılarını zorlayıcı işlevi olmuştur. Ancak farklılaşma, şiddetin Türkiye genelindeki yaygınlığı nedeniyle henüz cılızdır.

5) 80'li yıllara gelindiğinde gelişmelerin daha da yoğunlaştığını görüyoruz. Bu dönemin başlangıcı olarak 12 Eylül, Türkiye devrimci hareketi ve onun bir parçası olarak Kürt ulusal devrimci hareketlerinin genel bir yenilgiyi yaşadığı dönemin adı olmuştur. Marksist bilim, yenilgileri, tarih boyunca kazanabilmenin kaçınılmaz ön koşulu olarak görmüştür. Yenilen ordular, ancak bu yoldadır ki kazanmak için gerekli dersleri çıkarma olanağına kavuşmuş, kazanmayı öğrenmişlerdir. Ne ki, yeterli tarih bilincinden yoksun olan biz ülkemiz devrimci hareketleri, bu noktada iyi sınavlar vermekten ne yazık ki yoksun olmaya devam ettik. 12 Mart yenilgisiyle varılması gereken doğrulara 12 Eylül yenilgisiyle bile varmaktan şu ya da bu biçimde, şu ya da bu oranda hala uzak olunmaya devam edilmektedir. Hala kendimizi eleştirme yoluyla aşma bilincinin hazmedilebildiği söylenemez. Bu bir yanıyla da hala güçsüz ve bilimsel anlamda özgüvenden yoksun olmanın ifadesidir aslında. Çünkü özgüven kendini eleştirme cesaretini de beraberinde getirir.

İki ulustan emekçilerin temsilcileri iddiasında olmasına karşın özünde Türk solu olmayı aşamayan devrimci hareketlerin çoğunca savunulan görüşleri şöyle bir özetleyelim: Türk solu, Türkiye egemen sınıflarının ulusal düzeyde Türk olduğu gerçeğini reddederek "Türk ve Kürt egemenlerinin ortak sömürüsü" iddiasıyla Türk ve Kürt ulusları arasındaki temel eşitsizliği reddetmektedir. İşbirlikçi Türk ordusu yerine "her iki ulusun işbirlikçi ordusu", Türk devleti yerine, "her iki ulusun egemenlerinin devleti" safsatalarını geçirmektedir. "Bağımsız Kürdistan" şiarına tek bir ağızdan şiddetle karşı çıkarak, gerçekte ulusların kendi kaderini tayin hakkının tutarlı savunucusu olmaktan çok uzak olduğu gerçeğini belgelemektedir. O, "her iki ulusun eşit haklar temelinde ortak devlet örgütlenmesi" yaklaşımıyla leninist temel ilkeyi reddetmektedir. Çünkü UKTH'nin leninist yorumu bütünüyle, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı olarak biçimlenir. Ve bu ilke ezen ulus devrimcilerine, her dönemde ezilen ulusun ayrılma propagandasını yapma görevini yükler. Gönüllü beraberliği ezilen ulusun tasarrufuna bırakır. Oysa bizim devrimcilerimiz, "biz gönüllü beraberliği savunuyoruz" ile başlayan cümlelerinde ayrılığın her koşulda milliyetçilik olduğunu dile getirmekte ve ortaklığı mutlaklaştırmaktadırlar. "Esas olarak üzerinde duracağımız birlikte örgütlenmedir. Ve esas olarak bunun propagandasını yapıyoruz" ile başlayıp Leninizmin ezen ulus devrimcilerine yüklediği ağırlık hakkını her dönemde savunma görevine sırt çevirmektedirler. Kürdistan ülkesinin geneli kapsar biçimde nitelenmesine itiraz edilmekte ve dört ülkenin bölgeleri derecesine indirilmektedir.

Kürdistan kavramı ile sömürge kavramı arasındaki çağrışımdan harekete, daha birkaç yıl öncesine kadar "Kürdistan" kavramına bile karşı çıktığı yıllar içinde girişilen tartışmaların soruna bakışta belirli ilerlemeler getirdiği söylenebilir. Ne ki, sağlanan gelişme sosyal-şovenizmin kendini daha özenle maskelemesi gerçeğinin ötesine geçmiş olmaktan hala uzaktır. Kürt ulusal kurtuluş hareketlerinin bütünüyle "milliyetçi" ilan edilmesi aynı bakış açısının ifadesi olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu noktada o hareketlerin programları değil tümüyle ayrı örgütlenme anlayışları ölçüt yapılarak bu haksız saldırıya neden olan şovenizm açığa vurulmaktadır. Önyargılı yaklaşım, ulusal kurtuluşçu güçlerin "kurtuluş gerçekleştiremeyeceği, halk demokrasisi kuramayacakları ve süreç içinde emperyalizm ile uzlaşacakları" şeklinde karşımıza çıkmaktadır. Destek görevi ise "gerekirse destekleriz!" diye Marksizm açısından ciddiyetten uzak bir çerçeveye yerleştirilmektedir. Türk solu gerçekte ortak örgütlenmeyi mutlaklaştırmakta, ayrılma hakkını reddetmektedir. Ne ki, bu ayrı örgütlenmenin çığ gibi gelişmesinin önünü almaktan aciz bir yaklaşımdır. Bilimsellikle de ilgisi yoktur.

6) Türkiye devrimi açısından gereken önemini çok gecikmeli de olsa bulan Kürt ulusal sorununun kabul edilmekten ısrarla kaçınılan başlangıç maddesi, onun bir sömürge sorunu olduğu gerçeğidir.

Türkiye Kürdistan'ı neresinden bakarsak bakalım yeni sömürge Türkiye'nin içinde, ancak ondan tamamen farklı statüye sahip bir sömürgedir. Türkiye Kürdistan'ı tüm ekonomik, siyasal, sosyal yapısı emperyalizmin işbirlikçisi Türk egemen sınıflarının çıkarları ve iradesince saptanmış, ekonomik kaynakları ele geçirilmiş, ulusal-kültürel olarak özümsenen ve bu kölelik statüsüne razı edilmesi için -özellikle kemalizm döneminde olmak üzere- soykırımlara uğratılmış bir iç sömürgedir. Ortadoğu çemberindeki sömürge Kürdistan'ın Türkiye içindeki parçasıdır. Öyle ki, her parçası ayrı tarihsel süreçlerde incelenmeyi gerektiriyorsa da bütünlüğü gözardı edilemez olan ve neresinden bakılırsa bakılsın sömürge statüsü kendini net biçimde ortaya koyan bir sorundur. Bu öyle basit bir gerçektir ki, Türk solunun ısrarlı reddedişleri onun sosyal-şoven öz yapısını açığa vuran bir gösterge olmaktan öte hiçbir inandırıcılık taşıyamaz.

Sömürge gerçeğinin reddi, özünde ayrılık hakkının reddi olarak karşımıza çıkmaktadır. Ona karşı çıkışları incelediğimizde gözümüze çarpan en bariz nokta, ortak devlet tarihini de kapsayıp ortak örgütlenmenin mutlaklaştırılmasında ifadesini bulan sosyal-şovenizmin sakatlanmasına ideolojik kılıf bulma arayışıdır. Kaldı ki "sömürge" tesbitinin ayrı örgütlenmeyi beraberinde getireceği mantığının hiçbir tutar yanı yoktur. Türkiye solu örgütlenme sorunundan hareketle Kürdistan'ın siyasal yapısını belirleme ters yönteminden vazgeçmeli, soruna daha sağduyulu bakma cesaretini gösterebilmelidir. Bu, onun ezen ulus devrimci hareketi olarak üzerine düşen görevleri marksist bir gerçeklikte yapabilmesinin ön koşuludur.

7) Gelinen noktada belirgin zorlamalar sözkonusudur ki bunların tüm siyasetlere yüklediği açık görevler vardır. Öncelikle kimileri için küçük-burjuva milliyetçi etkiler, kimileri için ise "sol"cu aşırı sınıfçı mutlaklaştırmaların aşılması, yanısıra ulusal kurtuluş temelindeki örgütsel gelişmenin kendi güçlü temelleri üzerine oturduğu gerçeğinin görülmesi gerekmektedir.

Hayatın kendisi bize adeta zorla göstermektedir ki, Türkiye geneli için mücadelenin belirleyici ögesi olan sınıf çelişmesi faktörü, Kürdistan özgülünde zayıflamakta, ulusal öge ciddi bir ağırlık göstermektedir. Üstelik buradaki ulusallık Türkiye genelini belirleyen anti-emperyalizmden farkla sömürgesel-ulusal-kültürel bir muhtevaya bürünmektedir. Bu belirgin temeldir ki, ulusal kurtuluşçu harekete güç vermekte, ona artan bir gelişim dinamiği kazandırmaktadır. Türkiye devrimci hareketlerinin bu maddi gerçeğe gözlerini kapatarak ulusal kurtuluşçu hareketi "milli-

Devamı 22. sayfada

(*)"Ezen ülkelerin işçilerinin enternasyonalist eğitimi, zorunlu olarak, her şeyden önce ezilen ülkelerin özgürlüğü ve ayrılması ilkesinin savunulmasını içermelidir. Yoksa, ortada enternasyonalizm diye bir şey kalmaz. Bu propagandayı yapmayan ezen bir ulusun sosyal-demokratını emperyalist ve alçak saymak hakkımız ve görevimizdir. Sosyalizmin gerçekleşmesinden önce ayrılma olasılığının bindebir olması durumunda bile, bu istem mutlak bir istemdir. Bunun karşıtı olarak, küçük bir ulusun sosyal-demokratı ajitasyonunun ağırlık merkezini bizim genel formülümüzün son sözcüğü üzerine getirmelidir: Ulusların 'serbestçe kabullendiği birlik'. O, enternasyonalist olarak görevlerine sırt çevirmeden hem kendi ulusunun siyasal bağımsızlığından yana olabilir, hem de ulusunun bir komşu devlet (X,Y,Z, vb.) ile birleşmesinden yana olabilir. Ama, o her zaman küçük ulus darkafalığına karşı, kendi içine kapanmaya karşı savaşım vermeli, bütünü ve geneli gözönünde tutmalı, özeli genel çıkara bağımlı kılmalıdır. " (Lenin... Aktaran Stalin, "Leninizmin İlkeleri", syf 78-79)

(**)Burada ilk örnek derken, devrim hareketinin 60'larda gösterdiği yükselme dönemi sonrasını kastediyoruz. Yoksa, Türkiye devrimci hareketinin tarihini reddetmek gibi bir anlayışımız olamaz. M. ÇAYAN yoldaşın da belirttiği gibi Türkiye devrim tarihinin saygın önder kadrolarından biri olarak Dr. Hikmet KIVILCIMLI, gerçekten ulusal sorun karşısında daha 1936'da gerekli duyarlılığı göstermiştir. Daha önemlisi, onun duyarlılığı doğruları daha yakın zeminde kavrama özelliğine sahiptir.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ilişkin görevler doğru ve yetkin kavranmalı; gerekleri doğru bir çalışma tarzı ile yerine getirilmelidir

Baştarafı 1. sayfada

aydınlatılmıştır ki, dünyanın en körü dahi bununla aydınlanabilir. Demek ki, devrimci gelişmenin kendisi en büyük araştırıcıdır; en büyük profesördür, öğretendir. Ve üstelik, bir avuç entellektüel de değil, okur-yazar olmayanlar dahil olmak üzere, tüm halk yığınlarına, milyonlara öz gerçekliği kavrattığını gözönüne getirdiğimizde; onca baskıya, şaşırtmaya, bilinci saptırmaya rağmen, muazzam bir bilinçlenmeye yol açtığımız gerçeği, gerçekten öğretenin devrim olduğunu veya en iyi öğretmenin devrim olduğunu, devrimci gelişme pratiği olduğunu, parlak bir biçimde, bir kez daha kendi pratiğinde bize gösterecektir. Bu öğrenmenin anlamı, halkın kendi tarihsel gerçeği içinde, neyin kendi yararına olduğunu, neyin olmadığını tespit etmesidir. Düşman nasıl vuruyor, nasıl kendini üretiyor, bize nasıl bir gelecek öngörüyor; buna yönelik öyle bir bilgilendirmedir ki, üniversite sahalarında, çeşitli akademik çalışmalarda, asla bu denli doğru bilgilendirmeye yaklaşamayız. Bu konularda, hele hele Türk egemenliği altındaki Kürdistan sözkonusu olduğunda, Türk öğretim yuvalarında sadece ve sadece, gerçeklerimiz üzerine her gün kül serpiliyor. Gözler kör, kulaklar sağır ediliyor. Dolayısıyla devrimci faaliyetler ışığında gerçeklerin öğrenilmesi yegane yoldur da. Burada şu çıkıyor ortaya: Sadece öncünün değil, milyonların doğru bir durum değerlendirme yapma şansı elde ediliyor.

Yine, bu yolla, partinin hemen hemen tüm kadro yapısı, militan yapısı güçlü bir teorik donanıma sahip oluyor. Bunlar, hareketimizin sınıf temeline oturması, gerçek militanlarına kavuşması açısından, eşsiz ve çok önemli gelişmelerdir.

Bu yıl da yapabileceğimiz durum değerlendirmesine başlarken, ilkin baş düşmanın durumuna kısaca değinmek gerekiyor. Görülen şudur: Özellikle 12 Eylül askeri faşizminin, askeri konseyinin anayasal bir çerçevede kendisine biçtiği dönemin sonuna gelmesi sözkonusudur. Bunlar, 80-90 arasını planlarken, önce muhalefeti bastırma, dağıtma ve giderek tüm kitleleri sus pus etmeyi; tüm bunlar yapıldıktan sonra, yeni bir anayasa, partiler ve seçim yasası yaparak, çok uyduruk parlamento ve buradan doğacak emir kulu bir hükümet oluşturmayı, tüm bunları 83'lere geldiklerinde tamamlamayı önlerine koymuşlardı. 84'lerden itibaren, belli geçiş döneminden sonra, görevlerini başarmış bir tarzda, sivilleri giyinip statükoyu sürdürmeyi esas almışlardı. Daha sonra Türkiye'deki muhalif güçlere yönelik olarak sağlamış oldukları başarının Kürdistan somutunda Partimizin geliştirdiği eylemlilik karşısında sağlanmadığını gördüler ve bundan dolayı da stratejilerini, taktiklerini yeniden gözden geçirip, ANAP atına binmeyi esas aldılar ve karşılaştıkları sorunlara bu şekilde yöneldiler.

ANAP olayını çeşitli defalar değerlendirdik. ANAP olayında dile gelen şudur: 12 Eylül faşizmiyle birlikte kapatılan eski klasik partilerden doğan boşluğu bir an önce doldurmak isteyen, fırsatçı, sonuna kadar çıkarcı, vurguncu, hızla burjuvalaşmayı temel prensip edinen, askeri rejime karşı en fazla şakşakçı davranan, bir denileni iki etmeyen, faşizme sonuna kadar onay veren en kişiliksiz, her türlü geriliğe açık kesimlerin sonuna kadar emperyalist desteğe ve reçetelere dayanarak oluşturdukları, bir koalisyon birliği bile diyemeyeceğimiz, alabildiğine çarpık, ucube bir yapılanmadır. Bu, öyle bir yapılanmadır ki, gerek Türkiye ve gerekse Kürdistan üzerinde gerçekleştirilecek her türlü politikaya onay veren ve uygulamaya koyan, bunun için her türlü tedbiri, yöntemi kullanan bir konumdadır. Bu, daha çok ekonomik bunalıma dönük bir yapılanmadır. Çünkü, emniyetle ve siyasi sorunlarla Milli Güvenlik Konseyi ilgilenmektedir. ANAP, işin askerlerin yatkın olmadığı ekonomik yönünü ayarlamaktadır. Rejimin ekonomik ihtiyaçları giderme yönündeki beklentilerine cevap verme işlevini üstlenmiştir. ANAP oluşumu bu anlamda, kendisinin en iyi organize eden, bu konuya en yatkın kadroları bir araya getiren bir oluşum olduğu için başarılı olmuştur. Yani, başarılı olmasının altında, 12 Eylül rejiminin kendisi yatar. Onun, özellikle ekonomik modeline en iyi cevap veren bu ekip olduğu için -bunlar hükümet oluştururlar demeyeceğiz de- askeri-faşist yönetimi sivil maskeli ekonomik temsilcileri oldular.

Askerlerle sivillerin bu pratikteki işbirliğinde başarılı oldukları oranda göz doldurdukları ve palazlandıkları görüldü. Yeni tip bir yığın holdingleşme, tekelleşme, birçok yeni türedi kapitalistin doğuşu ANAP sayesinde mümkün olmuştur. Yine hayali ihracatçılık ve dıştan kredi alma temelinde, bunlar oldukça palazlanmıştır. Ve generallere oldukça pay dağıtmışlardır. Böylelikle, TC tarihinde, yeni, orijinal tipte, böylesi bir sivil birlikle en üstte ordu generalleri arasında -bir uzlaşma da demeyeceğiz- bir ittifak, karşılıklı denge olmuştur. Ordu ilk defa, bir dediğini iki etmeyen bir siyasal organizasyona kavuşmuştur. Yine, ilk defa, "dört eğilimden güçlerin" bir araya toplandığı iddiasıyla oluşturdukları sivil-faşist organizasyonun, ordu ile çok uyumlu bir tarzda, üstelik "anti-statükoculuk" adı altında statükoculuğu gerçekleştirmesi olayı sözkonusudur. Bu aynı zamanda, 80'lere gelindiğinde her türlü iç ve dış gericiliği arkasına alan, kendi sepetine dolduran ve Türkiye'nin eski yöneticileri olan sözde son muhaliflerinin aşamadıkları burjuva politikacılığını da kendi yedeğine alan alabildiğine kozmopolit bir oluşumdur.

İşte bu oluşumun, şimdi özellikle hareketimize karşı özel savaşın yürütülmesinde, nasıl parlamentoda kanunları bir çırpıda çıkardığını, özellikle mali yönde tüm gücüyle onu finanse ettiğini, özel savaşı yürüten generallerin emir kulu olduğunu görmekteyiz. Bu generallerin en belli-başlılarından birisinin de Kemal Yamak olduğunu ve daha dün, bunun cumhurbaşkanı genel sekreteri olduğunu dikkate alırsak anlayacağız ki, bu hükümet modelinin gelişiminde, hatta parlamentonun oluşumunda, özel savaş ihtiyaçlarına cevap vermenin en uygun modeli gerçekleşmiştir. Başlangıçta sınırlı olarak kendini resmileştiren özel savaş, 87'de olağanüstü hal yönetimi ile biraz daha gün ışığına Kürdistan somutunda çıktı. Türkiye genelinde sıkıyönetimi kaldırdı ama, Kürdistan'a özgü bir yöntemi geliştirdi. Bununla aslında, özel savaşı bir adım daha ileri götürmüştür. Özel kolordu düzenlenişi, çok çeşitli birliklerin yeniden teşkil edilmesi, savaş taktiklerinin yeniden geliştirilmesi hep bu yeni adımın ürünleri olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bu dönemin içişleri bakanı, özel savaşın içişleri bakanıdır. Bu kişi daha sonra parlamento başkanı ilan edilmiştir. Dolayısıyla, özel savaş da parlamento başkanlığına rahatlıkla uzanmıştır. Parlamentonun şahsında kendini kurumlaştırmıştır. Bu zat şimdi başbakandır ve zaten bütün varlık nedeni özel savaşa göre kendini ayarlamadır. İşte, Özal da cumhurbaşkanıdır. Şimdi Özal gibi birisinin cumhurbaşkanı olmasını neye bağlayacağız? Gerçeği tamıtamına burada aramak gerekir. Özal gibi sivil bürokratın çok kısa bir süre içerisinde, hem de adına hanedan denilecek bir tarzda cumhurbaşkanlığına yönelmesi; ancak ve ancak dıştan emperyalizmin, özellikle de 80'ler sonrası sistemdeki muhafazakar, -gerici-faşist tırmanışın en iyi yansıtıcı olması, içerde 12 Eylül faşizminin en iyi sözcüsü olarak bir dediğini iki yapmayan temsilcisi olması, onun ekonomik çıkarlarını, onun yasalarını çıkarma işlevini, dışla ilişkilerini, iç politikayla ilişkilerini fazla gürültü çıkarmadan askerlerin denetimini -özellikle burası daha önemli- olduğu gibi kabul ederek yerine getirmesi, ordunun siviller üzerindeki denetimini en iyi organize eden, bu konuda her şeye "amade" bir tip olması sayesindedir. Bu konum onu ANAP biçiminde bir organizeye götürmüştür. Kısaca, Amerika'nın isteklerine uyum göstermesi, onun uluslararası tekellerinin yaklaşımlarına cevap vermesiyle ve de askeri yönetimin ihtiyaçlarına cevap vermesi, Özal'ı giderek tırmanışa geçirdi.

Özal'ın burada becerisi şudur: Bu eğilimleri sezen Özal, "emperyalizmin Türkiye'ye yönelik talepleri şunlardır", "askeri-faşist yönetimin Türkiye somutuna ilişkin talepleri şunlardır" diyerek tesbit ediyor, bunları programlaştırıyor ve ANAP biçiminde bir örgütlendirmeye götürüyor. Tabii ki bu politika kazanır. En akıllıca yaptığı için kazanır. İşte ANAP'ın altında yatan gerçekler bunlardır. Özal'ın bu konudaki koordinatörlüğü önemlidir. Özal koordinatördür. Yoksa bir felsefe, bir bakış açısı sahibi değildir. Koordinatörlük nedir? Var olan eğilimleri, politikaları en iyi birleştirmedir. Özal bunu, en iyi yapabilmiştir. Dolayısıyla tırmanmaması için bir neden kalmıyor. Partisi tırmanıyor, parlamentoyu ele geçiriyor. Aslında buna parlamento dememek gerekiyor. Askeri-faşist yönetimin bir asma yaprağı bile olamayacak kadar sönük bir kurumdur. Gerek Türkiye kamuoyunu ve gerekse dış kamuoyunu çarpıtmak için, bir maske olarak düşünülmüştür. Bunun doğurduğu hükümet, hakeza hükümetten ziyade; dediğimiz gibi, özellikle de ekonomik işlevini yerine getirmek için oluşturulan bir komisyondur. Bakanlar ise birer memurdur.

Denilebilir ki; tarihinde ilk defa bu kadar ordunun egemenliği altında olan bir parlamentodur. Atatürk döneminde dahi böyle bir parlamento yoktur. Atatürk döneminin parlamentosunda belli bir kişilik aranabilir. Ama, bu dönemin parlamentosunda bu da aranamaz. Hükümet hakeza en silik bürokratların memurluğundan öteye değildir. Zaten diğer birçok bürokratik kuruluş ise, tamamen MİT'in denetimi altına alınmıştır. ANAP dönemi; parlamentodan, hükümetten tutalım, bütün yönleriyle devleti yeniden kadrolaştırmaya kadar, tümüyle ordunun denetimi ve özellikle onun özel savaş ihtiyacını gözönüne getirerek yeniden düzenlenmekten başkaca bir anlama gelmemektedir. Bu; Kürdistan'da tam açığa çıkan özel savaş, olağanüstü hal yönetimi, özel kolordu veya ordu yönetimi ve bütünüyle tabana yayılan özel savaş taktikleri biçiminde yansırken; Türkiye'de yavaş yavaş daha değişik bir tarzda bu yönetimin yayılmasıdır. Bu konuda özellikle eski klasik burjuva politikacısı Demirel'le, yeni türedi, sözümona sosyal demokrat parti geçinen oluşumlara bakmak belki biraz gerekli olabilir.

> ***"... Sosyal-demokrasi sıfatıyla işbaşında olan SHP biraz daha sahtekarcadır. Aslında Demirel kadar bile, ordu ve Özal eğilimlerine karşılık vermiyor. O bir emniyet sübabı olarak devrede tutulmak isteniyor. Olası çok bunalımlı Özal döneminin aşılması durumunda, ordunun teşhiri durumunda sosyal-demokrat maskeyle biraz daha Avrupa kamuoyunu Türkiye'ye dost yapabilir..."***

Aslında Demirel, ordunun bu tip denetimine karşı çıkmak istiyor. Fakat gerçekten devletin yeniden örgütlenişi, özellikle bu konuda ordunun sıkı denetimi, ne kadar kitle temeli olursa olsun Demirel ve partisi olan Doğru Yol'a nefes aldırmıyor. Kendisi yeni iç ve dış politikaların peşinde değildir. Hele hele demokrasinin peşinde hiç değildir. Yine istemi şudur: Ordu istediğini yapsın fakat beni dinlesin. Fark buradadır. Özal'ın durumu şudur: Ordu ne derse evet derim. Demirel ise, ordu bana efendim desin diyor. Buna sivillerin üstünlüğü de demeyeceğiz. Hele hele demokrasinin üstünlüğü hiç demeyeceğiz. İç ve dış politikalarda fazla değişiklik yapılmamak kaydıyla bir sivil kliğin biraz daha itibarlı denetimini kabul etmedir. Ordunun ise bunu çoktan aştığı ve böyle bir statükoyu kabul edemeyeceği açıktır. Bunlar rejim açısından anlaşılır hususlardır. Dolayısıyla ne kadar güçlü gibi gözükse de, Demirel en azından ordunun tam denetimine girinceye kadar -ordunun 80'ler öncesi dayatmaları vardır- tehlikesiz olmaktan, ordunun, bir dediğini iki etmeyen konuma gelinceye kadar, kendisini süründürecekler. Yaşarsa belki başbakan da yaparlar, ama mühim olanı kendileri için yapacaklarıdır.

Sosyal-demokrasi sıfatıyla işbaşında olan SHP biraz daha sahtekarcadır. Aslında Demirel kadar bile, ordu ve Özal eğilimlerine karşılık vermiyor. O bir emniyet sübabı olarak devrede tutulmak isteniyor. Olası çok bunalımlı Özal döneminin aşılması durumunda, ordunun teşhiri durumunda, sosyal-demokrat maskeyle biraz daha Avrupa kamuoyunu veya oranın sosyal-demokratlarının ağır basan etkilerinin olduğu Avrupa Konseyi'ni ve hükümetlerini Türkiye'ye dost yapabilir. Yine emekçileri biraz daha susturabilir. En azından birçok yönüyle oyalayabilir. Bunu biraz ayarlayan, biraz sigortalayan bir kurum-kuruluş durumundadır. Tamamen devleti zayıf durumdan kurtarmaya kendini hazırlayarak, özellikle bizim mücadelemizin olası güçlü bir kalkışı durumunda bazı tavizler vererek -bazı tavizler dediğimiz kültürel özerklik biçiminde bir programı en iyi kendilerinin uygulayabileceğini ortaya çıkararak- 90'larda özel savaşın başarısı için bunları devreye sokacaktır. Zaten Avrupa'da hazırladıkları işbirlikçiler vardır. Türkiye'de şimdiden SHP içinde hazırlanan bazı işbirlikçi gelişmeler sözkonusudur. Bunları partileştirip, Kürdistan'da biraz bunların etkinliğine dayalı olarak ve de Türkiye'de de biraz sendika işbirlikçilerinin emekçileri kontrol etmesine dayalı olarak, geçici olmaya mahkum bir hükümet modeli için, bunlar hazır tutuluyor. Yani Özal'ın kesin tecrit ve teşhiri, ordunun toplumun nezdinde oldukça teşhir ve tecriti -ki bu daha şimdiden çok yaygındır- sağlandığında bunlar, bunu devreye sokacaklardır.

Demirel'i daha çok ikinci planda tutmak istiyorlar. Belki geçici bir sağ modelin hazırlanmasında görev verebilirler. Ama öne çıkarmak istedikleri Erdal İnönü, Deniz Baykal, SHP olmaktadır. Bunlar bu konuda belki biraz daha ehlileştirileceklerdir. Nitekim, "Barış son derece önemlidir" diyorlar. Barış dedikleri, bizim savaşımımızın bastırılmasıdır. "Demirel ona dikkat etmiyor, biz çok dikkat ediyoruz" diyorlar. Ve bu da çok anlamlıdır. Tamamen kendi kontrolleri altında -kültürel özerklikçi demeyeceğiz- çok sahte bir Kürt gruplaşmasına yol açılmak isteniyor. Özellikle Avrupa'nın 20 yıldır aldığı mesafeyi el altından Türkiye'ye taşırmak istiyorlar. Nitekim bunun belgeleri ortaya çıkmıştır. Bazı görüşmeleri yürütüyorlar. Bu anlamda 1990 yılı sonrasında gelişen devrimci savaş ve özel savaşın boşa çıkarılması durumunda bunlar yeni bir işbirlikçi güç ile devreye gireceklerdir. Hele hele bu CHP geleneği oldu mu, İnönü geleneği oldu mu, daha tehlikeli bir bastırma; hem aldatma ve hem de bastırma hareketi olarak iş görme konumuna geçebilirler. Ya da daha gerici-tutucu bir tarzda sağın adayı olarak Demirel önderlikli DYP piyasaya çıkarılabilir.

Her şeyi belirleyecek olan, aslında 90'daki gelişmelerin durumudur.

90'lardaki olası gelişmeye değinmekte yarar vardır. Kısmen buna değinilmiştir. Şu ortaya çıkmıştır: Düzen içi bütün bu oluşumların kendi aralarında fazla kırıcı olmamaya, barışı bozmamaya yönelik girişimlerine rağmen, çelişkiler o kadar yoğun ki, özellikle seslendikleri, aldatmak istedikleri değişik kesimlerin talepleri o kadar yaygın ki, SHP ve ANAP'ın tecriti yine öyle yoğun ki; hem DYP ve hem SHP ikili durumlar yaratmaktan kurtulamıyor. Çünkü çelişkiler çok yoğundur. Yine ordunun tecriti kesindir. Bütün bunlar kendi aralarındaki dalaşmaya yansıyor. Ve bütün bastırma girişimlerine rağmen, çatışmalı bir konuma gelmekten kurtulamıyorlar ve kurtulamayacaklardır da. Özal'ın cumhurbaşkanlığı bu süreci daha da hızlandıracaktır. Özal'ın cumhurbaşkanlığı, biçimsel yönü dışında özde şu anlama da geliyor: Ordunun en çok söz geçireceği bir cumhurbaşkanıdır. Ordunun kuklası, hem de özel savaş bölümünün kuklası durumundadır. Yani ordu içinde en gerici olan ve Kürdistan'da özel savaşı yürüten generallerin bir kuklasıdır. Kemal Yamak'ın genel sekreterliği tesadüfi olmadığı gibi, bu genel sekreterlik içinde, Özal'ı kukla gibi kullanmanın gözeticisidir. İpler onun elindedir. Onun elinde demeç verecek, ama konuşmayacaktır. Bunun eline çeşitli talimatlar verecek ve "Bakanlar kuruluna emret, parlamentoda yasa çıkar" diyecektir. Kesin Kemal Yakmak'ın görevi budur. Özellikle Kürdistan'daki özel savaşın ihtiyaçlarına göre, sınırsız yasa, para vb. bütün imkanlar dahilinde politika yap demenin bekçisidir. Özal bu kadar zapturapt altına alınmıştır. Böylesine kukla haline çok somut olarak getirilmiştir. Genel sekreter düzeyinde yönetilecek kadar bir kukla haline getirilmiştir. Bu işin bir yönüdür. Diğer yönden ise, geleneksel devlet dengesini zorluyor. Böylesi bir cumhurbaşkanlığından Demirel çok rahatsızdır. Neden? Çünkü, onların meşrutiyet döneminden beri bir modelleri vardır. Biraz sivillerin üstünlüğüne şans tanır; Bayar döneminde olduğu gibi, Demirel'in kısmen 60'lar sonrasında kendileriyle anlaşarak tayin ettiği cumhurbaşkanları döneminde olduğu gibi. Demirel yine cumhurbaşkanlığı üzerinde ağırlığının olmasını isteyecektir. Dolayısıyla çelişkidir ve çelişkiler ciddidir.

Bundan sonra özellikle üst burjuva kesimleri, cumhurbaşkanlığı meselesinden ötürü birbirleriyle kapışacaklardır. Yani devlet içindeki en üst kurumlarında ikilik gelişerek devam edecektir. SHP ne kadar barışçı kesilirse kesilsin, kısmen emekçileri temsil etme iddiasında olduğuna göre, taban sürekli onları sıkıştıracak ve istediği işbirlikçiliğe, orduyla haşır-neşir olmaya, Özal kadar onların sözcüsü olmaya tahammül edemeyecektir. Dolayısıyla o da ikiliği biraz daha geliştirecektir. En kötüsü; bunlar açısından hiçbir şey doğru bir çözüme kavuşmuş değildir. Liderlik çözümlenmiş değildir. Daha çok bir kriz haline getirilmiştir. Özal bir çözüm değildir. En kötüsünden bunalımı örtbas etmedir. Özel savaş için bir yandan ihtiyaçtır ama, diğer yandan suçlarını örtbas etmeyi temsil ediyor. Bütün sivil, hatta demokratik seçenekleri örtbas eden, bastıran bir seçenektir. Çok kişiliksizdir ama, aynı zamanda da diktatörce davranmak zorunda olan birisidir. Özel savaşımın emirlerini uygulamak, diktatörlüğe soyunmak anlamına gelir. Fakat çok zayıftır. Dolayısıyla bu da krize girmiştir. Ve aynı zamanda en önemlisi de daralmış bir cumhurbaşkanı kurumudur, kişiliğidir. Çünkü, tabanı yoktur. Söylendiği gibi, gerçekten toplumda %10 bile tabanı yoktur. Türkiye tarihinde en tecrit olmuş, tabansız bir cumhurbaşkanlığıdır. Evet padişahlar bile bu kadar tabansız değildirler. Dolayısıyla kendi içinde çelişkilidirler, tabanla bağlantıları yoktur. Kukla olma durumu yoğundur, etrafında ikilik yaşanmaktadır. Zaten kendi kabinesinde, kendi partisinde yamalı bohça gibi bir durumla vaziyeti idare etmektedir. İşte bunlar Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk defa en üst kurumda derin bir çelişki yaşandığı anlamına geliyor.

Tabii ki, cumhurbaşkanlığı böyleyken, hükümet bundan farklı değildir. Gerçekten uzaktan kumandayla idare edilen, kişiliksiz bir hükümet sözkonusudur. Ayrıca sözümona her görüşten bir koalisyon deniliyor. Ama böyle bir durumları yoktur. En menfaatçı, en kişiliksizlerin günü kurtarmanın, günden pay koparmanın peşinden koştuğu bir takımın hükümetidir. Parlamento deseniz, gerçekten şu anda maaşlarını düşünen, ceplerini doldurup köşeyi döneceklerini ayarlayan ve tek başına kalmış bir ANAP grubu oluyor. ANAP neyse, öylesi bir parlamentonun varlığı sözkonusudur. Büyük ihtimalle bu, yürütülen özel savaşın yasa kadrosudur ne kadar yasa çıkardıysa o kadar para elde ediyor. Ve aynı zamanda çok tecrit de olan bir hükümettir. Çünkü parlamento çoğunluğuyla, kitle temeliyle arasında gerçekten uçurum vardır. Bunlar günü kurtarmaya çalışacaklardır. Kendilerine biçilen çok kısa bir ömür vardır. Bundan çalıp-çırpacaklardır. Bu da parlamentoda bunalımın daha da derinleşmesi anlamına geliyor.

> ***"...Düşmanın özel savaş uygulamaları, Kürdistan'da gelişen mücadelenin niteliğine göre, yeni biçimler kazanabilecektir. Özel savaşın yeni yöntemleri arasında işbirlikçiliği daha etkin bir biçimde kullanma sözkonusu olacaktır. Özellikle mücadelemizin kitleselleşmesi, düşmanı bu yönde bazı yeni arayışlar ve çabalar içine sürükleyecektir..."***

Parlamento, bir ANAP kurumudur. Demirel çoktan isyan etmiştir. SHP bile bütün işbirlikçiliğine rağmen, tümüyle onlara karşı tavır içindedir. Bu da genelde parlamentonun kişiliğinde olmadığını ortaya koymaktadır. Parlamento, bir toplumda en üst yönetim organıdır. Bu konuda olmadığı, bir yanaşma konumunda olduğu, ANAP gurubundan öteye bir durumu olmadığı, böylece Türkiye tarihinin en zayıf parlamentosu olduğu ve bu haliyle de bunalımı daha da geliştirmekten öteye rol oynayamayacak bir oluşum niteliğine sahip bulunduğu gözönündedir. Üst yapıdaki bu durum, elbetteki ekonomik ve sosyal bunalımı derinliğine etkilemektedir. Ve daha çok da bu bunalıma dayatılan özel savaştan kaynaklanmaktadır. Türkiye ekonomisinin bunalımlı yapısı sonucu enflasyon on yıldır %50'lerden aşağı düşmedi. Yine sürekli tırmanan işsizlik, oldukça bozulmuş bir gelir dağılımı ile karakterize edilmektedir. Sosyal yapının çürümüşlüğü, muazzam değer aşınımı, toplum tarihinin en bunalımlı bir evresine denk gelmektedir. Bütün bunlar, Türkiye'nin resmi toplum yapısının en bunalımlı bir dönemi yaşadığını ve bundan ancak özel savaşla kurtulmak istediğini çok açıkça ortaya çıkarıyor.

Düşman cephesindeki bu durum Kürdistan'a nasıl yansıyor? Belirtmeye gerek yok ki, bu özel savaşa dayalı Türkiye devletinin yeniden biçimlenişi, Kürdistan'daki gelişmelerden ötürüdür. Özal, onun bugün tayin ettiği başbakan, onun etrafındaki bütün yardımcıları, parlamentosu, özellikle de ekonomi tamamen Kürdistan'da yürütülen özel savaşa göre yürütülüyor. Dış politikanın ağırlıklı bölümü, iç politika tamamen buna göre ayarlanıyor. Kürdistan'daki gelişmelerden etkilenen bu devletin biçimlenişine, işte bu yeni içine girdiğimiz dönemde ve daha çok da 1990'nın başlarında bu 90'lı yılları da gösterir. Yakından bakanlar; durumun tamıtamına böyle olduğunu teslim etmekte zorlanmayacaklardır. Her bakımdan geçicidirler. Her bakımdan özel bir durumu kurtarmaya çalışıyorlar. Biz bunu daha önce tespit etmiştik. Erken seçimlerin 87'ye alınmasına ilişkin şunları söyledik: 88'de olası bir seçim bugün Doğru Yol veye SHP biçiminde bir hükümete yol açabilirdi. Ama özel savaş taktiklerinde, bu ikisinden kaynaklanacak hükümet tehlikelidir. Çünkü bunların planlamasına terstir. En azından değişik bir iç-dış politikaya gidebilirlerdi. Ve temsil ettikleri sınıflar vardı. O eski kadrolar yerine kendi kadrolarını getirirlerdi. Kendi yatırım sistemleri vardır, kendi gelir dağılım sistemleri vardır. Köylüye, memura, işçiye belli pay ayıracaklar, dolayısıyla özel savaşa gidecek olan para azalacaktır. Yine dış politikada daha değişik dengelere gidebileceklerdir. İç politikada hakeza öyledir. Bütün bunlar 80'in başından itibaren özel savaşı tökezletecek, sarsıntıya uğratacaktır. Onun için farkettiler. 88 seçimleri, özel savaşı kesintiye veya sarsıntıya uğratabilirdi, ama daha ona gelmeden ilginç bir yasa gerçekleştirdiler. ANAP'a beş yıl daha hüküm biçerek özel savaşın kendi ömrünü, Anavatan Partisi iktidarı biçiminde uzattılar. Tabii bunu, "erken seçim istiyoruz" biçiminde muhalefet zorlamak istedi. Ama ipler bunların elinde olduğu için, hepsini boşa çıkarmakta zorluk çekmediler. Eğer özel savaş yönetimi olmasaydı, Özal bir gün bile dayanamazdı. Dolayısıyla, bunları etkisizleştirdiği gibi, onu cumhurbaşkanlığına kadar tırmandırdı, kendi adamlarını başbakan yaptı. Devletin bütün kurum ve kuruluşlarını, talimatlarını işleyecek duruma getirdi.

İşte bugün gelinen noktada özel savaş yönetimi iyi işleyebilecek bir konuma getirilmiştir. Tabii bu aynı zamanda diğer cepheden, yani kendi cephemizden savaşın gelişme düzeyini de ifade eder. Bunların kendi devletlerini bu biçime dönüştürmeleri, karşılarında gelişecek bir devrimci savaş şansını kanıtlıyor. Demek ki; tamamen olası devrimci savaşımızın gelişimine karşı, devletin kendisini hazırladığı en son biçimlenme bu oluyor.

Durumu böyle olan düşmanın özel savaş uygulamaları, Kürdistan'da gelişen mücadelenin niteliğine göre, yeni biçimler kazanabilecektir. Özel savaşın yeni yöntemleri arasında işbirlikçiliği daha etkin bir biçimde kullanma sözkonusu olacaktır. Özellikle mücadelemizin kitleselleşmesi, düşmanı bu yönde bazı yeni arayışlar ve çabalar içine sürükleyecektir. Yeni işbirlikçi partinin bu yıl gündeme gelmesi veya bunların böyle kıpırdatılması tesadüf değildir. Daha çok gelişen kitle temelimizin üzerine bir siyasal örgüt gerekiyor. Biz Ulusal Kurtuluş Cephesini buraya dayatmaya çalışırken; onlar ise, işbirlikçi bir partiyi dayatmaktadırlar. Örneğin, bugün Tevger'le bir adım attılar. Bunu yerleştirecekler ve Kürdistan'a taşıracaklar. Kürt miletvekilleriyle zaten konferans düzenlettiler. Bunları bir partiye de dönüştürebilirler. Tevger'le zaten anlaşmalılar. Aynı şekilde ilkel-milliyetçi artıklarla da içiçedirler. Acaba bütün bunlar, kitle temelimizin üzerine oturtulan bir siyasal işbirlikçi harekete dönüştürülebilir mi? Bunun bazı belirtileri ve çabaları vardır. Her şey biraz da bizim kontrol altına alınıp alınamayacağımıza bağlıdır. Eğer kontrol altına alınırsak, dedikleri gibi daha da çökertilecek bir duruma getirilirsek, böylesi bir işbirlikçi modele izin verebilirler. Bu, yabana atılacak bir tehlike değildir. Bunu boşa çıkarmanın yolu, gerillayı açılıma uğratmak olduğu kadar, gelişen kitle temelini mutlaka gereken örgütlülüğe kavuşturmak ve bu yolda en önemli çareleri ortaya çıkarmaktır. Bunun üzerinde duracağız. Burada mühim olan, Kürdistan'a yönelik yeni gelişmelerin olabileceği ve bunların başında da böyle sahte bir işbirlikçi, kültürel özerklikçi partinin olacağıdır. Bunun belirtileri vardır. Dedik ki, işte "Serbest dergi çıkarabilirler, yazıp çizebilirler" diyorlar. Belki ileride radyo ve televizyon da alabilirler. Daha sonra bir siyasi kuruluşa icazet vererek de sürdürebilirler.

> ***"...TC'nin toplumsal alandaki siyasal, ideolojik, psikolojik, hatta ekonomik, askeri denetiminin zayıflamasını çok önemli bir olay olarak görmeliyiz. Gerillaya fazla yaklaşmaması veya gerilla alanlarının vücut bulmasının önemi ikinci planda kalıyor. En önemlisi, toplum üzerindeki boşluğun ortaya çıkarılmasıdır..."***

Bu, biraz da Türkiye cephesinde TKP'nin icazet almasına bağlıdır. TKP'nin icazet alması, bunların da icazet almasına yol açabilir ki; bu da uluslararası ve Türkiye çapında uzlaşmayla sağlanabilir. Bu tip gelişmeler kendini gösterebilir. Fakat, baştan da belirttiğimiz gibi, bunun şartı devrimci hareketimizin alacağı yön, sağlayacağı gelişme olacaktır. Özellikle Milli Güvenlik Kurulu'nun bu konudaki politikalarına, -ki parlamentoya da, hükümete de olduğu gibi yansıtılır- bakacaklar ne kadar uygulandığını, kontrolün, imhanın ne kadar gerçekleştiğini değerlendirecekler. Bunu başarırlarsa kendileri için ne ala! Dolayısıyla bu işbirlikçi kesimlerin en sığı, en darı, en gerici olanına yaşama şansı verirler. Bu, bir dönem Ecevit'in Kürt işbirlikçisiyle giriştiği ilişkiye veya izlediği politikaya benziyor. Bu da onun bir prototipidir aslında. Bu DDKD, UDG'nin bir prototipidir. O zamanlar bunu DDKD, UDG biçiminde somutlaştırmak istediler. Hatta o zamanlar bile bir planları vardı. 1983 yılında seçim olacak; UDG, adeta onun Kürdistan'daki bir kolu gibi hareket edecekti. O ağır feodal etkiler altındaki toplumsal yapıda bir grup milletvekili çıkaracaklardı. Bu, işte o işbirlikçi modelin, Ecevit zamanındaki çözümüydü. Nitekim bazı milletvekillerini o zaman işe koşturmuşlardı. Fakat bizim o zaman ki çıkışımız bunların hesabını boşa çıkardı. O büyük öfkeleri, KUK'un üzerimize saldırtılması bundandı. Peşeng'in, DDKD'nin, TKP ile koalisyonunu geliştirmesi, yani bir anlamda onun siyasi cephesini oluşturması ve hepsinin de CHP' ye bağlı olmaları, ittifak yapmaları kesinlikle , bizim 78-79 hamlemize yönelik almış oldukları tedbirlerdi. Bütün bunlar boşa çıktığı için 12 Eylül faşizminin geldiğini iyi biliyoruz. Eğer o zaman maskeli bir biçimde, o zamanki Ecevit hükümetinin yönlendirmesi altında bunlar, bizi geriletmiş olsaydı; KUK'un saldırganlığı başarıya ulaşmış olsaydı; aslında 83 seçimleri de olacaktı. Ve böyle sahte bir Kürtçülük bunlara yaptırılacaktı.

Bunlar, bugün Tevger biçimindedirler, o zamanlar ise UDG biçimindeydiler. Burası önemlidir. Ve bu, o zamanlar TKP'nin CHP'lilerle ittifakı biçiminde gelişiyordu. Bugün de SHP içinde aynı model geliştirilmek isteniliyor. Yine bunun şartı PKK "belası"dır. O zaman PKK'nin çıkışına engel olamadıkları için, bunlar aslında geri plana itildiler. Rollerini oynamadıkları için görevden alındılar. Daha sonra tekrar bastırılamayan ve gelişen PKK'ye karşı öne sürüldüler. Öncelikle Avrupa'da, daha sonra günümüzde Türkiye somutunda bunlar yapılmaktadır. Bu açıdan, bu yıl çok önemlidir. 1990 yılında PKK'nin olası bir patlaması, gelişmeler bunların bütün planlarını yerle bir edecektir. Yok eğer bilinen bastırma girişimleri ileri boyutlara ulaşırsa; bunlarla orantılı olarak bunları yavaş yavaş öne çıkarabilirler. Dolayısıyla Kürdistan somutunda böylesine yeni bir gelişmeyi beklemek, bu çerçevede ve bu koşullarla bağlantılı olarak mümkündür.

Özetlersek; böylesi bir oluşumun içine Kürdistan'ın genelindeki eski ilkel-milliyetçi artıkları daha çok Amerika ve Türkiye'nin önerileri doğrultusunda bağlamaktadırlar. Yine Avrupa'nın istekleri biçiminde Kürt konferans sistemi bu temelde geliştirilmektedir. Paris'te geçen yıl yapılan, bu yıl Stockholm'de ve daha sonra Londra'da geliştirilecek olan bu Kürt Konferansları ile Kürt işbirlikçi oluşumu uluslararası alanda temellendirilmeye çalışılmaktadır. SHP içindeki Kürt işbirlikçi milletvekillerinin bazıları en azından şimdi bu işe hazırlandırılmaktadır. Aydınlar arasında, gençlik içinde bazı girişimler sözkonusudur. Bilinen Tevger ve daha şimdiden bazı yayın hareketleri buna teşne durumundadırlar. Olasıdır ki, bunların hepsi daha da hızlanır. Veya gelişmelerimiz karşısında işlemez duruma gelebilirler.

Özel savaşın açık cepheden yürütülen biçimine değinmek gerekir. Her ne kadar özel savaş kısmen sınırlandırıldıysa da; bu yöntemden vazgeçtiklerini, hele hele askeri yöntemden vazgeçtiklerini söylemek mümkün değildir. Sadece şu sağlanmıştır; eski klasik tipte ayaklanmalara karşı geliştirilen, yıldırım hızıyla kuşatıp, nokta operasyonlarıyla veya imha seferleriyle sonuç getirme planları tutmuyor. Bu yönlü bir savaşı artık yürütmeyecekler. Örneğin isyanlar döneminin bastırılma biçimlerini düşünelim. Altı aylık süreli imha planlanır. Bu süre içinde gerçekten isyan bütün kalkışıyla; önderliği, arka cephesi, ön cephesi ile bastırılır. Teslim olan teslim olur, idam edilen idam edilir. Bir daha böyle kök vermemecesine kök kazanır. Bu bir çözümdür, hem de askeri bir çözümdür. Ve bu çok denenmiştir, başarılı olmuştur. 80'lere doğru da yapılan budur. Klasik modelde askeri yönetim, kuşatma, örgütleri imha, varsa hareketleri imha planlandı ve bir kez daha tam askeri çözüm uygulandı. 85'lere doğru yine ordunun o büyük kalkışı, özel savaştan ziyade, eski klasik tarzda olanları kuşatma, varsa direnme odakları imha etme, örgütlülüğü bozup bitirme ve yine tam askeri çözümde ısrarlı olma ve başarma planlandı. Ama bilindiği gibi, 1980'lere kadar

her ne kadar tam başarılı olunduysa da, daha sonra mücadelemiz bunu boşa çıkardı.

O dönemdeki planlarında; Türkiye soluna yönelik amaçlarında başarı elde ettiler. Türkiye soluna yönelik emniyet dairesi görevliydi. Ve onlar polisiye yöntemlerle zaten Türkiye solunu bitirmişlerdi. Hiç de jandarma seçeneğine gerek yoktu. Çünkü biraz da şehirde örgütlüydüler. Ve bir de hareket değil, örgütlülük vardı. Örgütlülüğü de polis sızarak, kuşatarak tasfiye eder, bitirir. Bu daha birkaç ay içinde Türkiye'de sağlandı. Bizde biraz jandarma kullanıldı. Daha uzun vadeli olmak zorunda oldu ve çok sayıda operasyon düzenlendi. Ve buna rağmen hareketin kendini yayışı, biraz silahlı mücadeleye başvuruşu, biraz dışarıya açılışı, bu operasyonların tam başarıya ulaşmasını engelledi. Klasik türden jandarmanın imha seferlerini boşa çıkardı. Devrede olan jandarma komutanlığı -ağırlıklı olarak tabii- ve onun taktikleriydi. 1985'de de yaygın olarak bu yapıldı. Elbette ordu da vardı. Ordu bir nevi "isyan var" dedi. "Klasik isyanlar oldu ve isyanı da jandarma ile birlikte ezmeye çalıştık" diyerek devreye girdi. Bu klasik tarzın yetmezliği daha o yıllarda ortaya çıktı. Klasik tarzın yetmediği ortaya çıkınca, ordu bünyesinde, özel savaş bölümünün daha yaygın hareketlere geçirilmesi sözkonusu oldu. İşte bir yandan birlik teşkili, yeni yasaların çıkartılması, mali yönden daha fazla finansman olanakları; birçok niceliğin yeni birliklere aktarılması ve bir yandan da operasyonların daha yaygınlaştırılması ile 85'i başarıya götürmeye çalışıyordu.

Biz bu yılda zorlandık. Aslında düşmanın bu imha seferlerinden ziyade, iç nedenlerden ötürü zorlandık. Devrimci savaşı geliştirmeme, tıkanma, bu konuda yaratıcı taktiklere yönelmemeden ötürü zorlandık. Ve savaşın beklenen hızı; doğal olarak planladığımız devrimci savaş, özellikle gerillaya sıçrama, gerillayı yaratıcı taktiklerle geliştirme fazla gelişme imkanı bulamadı. Ağır yönetim sorunları; özellikle savaşa kendini tam vermeme, hala başımıza bela olan bir yaklaşımdır. Bütünüyle gerilla savaşımını gündemine koymama, gündemine lafta koyup da pratikte gereklerini yapmama, ordunun bizi zorlamasına götüren en temel nedenlerdir. O zaman biraz daha nefes almanın, biraz daha savaşı uzatmalı kılmanın tedbirlerini aldık ve günümüze doğru bu çalışmalar ürün verdi. Bu; özel savaşı da kendini gözden geçirme ve daha yaygın olarak kullanılma durumunda bıraktı. 1987 yılında ortaya çıkan sonuç neydi? 87'de daha ileri bir boyuta ulaşma sözkonusudur. Özel ordu aygıtı, özel ordu yönetimi, yeni taktikler, Kürdistan'a özgü yeni bir kurumlaşma, karargah sistemine ulaşmayı oldukça bağımsız geliştirme, hatta özel bütçesini oluşturma, bütün sivil devlet kademelerini kullanmada inisiyatif, bunun için özel yasalar, içiçe geçmiş bir asker-polis ve valilik yönetimi peşpeşe geliştirildi. Belirttiğimiz gibi, bütün bunlar özel savaşın daha ciddi ele alındığını gösterir. Günümüze doğru geldiğimizde özellikle bu halkadaki can damarın yetmezliği ortaya çıktı veya can damarı klasik savaşım tarzının bizim geliştirmek durumunda olduğumuz silahlı savaşıma yetmediği, hatta fazla kayıplara yol açtığı, gerçekten jandarmanın klasik bir kuruluş olduğu açığa çıktı. Artık özel savaşa özgü fazla rol oynayamayacağı da anlaşılıyor.

Bu anlaşılmayla birlikte, özel timler daha çok gündeme sokuldu. Ve bunlar oldukça bağımsızdırlar. Tam bir belalı takım gibi toplumun başına saldırtıldılar. Olası kitle katılımını engellemeyi, bastırmayı, sindirmeyi bunlar gerçekleştirecektir. Bu da anlaşılır bir husustur. Çünkü 1987'lerden itibaren kitlelerin harekete daha da artan katılımı kaçınılmazdı. Günümüze doğru, bu katılım daha da fazladır. Dolayısıyla, özel timlerin, halkın başına salınmasına, gerilla birimlerini tasfiye etme yerine, hakın desteğini sindirme, bastırma ve zaman zaman katliamlara başvurarak bunu yapma hedeflenmektedir. Köy koruculuğu bunun daha önceki biçimiydi. Ve biraz da jandarmanın emrinde bir biçimdi. Özel tim ise daha çok özel ordu birliklerinin denetiminde olan bir sistemdir. Dikkat edilirse koruculuk işlemez duruma geldiğinde, daha çok bunlar devreye sokulmaya çalışıldı. Bu tip yönetim ve örgütlenme düzenleri sürdürülmek istendi. Teknik donanımları da hakeza arttırıldı. Kendilerine göre taktikleri; hudutlara daha fazla yığınak yapma, kritik noktalara yığınak yapma, birçok yere yeni yeni karakollar dikme, köy koruculuğunu biraz daha resmileştirme ve özel timlerle karıştırma, başvurulan en önemli değişikliklerdi. Jandarmayı ordunun emrine koyma; yani Genelkurmay'a bağlı generallerin emrine koyma, jandarma kökenli generallerin tasfiyesini sağlama yoluyla biraz daha kendi içinde örgütlenmiş bir ordu aşamasına gelinerek bir tek elden yönetilen, daha organize olmuş, koşullara daha uyarlanmış bir saldırı gücü oluşturuldu. Buna ek olarak bir de uzatmalı askerlik statüsü ortaya çıkarma, sürekli askerlik yapma, giderek paralı askerliğe yol açma; bir yandan kontralığı geliştirme, diğer yandan deney ve tecrübesi olan herkesi -sivil olsun, jandarma olsun- yeniden görevlendirme, onlar için maaş, sağlık vb. güvenceler yaratma programları geliştirildi. Bütün bunlar, aynı zamanda Kürdistan'da Türk ordusunun bünyesinde özel savaşın geliştirilmesidir. Devletin diğer kuruluşlarını tamamen ajanlaştırma ve kendi kuruluşlarına göre yeniden organize etmedir. Valiliklerin, kaymakamlıkların tamamen subayların denetimine girmeleri; hatta hakimlerin, savcıların denetimlerine girmeleri sözkonusudur. Hatta eskiden ayakta kalan aşiret ve feodal kalıntıların yeniden örgütlendirilmesi, çok geç de olsa Hamidiye Alayları biçiminde bazı niyetlerin ortaya çıkarılmasıdır. Bütün bunlar özel savaşın geliştirilmeye ve onda ısrarlı olunmaya çalışıldığını gösteriyor.

Öyle anlaşılıyor ki, önümüzdeki dönem 90 yılı böylesi bir özel savaşla götürülmeye çalışılacaktır. Özel savaş, bahsettiğimiz gibi, tepede cumhurbaşkanlığı, başbakanlık, parlamento ve muhalefet partileriyle yürütülmeye çalışılıyor. Giderek işbirlikçilik, sendikacılık yoluyla Türkiye toplumu, işçi sınıfı ve köylülük üzerinde, en azından kendisini rahatsız etmeyecek bir duruma getirilmek üzere özel savaş yürütülmeye çalışılıyor. Kürdistan'da bunu yeni tip örgütlenme ve savaş tarzı ile yürütmeye çalışıyor. Artık bu, düzen adına söyleyebileceği her şeyi söyleme anlamına gelir. Alabileceği bütün tedbirleri alma anlamına gelir. Zaten tedbirlerin önemli bir kesimini geçmişte almıştır. Yasalardaki boşluklar, kurum ve kuruluşlardaki boşluklar da böylece giderildi. Hatta denebilir ki, dörtbaşı mamur hale getirildi.

Bir şey yetkinleşti, tam olgunlaştı denildiği anda, çürümeye ve gerilemeye uğrar. Dolayısıyla özel savaşın kendisini en çok örgütlendirdiği, kendini tamamen hayata geçirdiği, olgunlaştırdığı dönemde başaşağıya gidişi de o denli bir gerçektir. Bunu biraz daha kaba izah edersek; doruk aynı zamanda inişin başlangıcıdır. Dolayısıyla özel savaşımdaki doruk inişe, yani sınırlanmaya geçişin başlangıcıdır. Daha şimdiden görüyoruz ki, yer yer bu özel savaş sınırlandırılmıştır. Bazı alanlarda doruktan inişe geçilmiştir. Bu ne anlama gelir? Eskiden olduğu gibi, her alana istediği gibi girememedir. Nitekim geceleri hiçbir alana; hatta gündüzleri bile birçok alana girememektedirler. En önemlisi de toplum üzerindeki denetimi eskisi ile kıyaslanmayacak kadar azalmıştır. Hem de ezici bir biçimde, toplumun üzerindeki ideolojik, psikolojik, siyasal denetimleri paramparça edilmiştir. Askeri anlamda da denetim, çok iyi biliniyor ki, ülke somutunda, eski ile kıyaslanmayacak kadar geriletilmiştir.

O halde, özel savaşın kendisini en çok "olgunlaştırdım" dediği aşamada nasıl muazzam bir zayıflığı, nasıl bir gerilemeyi yaşadığı ortaya çıkmıştır. Biraz daha dikkatlice değerlendirilirse iyi görülecektir ki; ilk defa geleneksel Türk otoritesi, onun ordusu, ordu otoritesi delinmiştir. Delinmekten de öteye, açılan gedikler her gün gelişmektedir. Yer yer oldukça boşluklar yaratılmaktadır. Kürdistan'ın öyle bir özelliği var ki ufak bir gedik, boşluk açıldı mı; o hızlı genişleme istidadındadır. Bu zorbela, adım adım açılan bir boşluk, ufacık iğne ucu kadar açıldı mı hızla eriyen kar boşluğu gibi erime istidadındadır. İşte yüzyıllardan beri halkımızın üzerindeki sıkı denetim parçalandığı için, delindiği için; müthiş bir süratle genişlemektedir. Bu özellikle etkisini askeri alandan ziyade, toplumsal alan üzerinde göstermektedir. TC'nin toplumsal alandaki siyasal, ideolojik, psikolojik, hatta ekonomik, askeri denetiminin zayıflamasını çok önemli bir olay olarak görmeliyiz. Gerillaya fazla yaklaşamaması veya gerilla alanlarının vücut bulmasının önemi ikinci planda kalıyor. En önemlisi, toplum üzerindeki boşluğun ortaya çıkarılmasıdır. Bu çok önemli olan bir durumdur. Eğer yeterli bir önderlik yapabilseydik; bu denetim boşluğunda kesinlikle, ayaklanma dahil, her türlü savaşım biçimleri ortaya çıkardı. Bunun ne kadar ciddi bir görev olduğunu; cephe faaliyetlerine, kitle faaliyetlerine yönelmede daha iyi ortaya koymak mümkündür. Fakat özel savaşın yürütülme safhasında bu boşluğun alabildiğine genişlediğini iyi görmek gerekiyor.

Dikkat edelim ve bu konuda bilinci geliştirmek gerekir; eskiden bırakalım silahlı olmayı, TC aleyhinde tek bir söz söylenemezdi. Bırakalım onu da, Kürtlük adına bir söz, "Ben Kürdüm" demek bile büyük bir suçtu. Şimdi milyonlar gece gündüz kahvede, köy meydanlarında, üniversitelerde, okullarda Kürtçülük yapıyorlar. Yani Kürt yurtseverliği kimlik kazanıyor, ifade buluyor. Diğer bir gelişme de bu oluyor. Diğer yandan örgütleniyorlarsa da; muazzam dayanışma grupları ortaya çıkıyor. Kendiliğinden de olsa, zindandan tutalım en çok düşmanın denetimi altındaki yerlere kadar bu böyledir. Ve tabii ki kırsal alandaki denetim, çok daha büyük boşluklara yerini bırakmıştır. Başta emekçiler olmak üzere, tüm toplumsal kesimler gerçekten ilk defa kendilerini tanımaya, kimliklerini bulmaya başlıyorlar ve özellikle de bir cesaret kazanıyorlar. Bu, özellikle psikolojik cepheden bir gelişmedir. Tarihin hiçbir döneminde görülmeyen, psikolojik yönden bir cesaretlenme sözkonusudur. Eskiden kendinden utanan, kendini dile getirmekten kedi gibi korkanlar bugün açıkça haykırıyorlar. Kısacası, cesaret cephesinde, psikolojik cephede büyük bir açılım vardır. Burjuva partilerinin denetimi çok zayıftır. Siyasal cepheden; gerek aşiretçi feodal artıkların eliyle yürütülsün, gerekse devlet kurumları vasıtasıyla direkt yürütülsün oldukça zayıflama vardır. Siyasi denetim yerini büyük bir boşluğa bırakmıştır. Askeri yönden de bu böyledir. Jandarma eskiden istediği gibi köylere girerdi. Hem de iki kişi bile olsalardı korkusuzca köylere girerlerdi ve herkes put gibi karşılarında dikilirdi. Bugün, değil iki kişi birkaç cemselik olarak giremiyorlar. Birçok köye zaten hiç giremiyorlar. Ordu ayda yılda bir ancak, bir yerde operasyona çıkabilir. Bu ne demektir? Askeri yönden muazzam bir boşluk demektir.

Bütün bunlar da gösteriyor ki; özel savaş en çok kendini örgütlediğini, taciz ettiğini, önemli bir etkiye sahip olduğunu, hatta her düzeydeki tüm devlet kurumlarında en üstleri dahi etki alına alıp kendisini söz sahibi kıldığını sandığı bir anda, en zayıf bir dönemi yaşıyor. Özel savaş her bakımdan devlet otoritesinin boşluklarının yaygın yaşanması anlamına geliyor. Bu, özel savaşın aynı zamanda devrimci savaşımın bir antitezi olduğu gerçeğini de iyi anlamamıza imkan veriyor. Bu, böylesi özel yönetimlere hazırlanan bir yerde, ona karşı olan da etkilidir anlamına geliyor. Ve nitekim; bu ortaya koyduğumuz göstergeler, gerçekten devrimci savaş olasılığının çok artmış olduğunun kanıtı oluyor. Bunun objektif temelinin ve kitle temelinin, alan temelinin çok gelişmiş olduğunu ortaya koyuyor. Bir yerde özel savaş en yetkinleşmiş bir ifadeye kavuşmuşsa; orada, devrimci savaş da en yetkin ifadeye kavuşmuş, bu şansı elde etmiş demektir. Özel savşımın bir yerdeki gelişimi; öyle ürkünecek veya çok aleyhte bir durum değildir. Aksine bu, birçok gelişme halkasının, devrimin yakalandığı; dolayısıyla şanslı bir döneme girildiği anlamına da geliyor. İlk defa devrimci savaşımımızın dayanacağı kitle temeli bu denli savaşa açık hale gelmiş bulunuyor. Kitlenin cesaretiyle, tartışmalarıyla, dayanışma gösterileriyle, düşmanın alan denetim zayıflığı ile, diğer yandan üstten devletin daralmasıyla; işbirlikçilerinin, ajan takımının iş göremez duruma gelmesiyle anlaşılıyor ki; Kürdistan, tüm olup bitenlerle, tamıtamına bizim bu tanımımıza denk düşen bir gelişme içindedir.

Dolayısıyla, objektif temellerde ilk defa bu kadar derli toplu olumlu gelişme yönüne tanıklık etmekteyiz. Buna ek olarak, ilkel-milliyetçilik, sözümona milliyetçilik adına sahte yönetim de tasfiye olmuştur. Ki, bunlar kendilerini karşı cephede görmelerine rağmen toplum üzerinde denetim kuruyorlardı. Bunların da teşhiri gerçekleşip toplum üzerindeki denetimleri daraltılınca; her iki cephede de -geçmişte çok aleyhimizeydi- çok daralmışlardır. Dolayısıyla, bu yönlü de devrimci savaşımın dayanacağı zemin; kitle zemini ve coğrafik alan oldukça elverişli bir konum arzetmektedir. Bu yaklaşımı tek tek köylere indirgemekten tutalım, değişik coğrafik alanlara; kentlere, dağlık alanlar ve ovalara kadar indirgediğimizde; hepsinde lehte çok önemli gelişmelerin olduğunu tesbit etmekte zorlanmayacağız. Özellikle faaliyetlerin sürdürülmesinden sorumlu kadronun, militanın, ülkenin bütün alanlarında, böylesine elverişli bir konuma ne kadar yaklaştığını görmesi zor değildir.

O halde, önümüzdeki dönem karşı-devrimci bir savaşa karşı gerçekten ondan daha şanslı, hatta ilk defa bu şansı yakalamış bir devrimci savaşın içindeyiz. Özel savaş önümüzdeki dönem kazanmaya çalışacaktır. Milli Güvenlik Kurulu'nun aldığı karar da bu yönlüdür. Yani, PKK'nin yürüttüğü savaşımın ya çökertilmesi, ya da kontrol altına alınmasıdır. Çökertmeyi her zaman gündeminde tutacaktır. Fakat gelişmeler karşısında, bunun sağlanamayacağını gördü mü kontrole geçecektir. Kontrol ne anlamdadır? Çökertmeyi biliyorsunuz; tamamen imhayı içerir. Kontrolde ise, gerillanın varlığına kısmen tanıklık eder, ama daha çok kitle üzerindeki aşılan otoritesini yeniden pekiştirmeye çalışır. Kontrol gerillanın, özellikle açılım yapmaması; yani bir bölgeye tıkanıp kalması; mesela daha inşa halindeyken bir türlü inşasını başarmaması, bir bölgede gelişmişse diğer bölgeye taşırılmaması, bir yerde iyi savaşıyorsa diğer yerde iyi savaştırılmaması, bir yerde inşasını başarıyla tamalayıp sağlıklı bir gelişme temposuna girmişse, diğer bölgelerde buna fırsat verilmemesidir; gelişenin içine sızarak veya her yönde onu kontrolüne alarak tekrardan onu işlemez duruma getirmektir. Bu konuda zaaflara hitap etmesi, özellikle pişmanlık yasalarını daha avantajlı hale getirerek kullanması, özellikle kitle temeli olabilecek kesimlere bol avantaj sunması ve çeteler oluşturmaları için imkan tanınması -ki çok başvuruluyor- ve dış politikasında özellikle hareketin dışa açılan nefes borularını tıkatmak için tüm gücünü ortaya koymasıdır. Mevcut yönetim bu konuda oldukça tavizlere de başvuracaktır. Hareketin dıştan beslenmemesine büyük özen gösterecektir. Aşiretlere dayanarak, o eski fosilleşmiş ögeleri başımıza çıkararak, kitle temelini zayıflatmaya ve daraltmaya çalışacaktır, içimize kadar el atacaklardır. Özellikle Parti taktiğiyle oynamayı; onu işletmemeyi, dolaylı da olsa zorlayacaktır. Zayıf ögelere çağrı yapacak, zayıf ögelerin konumlarında ısrarlı olmaları için çaba sarfedecek, hatta zarar verdikleri oranda, onlara da "yaşama hakkı vardır" deyip, olumsuzlukları körüklemesi yaygınca sözkonusu olacaktır. Bütün bunlar nedir? Bütün bunlar, devrimci savaşın kontrol altına alınması demektir. Ve şimdi daha çok da yürürlükte olan; imhadan ziyade, bu kontrol yöntemleridir. Çünkü imha, bizzat birliklerimizi çelikleştiriyor. Yani sıkça peşine çıktı mı, birliklerin arkasına takıldı mı birlikler savaşıyor, gerillalar şehit düşüyor, birliklerin şehit vermeleri düşmanın fazlaca işine gelmiyor. Hele mahalli alanlarda bu biraz daha böyledir. Bir de çok zor olmaktadır,

orduya pahalıya mal olmaktadır. Oldukça yıpratıcıdır. Dolayısıyla hemen imha yerine -esas olan yönü bu değildir, bu talidir- savaşı kontrol altına almayı amaçlamaktadır. Devrimci savaşı sınırlandırmayı hedeflemektedir.

Biz nasıl ki, özel savaşı sınırlandıralım diyorsak; o da "devrimci savaşının gelişimini sınırlandıralım" diyor. Yani taktiğe karşı taktik, sınırlandırmaya karşı sınırlandırma, kontrole karşı kontrol konumundadır. Şimdiden bunun belirtileri çoktur ve bunları savunmaya çalıştık. O zaman dikkat edelim; kendi taktiklerimizi geliştirirken, düşmanın kontrol taktiklerini boşa mı çıkarıyor, ona mı hizmet ediyor; örneğin, ortaya çıkan kitle temelini doğru örgütlüyor muyuz? Bu düşmanın kontrolünü boşa çıkarmadır. Gerilla alanlarını, tam gerilla kuruluşuna çeviriyor muyuz, yoksa işte bir gerilla "havamız oldu" deyip, her türlü anti-gerillacılık, gerilla yaşamını boşa çıkarıcı çabalar içinde mi bulunuyoruz? Burada düşmanın kontrolüne karşı mıyız, kendi kontrolümüzü mü geliştiriyoruz, yoksa, düşmanın kontrolüne alet mi oluyoruz? Bütün bunlar savaşı daha iyi anlamamıza yol açıyor. Bunun için yürüttüğümüz eğitim, örgütlenme ne düzeydedir? Bizim, düşmanı kontrol altına almamızın bununla ilişkilerini görmek, kendi savaşımımızı geliştirdiğimizi, düşmanı kontrol altına aldığımızı gösterir. Aksi halde; düşmanın, bizi kontrol altına aldığını gösterir. Diğer bölgelere zamanında sızıyor muyuz? Kitle temeline ulaşıyor muyuz? Çekirdekler başarıyla serpiliyor mu? Eğer böyle ise; biz, denetimi geliştiriyoruz, kontrolü geliştiriyoruz demektir. Aksi halde, düşmanın denetimi, kontrolü yürütülüktedir.

İdeolojik cepheden düşmanın dolaylı olarak yönettiği akımlar vardır; ilkel-milliyetçilik, reformist küçük-burjuva vb. akımlar vardır. Bunların üzerine gidip tamamen etkisizleştiriyor muyuz? Kontrol açısından bu da bizim için bir mevzidir. Aksi halde, birçok alanda bu oluşumlar mesafe alıyorsa, bu düşmanın kontrolünün gelişmesi anlamına gelir. Yine; dıştan dayatılan işbirlikçi girişimlere karşı, emperyalizmden veya işbirlikçilerinden kaynaklansın, kontrol yönündeki çabalara karşı duruyor muyuz, hep geriletiyor muyuz; yoksa onları karşı-devrimci bir kuvvet olarak karşımıza mı çıkarıyoruz? Bu da kimin kontrolünü geliştirdiğini ortaya çıkaran bir göstergedir. En önemlisi de, belirttiğimiz gibi, gerilla ordusunun gelişimi, bizim gerçek bir kontrol gücü olduğumuzu gösterir. Ulusal cephenin, kitlelerin örgütlülüğünün gelişmesi, bizim kontrolümüzün geliştiğini gösterir. Bu, her iki cephedeki zayıflık, savaşın kontrol altına alınmasının temelini teşkil eder. Ve nitekim düşman da bugün en çok ilgisini sağlıklı gerillalaşmamaya, sağlıklı cepheleşmemeye sarfediyor. Bunun için en ufacık zayıflığımızdan yararlandığı gibi, kitleleri örgütlememizi de bize pahalıya ödettirmeye çalışıyor. Ve bunun üzerine, bütün tedbirleri yaymakta tereddüt etmiyor.

O halde, önümüzdeki dönemde en yaygınca yaşanacak olan; bizim özel savaşı sınırlandırmamızla, düşmanın devrimci savaşımı öncelikle gerilla, daha sonra kitle, özellikle gelişen kitle uyanışını bastırma ve gerillayı tecrit etme biçiminde bir sınırlandırma politikasıdır. Kimin başarılı çıkacağını ne belirleyecektir? İşte biz haklıyız, mutlaka zafere gideriz diye kendimizi aldatmayalım. Veya, işte Partimiz savaşı uzun vadeli kılacak tedbirleri almıştır; işte 90'ı da müthiş başarılarla dolu kılar; düşman yıpranma ve çöküş sürecine girmiştir; bu kendiliğinden daha da gelişir; zaten rejim derin bir bunalım içindedir; bunalım, kendiliğinden bunalımın sonunu getirir; buna karşın PKK atağa kalkmıştır; daha da ivme kazanarak mücadeleyi hızlandıracaktır; hem de bu doğal olarak böyledir şeklinde tutumlar içinde olmak kadar ahmakça tutum olamaz. Gaflet ve görevlerine karşı muazzam bir duyarsızlık içinde olma, en kötü yenilgilerden birisini kendi kendimize hazırlamaktan başka bir şey değildir.

> "...Özel savaş en çok olgunlaştığı, başarıya tam gidebileceğini sandığı anda, aslında bütünüyle gerileme ve çürüme aşamasına da ulaşmıştır. Aynı şey bizim devrimci savaşımımız için de geçerlidir. En çok, hazırlığımızı yaptık, tam bir atağa geçeceğiz dediğimizde, eğer bütün tedbirler alınırsa; her şey yerli yerinde, muazzam bir duyarlılıkla, yönetimle sürdürülürse, bu böyledir..."

Ve ne yazık ki; muazzam çabaların ürünü olarak bu aşamaya getirdiğimiz devrimci savaşımımızın içindeki birçok sorumlu ögemizin durumu da bundan farklı değildir. Burada, görev üstlenen yapının ağırlıklı bölümü veya üstlenmesi gereken bölümü, savaşın güncel olarak gelişme gerçeğinden ve daha çok da önümüzdeki gelişme temposundan uzak, gafil bir konumu yaşıyor. Şimdi biz, en çok burayı işlemeye çalışacağız. Birçok ögemizdeki aymazlığı burada dile getirmeye çalışacağız. İyi niyetlice, safdilce tutumlar bir kez daha olanca çabayla aşılmazsa, gelişmeye rağmen eskiyi aşamama durumu yaşanırsa Partiyi yaşamama ve özellikle onu taktiğe indirgeyememe, böylelikle güncelliği kurtaracak, devrimci kılacak bir somutlanış, bir militanlık taktik önderlik tutturulamazsa, o bahsedilen "PKK şöyle hızlı, savaşı daha da hızlandırarak geliştirecektir, düşmanı daha da çökertecektir, Kürdistan giderek şöyle kurtulacaktır" sözleri bir palavradan öteye gitmez.

Nitekim bazı ögelerin şahsında ortaya çıkan durumlardan, bırakalım gelişmeyi, binbir emekle bir araya getirdiğimiz değerlerin üzerinde kumar oynama, adeta bir serseri gibi hareket etmekten öteye gidilmediğini anlıyoruz. Bunun geleneksel toplumla bağlantıları vardır ve yine sömürgeci kapitalizmin tahrik ettiği küçük-burjuva soysuzlaşmasıyla ilişkileri vardır. Görevlere ya kölece, ya da çok bireyci, sınırlandırıcı, tutucu bir tarzda yaklaşma ile ilişkileri vardır.

Biz şunu söyledik; özel savaş en çok olgunlaştığı, başarıya tam gidebileceğini sandığı anda, aslında bütünüyle gerileme ve çürüme aşamasına da ulaşmıştır. Aynı şey bizim gerilla savaşımımız, devrimci savaşımımız için de geçerlidir. En çok, hazırlığımızı yaptık, tam bir atağa geçeceğiz dediğimizde, eğer bütün tedbirler alınırsa; her şey yerli yerinde, muazzam bir duyarlılıkla, yönetimle sürdürülürse, bu böyledir. Bu durumun boşa çıkması için bir küçücük şey yetebilir. Hani derler ya; "Bir golık (dana) bir nahırı (sürüyü) bozar"; bir küçük orduyu bozmak için de bir "golık" yeter! Ve maalesef bizim içimizde çok sayıda "golık" vardır. Bunlar sağa-sola savurmaktan başka bir şey yapmıyor. Bu "golık"lar bütün bu olgunlaşma deneyimimizi boşa çıkarabilirler ve nitekim bunun bazı emareleri de vardır. Geçen yıldan beri özellikle muazzam yüklenmemize; sadece teorik, siyasal donanım düzeyinde değil, savaşın pratik gerçekliğine kadro, silah, uygun talimat ve hatta yürütme gücü vermemize rağmen, elini direksiyona geçirip rastgele sallayanlar var. Arabayı bu kadar hazır hale getirmemize rağmen; bu giriyor arabanın içine bir tarafa ayağını vuruyor, bir tarafa elini vuruyor ve işlemez kılıyor. Adamın görevi şoförlüktür ama o şoförlük fırsatı elindeyken, "direksiyon sallamak beni yorabilir" diyor! "Zaten bu araba benim arabam değil; pek hoşlandığım bir araba da değildir, özel malım da değildir. Bana belki küçük bir dolmuş daha iyi hizmet edebilir ama; tam tekelime geçireceğim bir at elime geçirirsem, bu da yeterlidir. Tam ata bindiğim zaman o at yalnız beni taşır" diyor! İşte özerklik ve kariyeristlik! İşte kendini yanlız taşıyan bir araca sahip olma! Veya, "bir taksi olur ama, bunu yalnız başıma ben sürerim" deniliyor. Bu da nedir? İşte," ben kendime göre özel birlik oluştururum ama, Partinin bütün varlığını götüren bir otobüs içinde elli kadrosu var, hepsini taşıdım, ileri bir noktaya götürdüm, bu çıkarma değil. Zaten bu baş belalarını oraya götürdüm mü, bundan sonra yerime göz dikerler! Zaten hepsi marifetlidir. Dolayısıyla bu arabayı bozmak en iyisidir!" Evet, işte böylesi bozguncular vardır.

Bunların; bırakalım devrimci savaşı geliştirmeleri, onu içten bozma, tasfiye etme gibi bir konumları vardır. İşin önemli bir yönü budur.

Diğer bir yönü de; gerçekten kendinde büyük atılım gücü görmemedir. Aslında bunlara savaşın geliştirilmesi görevinden çekilin demek gerekir. Çünkü, gelişen savaş daha büyük bir çaba ister. İşte biz de bulunduğumuz sahalarda yeterli olmasa da savaşı geliştiriyoruz. Bunun için, daha yaygın bir eğitim, daha sıkı bir yönetim, savaşı daha da yerli yerine oturtma, hem denetim ve hem de büyük çabalar ister. Bahsettiğimiz tutum sahiplerinden böylesi çabalar beklemek belki de beyhudedir ve bu işlerine gelmiyor. Bunlar, "ne diye bütün varlığımı adayayım" diyor. Hani bilirsiniz; bazı sıradan memurlar vardır; "Gözümü kaparım, vazifemi yaparım" derler. İşte saflarımızda bulunanlardan bazıları aynen böyledirler. El yordamı ile bile dokunulsa, birçok görevi başarabilecektir, ama adeta "Gözümü yumarım, gerillacılık yaparım" dercesine bir konum içindedir, hem de en ileri sorumluluk kademesinde yer alan arkadaşlarımız içinde vardır bunlar. Böyleleri oldukça vurdumduymazdırlar. Bunlar, "Bozmuyoruz ama fazla da ilerletmiyoruz, aheste aheste yürümek yeter" diyorlar. Halbuki düşman arkadan her an vurabilir. Aheste aheste yürümek kesin imhaya götürür. Bir de savaşı geliştirmeme eğilimleri vardır. "Bugünü de kurtardık, bin şükür" edebiyatıyla kendini avundurma az değildir. Bunlar belli bir günü, bir ayı, hatta bir yılı kurtarabilir ama, devrimci savaşı geliştiremez. Dolayısıyla özel savaşın kontrolünü yaşamaktan kurtulamaz. Bunlar objektif olarak tasfiyeci, özel savaşın içteki kontralarıdır. Biz kitleyi geliştirmek isteriz; o kitleyi karşımıza diker; vurur, saldırır. O yaramaz tutumuyla hiçbir şey yapmaktan çekinmez. Biz bir kadroyu kazanmak isteriz; o rahatlıkla, bir tedbirle önlenebilecekken, birçok kadroyu, savaşçıyı bir çırpıda harcar. Bunlar sabotördür. Rahatlıkla bir denetim, düzenleme geliştirebilecekken -ki imkanlar buna elveriyor-, kitleyi çok iyi ve yerinde yaklaşım, dolayısıyla kitle ile çok sağlam bağlar dururken, böylesine saldırma; sadece çizgiden sapma da değil, çizginin geriden, bir ortayolcu gibi uygulanması da değil, çizginin tasfiyesi anlamına gelir. Ve bu; bu anlamda, düşman hizmetinde objektif olarak çalışma anlamına gelir. Diğeri bir tutuculuktur. Belki diğeri bu kadar zarar vermez ama ilerletmez de.

Üçüncü eğilim olarak geriye kalanlar, savaşmak isteyenlerdir. Fakat en çok da kendini denetim altında tutanlar bunlardır. Ya tasfiyeci tiplerin ya da ortayolcu, tutucu, muhazafakar diyebileceğimiz tiplerin kontrolünde yaşıyorlardır.

İşte PKK'nin geliştirmek istediği savaşımın istenilen yoğunlukta gelişmeyişi bu nedenlerdendir. Dolayısıyla bu eğilimlerle değil başarıyı kazanmak, zaferi kazanmak, eğer bu tutumların sahipleri bu durumla devam ederlerse; birbirlerini meşru görme ile, en suçlu olanların, az suçlu olanlarla koalisyonu ve denetim altındakilerin buna boyun eğmesi sözkonusu olursa -ve bu tutum 85'lerde böyleydi, günümüzde de bazı zamanlarda böyledir-; bırakalım hızla gelişme ve PKK'nin bazı bölgelerde denetimi tam kurması; tersine, beklenmedik ağır kayıplarla yüzyüze gelinebilir. Tabii ki her zaman biz bu savaşımı besleyemeyiz. Ve ayrıca bizim de güç ve olanağımızın tükenması halinde, aklımızdan bile geçiremediğimiz ağır bir yenilgi, hem de yerle bir olurcasına ve de belki de yıllarca tamir edilemeyecek bir yenilgi de mümkün olabilecektir. Düşman, buna "çöküş" diyor. Ve her gün ağzındadır; "PKK çöküşe gidebilir" derken, bu durumları gözönüne alıyor. Bu durumlar bizim savaşı besleme, yönlendirme, yürütme, gücümüzü frenleyebilir mi? Evet buna yönelik politikaları vardır. Tam başarılı değiller ama asla mücadeleden de vazgeçmemişlerdir. Bu, dışa yönelik diplomatik yöntemleri kullanmaktan tutalım, sızmalara kadar, düşmanın sonuca gitmek istediği bir yoldur. Partinin dış nefes borularını tıkatmak istiyor. Hudutlarda aldığı muazzam tedbirlerden tutalım diplomasiyi kullanmaya kadar, her türlü yöntemi uyguluyor. Ülke içinde, özellikle gerillayı bir durgunluğa, hatta bir gerilemeye sürüklemek için; bir yandan kitleyi provoke ederek -bunu kışkırtarak- diğer yandan bazı ortayolculara seslenerek hedefe ulaşmayı amaçlıyor. Düşman bu eğilimlere seslenerek; "Eğer yaşamak istiyorsanız ortayolculuğu dayatın; biz de sizin üzerinize gelmeyiz, siz de gelmeyin" diyor.

> "...Her şeye rağmen umutluyuz ve savaşı geliştireceğimizden en ufacık bir kuşkumuz yoktur. Kendi çalışma tempomuzla bu böyle olur. Bize dayatılan bu tutucu ve tasfiyeci çabaları kabul etmeyiz ve yıpratıp geçeriz. Mesele, dürüstçe bu işe giren herkesin, gerçekten gerillanın savaş tarzına ulaşmasıdır..."

Bazı bölgelerde zımni anlaşmalardan bahsediliyor. Eylemsizlik yıllarca sürdürülüyor. Gerçekten ciddi tek bir eylem yapılmıyor. Bazı bölgelerde sağlam yüz gerilla vardır, ama bir yıldır sağlam bir gerilla eylemi düzenlenmiş değildir. En etkili darbeleri vurmaya yeterli silahlanmayı, hatta kadrolaşmayı sunuyoruz, ama bir ses yoktur! Düşmanın zımni anlaşma dediği nedir? Kaldı ki, düşman subaylarının bazıları şunu söylüyor; "Siz sadece silah kullanmayın, hatta bizi sarsacak ciddi eylem yapmayın, o kenarda yaşayabilirsiniz." Böyle somut belirtiler de vardır. Bu düşmanın lehine bir durumdur. Düşmanın bir seneyi böyle kurtarması onun lehinedir. Düşünün, her gün böyle imkan sağlayacak olanaklarımız yok ki; biz bir hareketi zorbela bir araya getirmiş bir gücüz. Ve gerilla da kartopu misali büyümesi gereken bir harekettir. Gerilla büyümedi mi erir. Kar sürekli yuvarlanmak zorunda; yuvarlandı mı, kartopu çığa dönüşür ve düştüğü yeri paramparça eder. Gerillada durgunluk ölüm demektir. Ama maalesef hem de en çok geliştirme görevleriyle yükümlü olan birçok sorumlumuz sadece durgunluk da değil, büzülmeyi yaşatıyor. İşte bu tehlike, tam da düşmanın beklentilerine uygun düşüyor. Bazıları ovada, düz yerde de yaşıyorlar. Düşmanın üzerine niye gitmiyorlar? Biraz hızlanmaya çalıştıkları zaman da vuruluyorlar. Bunun da anlaşılır yönleri vardır. Bazılarının kitle üzerine kötü gidişi vardır. Düşman adeta bunun önünü açıyor; neden? Çünkü biliyor ki, kitlenin doğru ele alınmaması, düşman faaliyetine hizmet etmesine yol açacaktır. Bunlar vardır ve yaşanmaktadır. Ve tabii ki bütün bunlar; belki çoğu iyi niyetli olan ögelerimizin bu tür tutumları eğer aşılmazsa devrimci savaşımımızın geriye saymasına götürecektir. Bütün olumsuzlukların temelini bunlar atmıştı ve yaygınca yaşanmaktadır.

Her şeye rağmen umutluyuz ve savaşı geliştireceğimizden en ufacık bir kuşkumuz yoktur. Kendi çalışma tempomuzla bu böyle olur. Bize dayatılan bu tutucu ve tasfiyeci çabaları kabul etmeyiz ve yıpratıp geçeriz. Ama her şey bizimle bitmez veya mesele sadece bizim müdahalemiz değildir. Mesele, dürüstçe bu işe giren herkesin, gerçekten gerillanın savaş tarzına ulaşmasıdır. Düşmanın kitle üzerindeki denetiminin zayıflığını veya ortaya çıkan boşluğu doldurmasıdır. Eğer bu olursa, evet PKK daha da hızlanır ve birçok alanda denetimi eline geçirebilir. Bir şartla; savaşa bu biçimde yaklaşımda, sadece önderlik düzeyi açısından değil, ileri düzey militanlar açısından da değil, bütünüyle Parti çekirdeğinin doğru örgütlenişi, gerillada doğru örgütlenişi vazgeçilmezdir.

O halde, devrimci savaşı geliştirme olasılığı kadar, bunun biriken olanakları kadar, ondan bizi alıkoyan ve eğer giderilmezse, eğer yetkin tedbirlerle aşılamazsa, rahatlıkla bizi, sadece kontrol altına almaya götürmeyecek, çöküşe kadar götürebilecek tehlikeler de sözkonusudur. İçimizde, direkt düşmanla bağlantılı olmasalar da çözülmeye hizmet eden ögeler vardır. Bu ögelerin birikmesi, savaşın aleyhimize dönmesi kadar, oldukça kontrole alınmasına da yol açabilmektedir. Şimdi gerek eğitim çabalarımızın, gerek tecrübe ve eylem imkanına kavuşmuş sorumlu Parti militanlarının üzerinde duracakları en önemli husus budur. Ne yazık ki, devrimci savaşımızın sorunlarına böyle yaklaşılmıyor. En çok eğitim alan, bu konuda Partiye yaraşır mücadele vereceğine and içen, bunun iddiasında bulunanlar bu konuda üzerine düşeni yapmakta son derece yetersiz kalmaktadırlar.

Bütün bunlar, savaşımızın gereğince gelişmemesinin en önemli nedenleridir. Bugün düşman, özel savaş yöntemleriyle bilinçli, planlı bir biçimde bizi geriletemediğini itiraf ediyor. Ve pratiğimize baktığımızda, düşmanın özel çabaları ve savaşı ile savaşımızı sınırlandırması şurda kalsın, belki bunun payının %5'i bulamadığı ortaya çıkıyor. Tam tersine, taktik planlarımıza ulaşamamanın %95 nedenini, özellikle yönetimin, sözümona

başı tutanların yetmezlikleri oluşturuyor. Taban olduğu gibi savaşma isteğindedir. Yeni katılanlar, tamamen coşku ile savaştan yanadırlar. Burada kendi çabalarımıza ve hatta dürüst eğitim adaylarımıza bakıyoruz; hepsi de savaşımın her türlüsüne sonuna kadar bağlıdırlar. Bundan hiç kuşkumuz yoktur. Çabalarımız oldukça ileridir, oldukça sonuç alabilir. Ve yola çıkıyorlar, ezici bir biçimde hepsi coşkuyla ülkeye yöneliyor. Yeri göğü sarsmanın azmi ile doludurlar. Fakat tam da o noktada bir ne oldum delisi kalkıp, bir vuruşla bütün çabaları boşa çıkarıyor. Bunlar kontra mıdır, devrimci midir; belli değildir. Hatta birisi verdiği raporda, "Benim bünyemde dokuz tane sınıf ve tabakanın karışımı vardır" diyordu; "Benim yüreğimde ve ruhumda tam dokuz tane sınıf ve tabakanın ruhu var" diyordu. Bu tutum ve eğilimlerin derecesini belirlemek açısından söylüyoruz. "O kadar karmakarışık hale gelmişim ki, zaman zaman düşmanı uygularım, zaman zaman proletaryayı, zaman zaman feodaliteyi, zaman zaman küçük-burjuvayı, lümpenizmi, izole olmuş toplumsal kopukluğu uygularım" diyor! Evet, bunlardan sadece bir tanesi her şeyin altını üstüne getirmeye yetiyor. Ve nitekim durumu böyle olanlar, bir bakıyorsun, kafası kızdı ve yüzlerce sayılık savaşçımızı yüzde yüz imha olabilecekleri bir pratiğe soktu. Diğer yandan bir bakıyorsun; savaşçılarımızı aylarca boş bırakıyor. Militan savaş istiyor ve öfke geliştiriyor. Bu da kalkıp militanı işlemez duruma getiriyor. Bir bakıyorsun; en kötüsünden bir karşı karşıya getirmeye yol açıyor; en sağ ögelerle veya kendine kul köle ettikleriyle, karşısına aldıklarını karşı karşıya getiriyor. Bu da birliği yerle bir ediyor. Ve bu durumlar savaşçıları rahatsız ediyor. Daha benzer ne kadar karışık etki varsa, hepsini değişik tarzda karıştırarak kullanıyor. Ve sonuçta; bizim birliğin canı çıkıyor.

Böylece bizim birlik; o büyük, görkemli çıkışını, muazzam arzusunu daha hayata geçirmeden karmakarışık hale getiriliyor. Ve girdiği çatışmalarda da çoğunlukla kayıp veriyor. Gerillaya yaraşır biz düzeni tutturmak şurda kalsın, gerillacılıktan başka her şey anlamına gelebilecek; başıboş avare grup, bir intihar grubu, yeme-içme ile uğraşan bir grup konumuna düşüyor; eğitimsiz, feodal çevrelere hizmet edecek kadar -ki bu çetelerin bazıları hakkettiklerini buluyor- onlarla uyuşacak kadar, düşmanla zımni anlaşmalara girecek kadar düşürülüyor. Tabii ki bizim dürüst militan, söz verip de sözünün gereklerini yerine getirmeyen militan da kızıyor, öfkeleniyor; işi gücü artık bize şikayet yağdırmaktan veya esef etmekten, kendi kendini boşa çıkarmaktan öteye gitmiyor. İşte bu durumda; ezici bir biçimde dürüst olan ve bu yönüyle savaşa hazır olan militanımız böyle bir yönetimle karşılaşınca ve bu yönetimin sergilediği tutum ve davranışlara yerinde karşılık veremeyince hiçbir iş görmediği gibi, kendisi de başa bela olmaktan ve sonunu hazırlamaktan öteye gitmiyor.

İşte bugün bizim devrimci savaşımımızı, gerillayı ve de halkın örgütlenmesini önleyen -çok az sayıda da olsa- bu tip kişilikler veya onların konuşturduğu özelliklerdir. Kesinlikle, bütün tecrübelerimize ve ortaya çıkan gelişmelere dayanarak söyleyelim ki; düşmanın özel savaşı sadece ve sadece devrimci savaşımımızı besleyen zemin yarattıyor. Özel savaşa gelmiş bir düşman, iradesi dışında, devrimci savaş için bir olanak ortaya çıkarıyor. Buna çizgi düzeyinde önderlik vardır ve ideolojik, siyasal düzeyde PKK'nin açılımı muazzamdır. Hatta taktik planlama oldukça yaratıcıdır. Yine bunu hayata geçirecek kadro, kitle temeli, coğrafya, donanım, silahlanma, maddi ve benzer imkanlarımız mükemmeldir. Buna rağmen, olmayan nedir? Biraz dürüst yaklaşırlarsa ve uygulama içine girerlerse rahatlıkla yağ gibi işleyen bir yapımız ortaya çıkar. Ama en hassas nokta; yönetim noktası, taktik yönlendirme noktası, emir-talimat düzenini, ve rapor-talimat sistemini işletme noktasıdır. Neden en hassas özelliklerimiz en çok işlemez duruma getiriliyor? Çünkü bugün bütün sınıfdışı etkilerin, ulusdışı etkilerin, devrimcileşmemenin, her türlü yozlaşmanın, çürümenin boy verdiği nokta orasıdır da ondan. Bu noktaya bazıları bayılıyor, neden? Çünkü, "bu nokta ile oynarsam içimdeki bütün yaramazlıklara çıkış yolu buldurabilirim" veya "burayı kontrol ettiğim oranda, bütün olanakları elime geçirip sağlam tutarsam, kısmen örgütlersem, Partiye karşı istediğimi elde etmiş olurum" diyor. Yani; "proletarya devrimciliğine karşı her türlü feodal, küçük-burjuva etkilerimi, düşkünlüğümü, özlemlerimi, beklentilerimi uygularım. Fırsat ele geçirmişken çok iyi kullanayım. Bir günlük de olsa çok iyi kullanayım. Bir gün paşalık ise, bu bir ömre bedeldir. Yine onu öyle kullanayım" diyor. İşte bunun ortaya çıkması, bu tip tutumların kendini dayatması; gerçekten bizim savaşı geliştirmemizin önündeki en önemli engeldir. Bunların hepsi ajan mıdır, değil midir demeye de gerek yoktur. Fakat objektif konumlarıyla en değme düşman ajanından daha fazla zarar veriyorlar.

Çok provokatör tanıdık, çok bilinçli ajan da gördük. Bize zerrece zarar veremediler. Ama bahsettiklerimizin verdiği zarar kırk kattır. Ve bilirsiniz; Kürdistan tarihinde bunun meşhur örnekleri vardır. Kürdistan'daki isyanlar daha çok bu tip ögeler yüzünden imha oldular, darbelendiler. Diyeceksiniz ki, bunun sınıf temelleri vardır. Zaten bizdekilerin de sınıf temelleri vardır. Bunlar ruhen, tip olarak irade olarak, çökmüşler. Bunlar kocakarıca, karasevdaca bağlılıkla kara ihaneti içiçe yaşayan, günü geldiğinde ihaneti kusmaktan çekinmeyen tiplerdir. Ve bunlardan sadece birkaç tanesinin, eğer tedbir alınmazsa; ihtilali boşa çıkarmaya güçleri yetebilir. Bu konuda bizim bugüne kadar boyun eğmememiz; onların bütün yoldaşlık ahlakını, ilişkilerini zorlayarak üzerimize gelmesine rağmen kendilerini korkunç dayatmalarına rağmen, bizim istifimizi bozmadan bunlara başarıyla karşılık vermemiz, PKK'nin ayakta durmasının gerçekleridir. Bunlara karşı direnme, PKK'yi, PKK yapmıştır. Ama, özde bunlardan bir tanesi bile egemen olmuş olsaydı; en beş para etmez bir provokatör başarıya gitmiş olsaydı; geriye ne kalırdı? Ve bunun kurtarılması ise, kılpayıdır. Unutmayalım ki; aynı zamanda bunlar birbirlerini besleyenlerdir. Sözümona bunlar birbirleri ile amansız vuruştuklarını söylerler. Ama, özde birleşen takımdır. 83 yılında bunlardan bazıları birbirlerine giriştiler ve sözde müthiş birbirlerine karşıydılar. Fakat o dönemlerde yaptığımız durum değerlendirmesi şuydu: Bunlar sözde birbirlerinin amansız düşmanıdırlar ama, özde birleşirler; nitekim bugün bu tesbit aynen ortaya çıkmıştır. Ve bugün ülkede bizi uğraştıranlar, sözümona geçmişte provokasyonlara karşı durmalarına rağmen, bugün onlarla özde birleşen ve onlara başarı imkanı sağlayan tiplerdir.

Bütünüyle kadro yapımızı, özellikle örgütsel yönetim sorunlarında çok acemidir. Ve bir de ölgün ve tavırsızdır; kılı kırk yarmıyor, incelemiyor, daha çok da tavır göstermiyor. Neymiş de, arkadaşlığı bozulacakmış, neymiş de ahbap-çavuşmuş ve zayıflığını biraz örtbas ediyormuş! Yani filankesin, kendisinin zayıflığını görmemesi durumunda, kendisi de onu kurtaracakmış! Bu onurunu ve zayıflığı kurtarmak mıdır? Hayır. Bu, ölmüşün ta kendisidir. Maalesef kadrolarımızda ezici bir biçimde egemen olan özellik budur. Parti hattının çok kararlı savunucusu durumunda olamıyorlar. Hemen hemen bütün arkadaşlar her gün yemin içiyorlar; içten ve dıştan Parti çizgisine yönelik olacak bütün saldırılara karşı koyacağımıza, şerefimiz ve onurumuz üzerine ant içeriz, deniliyor. Ama bunun gereklerine ulaşılmıyor. Parti çizgisine yönelik bu kadar saptırmaya rağmen, yerinde kaç tane çıkış yapılmıştır? İşte PKK'nin zafer imkanını daraltan en önemli iç engel budur. Eğer bir tanesi böylesine bozgunculukta başı çekiyorsa; yani "golık" bir tanesi ise, "golık"ın her tarafa çekmesine, bozgunculuk yapmasına ses çıkarmayan, onu tutup boğarak bir tarafa atmayan ona bütün orduyu bozmak imkanı verir. "Bir şey olmaz, bir taneciktir, boğmaya gerek yoktur, daha sonra aklı başına gelir" demek; daha da kötüdür. Politikayı böyle anlayanlar; değil özgürlüğe gitmek, hapishane bir köleliği hem de en iyi biçimde yaşayacaktır. Politika nedir?

> ***"...Partinin ideolojik, politik çizgisinde en ufacık bir yanlışlıktan veya yetmezlikten bahsedemeyiz. Etkinlik iyidir. İdeolojik doğrultu yaratıcıdır. Siyasi etkimiz çok çok güçlüdür. Daha da ötesi, kitlenin cevap vermesi muazzamdır. Yine kadronun niceliksel, hatta niteliksel gelişimi bu planlarımıza hayatiyet kazandıracak güçtedir. O halde, bunlar da bizim, savaşı lehimize kapatmamızın temel verileri olmaktadır..."***

Özelikle örgütsel yönetimden ne anlaşılıyor? Saflarımıza yeni katılanlar için bunu söylemiyoruz. Özellikle sözümona PKK'nin kadrosu, hem de eski "anlı-şanlı" kadrosu olduğuna inananlara söylüyoruz. Evet bu anlayışla yaşıyorsunuz ama, siz kendinizi yaşatamıyorsunuz. Sizleri yaşatan gerçekler daha değişiktir. Dediğimiz gibi, biraz coğrafya, biraz halkın desteği, daha çok da önderliğin çabalarıdır. Bu durumlar aşılmadan, bırakın ivme kazanan Kürdistan devrimini, ulusal kurtuluş savaşını, tam çöküş için ardına kadar kapının açılmış olduğu bir kontrolün, düşman denetiminin her türlü koşullarını yaratmış olacağız. Eğer biz tüm bunları aşmaya güç getirirsek ve Parti bütünüyle bu tarzda görevlerinin üzerine yürürse; ancak bu temelde arzulanan başarılara ulaşma imkanı doğar.

Görülüyor ki; gerek düşmanın dayattığı özel savaşın başarı şansı, gerekse bizim dayattığımız devrimci savaşın başarı şansı, daha çok savaşın yürütülüş tarzına bağlıdır. Özel savaşın, karşısındaki önder gücün sınıf temeli, çizgisi ve onun doğru uygulanması oranında, her ülkede geriletildiği gibi, bizde de geriletilmesi, hem de kısa bir zaman aralığında geriletilmesi kaçınılmazdır. Çünkü özel savaş, her zaman birkaç yıllık süreyle sınırlıdır. Bu birkaç yıllık süreyle özel savaş başarıya ulaşırsa ulaşır, ulaşmazsa ondan sonra savaş başka bir lehçeye bürünür. Bu da sınırlandırılmış savaştır. Düşman artık garnizonlara çekilmiştir. Bir nevi cephe savaşına yakın bir konumu kabul etmiştir. Gerilla iyi bir ordu haline gelmiştir. Mevzileri vardır. Saldırı dengeye doğru ulaşmıştır. Artık hareketli bir savaş durumuna da geçmiştir. Tabii artık bu aşamaya ulaşmak demek, özel savaşa karşı başarılı olmak demektir. Ve bu konuma ulaşan bir savaş, önemli oranda zaferi yakalamış demektir.

Bugün mevcut koşullarımızda biz buna ulaşmış mıyız? Hayır! Buna ulaşmak şurda kalsın, bunun en nazik safhasını yaşıyoruz. Özel savaşı boşa çıkarmış mıyız? Hayır, tamamen değil, ancak bunun şansını elde etmişiz. Dolayısıyla çok hassas bir aşamada seyreden bir özel savaşla karşı karşıyayız. Tekrardan vurgulayalım ki, üst düzeyde devletin bütün kurum ve kuruluşları bu özel savaşın emirlerine seferber edilmiştir. Özal'ın cumhurbaşkanlığı, Yıldırım Akbulut'un başbakanlığı, ANAP'ın meclis grubu tamamen özel savaşın emrindedir. Özel savaşın 80'lerden beri yürütücüsü ordu komuta merkezi, cumhurbaşkanlığından tutalım en alt düzeye kadar, bütün bu görevlerini bu işe seferber etmiştir. Bazıları emekliye ayrılsa da, bütün kilit noktalarını kontrol etmektedirler. Taktikleri yenilenmiştir. Sınırsız maddi imkanları vardır ve toplumun üzerinde her türlü tahribatı yürütme imkan ve yetkileri dahilindedir. Dolayısıyla, özel savaş kendini en ağırlıklı bir biçimde yürütmeye ve öncelikle kontrol altına almaya imkan verirse; çökertmeye yetkilidir. Ve aynı zamanda bunun politik dayatması altındadır. Düzenin verdiği kararın uygulanması safhasındadır. Bu, süre itibarıyla fazla gitmeyecektir. Başarısızlığı halinde aşılacak ya da başarılı olması halinde yerini başka bir düzenlemeye bırakacak olan özel bir durumdur. Kısacası, özel savaş durumudur.

Kesin saptama olmasa da, bazı ülke somutlarını gözönüne getirerek ve bizdeki uygulamaları karşılaştırarak diyebiliriz ki; doksan, doksanbir yılları özel savaşın bu yeni dönemi için hayati bir dönem olarak kararlaştırılmış bulunmaktadır. Özel savaş bu dönem içinde ya tam başarıya gidecektir, ya da gitmeyecektir. Bunun orta yolu yoktur. Başarıya gitmesi durumunda karşısında oldukça kontrol ve denetim altına alınmış bir devrimci şavaşımımız, buna önderlik eden bir PKK ve tabii ki bu sürece gelince de çöküşe doğru götürülen bir PKK mücadelesi sözkonusu olabilecektir. Hiç şüphesiz tamamen yok edemeyecektir ama, kontrol altına alınmış bir mücadeleyi çöküş sürecine sokmanın da yolu açılmış olacaktır.

Şimdiye kadar kontrol ve çöküşü durdurmak için, büyük çabalarımız olduğu halde, bazen bütün gücüyle direnişçi olmadığınız için, akıllı bir direnişçi olmadığınız için, sizlere bütün bunlar basit geliyor. Zaten vermek istediğimiz veya kazandırmak istediğimiz özellik şudur: Yalnız bize dayanarak yaşamayın. Özel savaşın bize yönelik imhasını, kontrolünü durdurmak için rolünüzü üstlenin! Yürekten iliklerinize kadar bunu duyun ki, sorumluluk nedir; kazanmak nedir; bunun anlamını bilin ki, kazanmasını bilesiniz. Zaten çoğunuzun mevcut durumu; çok kaba saba bir yaklaşımdır. Sizlere göre, "bir defa yola girmişiz, çatır çatır yürüyoruz ve yürürüz." Bu garip bir PKK'liliktir. Tehlikesi var. Olanak mı ortaya çıkmıştır, imhayı mı yaşıyoruz, muazzam bir gelişme içine mi girmişiz; bu da sizler için o kadar önemli değildir. "Ben yine eskiden bildiğim gibi yürürüm" diyorsanız, bu anlayışlarla hiçbir yere gidilemez. Bakın özel savaşın kontrol altına alınmasını, kendi çöküşünüzü bile durduramayız. Özel savaşın başarısı halinde biz çökeriz, biz her zaman sizlere garanti veremeyiz. Ve her zaman da, "önderlik şöyle yapılır, böyle yapılır" diye kendi kendinizi aldatmayın. Bugüne kadar sizlere ve Partiye başarı yolunu açtık. Hafızalarınızdan geçmeyecek kadar başarı olanakları önünüze serdik. Yapılması gereken bu kadardır. Daha fazlası kendi rolünüze sahip çıkmakla olur. Buna rağmen yine direneceğiz. Ama, bizim direnmemizin de zaman süreci itibarıyla irade dışında bazı nedenlerle engellenmesi her an olası olabilir. Biz, kendimizi mutlak kaideli olarak bu savaşımın gelişmesinden hep sorumlu tutamayız. Tehlikeler vardır. Hareket edemez duruma gelme vardır. Kısacası, önderlik bütün gücüyle görevini yapmak durumundadır. Yapabilir, tam başarabilir, başaramayabilir de. Yani illah Parti Önderliği eşittir her zaman sürekli başarı mı? İddiamız budur. Ama, elimizde olmayan nedenlerle bu durumdan çıkabiliriz. Sizlerın önderliğin gereklerini ne kadar hayata geçirdiğiniz malüm. Kadrolarla bu işi yürütürsek bizim ne kadar bu işlere mutlak anlamda hakim olacağımızı, daha iyi kestirirsiniz.

O halde,demek ki, düşmanın tam başarısı durumunda, önderliğin işlemez duruma gelmesinden tutalım hepinizin yerle bir olmasına kadar her türlü tehlike doğacaktır. PKK'nin değil kitle bağları, oldukça parçalanmış ve eskisinden daha tehlikeli karşı-devrimci bir dayatma altında düşmanın faşist tarzda MHP'den bile kat kat daha fazla karşı-devrimciliği, gericiliği örgütlediği bir Kürdistan sözkonusu olabilir. Bu olasılık, imkan dışı değildir. Düşmanın niyeti böyledir. Türkiye toplumunu ne hale getirmiştir? Kürdistan toplumu Türkiye toplumundan çok çok daha geridir. Eğer, bunu tam dayatamadıysa, muazzam bir direnmeyle bunu karşıladığımız için başaramamıştır. Ama başarabilir de. Kürdistan toplumunda feodal artıkların, aşiret artıklarının çoğu gericidir. Lümpenizm, işsizlik, kendini beş paraya satacak ögeler çoktur. Bunların hepsi de ulusal bilinç ve örgütlenmenin, demokrasinin, demokratik mücadelenin bu kadar az örgütlenmiş olduğu bir zeminde, rahatlıkla kırk tane karşı-devrimci besler, faşist kuruluşu besler, inkarcılığı besler, sahte, işbirlikçi, ilkel-milliyetçiyi besler ve sonuç; devrimin oldukça tasfiye edilmesi, daraltılması, boşa çıkarılması olur.

İşte özel savaş başarılı olursa,bu sonuçları rahatlıkla karşımıza çıkarır. Çocuk olmayın! Şimdiye kadar ucuz yaşamın size verdiği cüretle, başınız dik, sürekli sonuna kadar yürüyebileceğinize kendinizi inandırmayın. Bunun gafletini yaşamayın. Geriye ne kalıyor? Geriye özel savaşı boşa çıkarmak kalıyor. Tümüyle Türk ordusunun hakimiyetini boşa çıkaracağız demiyoruz. Burada da yine bir sınırlama koyalım. Özel savaşın boşa çıkılması demek; bu, özellikleri ve süresi belirlenmiş aşamadaki ordu uygulamasını boşa çıkarmak demektir. O nedir? Partiye yönelik, kontrol ve imhayı boşa çıkarmaktır. Toplum üzerindeki denetimi, yani karşı-devrimci örgütlenmeyi, burjuva partilerini, onun işbirlikçilerini, kontralarını boşa çıkarmaktır. Toplum üzerindeki kontrolü ve karşı-devrimci örgütlenmeyi boşa çıkarmak, bizim lehimize ne anlama gelir? Bir defa, bu toplum üzerindeki kontrolümüzün tamamen örgütlü bir duruma dönüşmesi demektir. Hem yaygın, hem de derinliğine bütün bölgelerde -ki buna Türkiye de, yurtdışı da dahil- her türden cephe, kitle türü örgütlenmelerin yaygınlaştırılması demektir. Bunu başarırsak; bir-iki gerillanın aynı biçimde hem derinliğine hem genişliğine yayılışında yetkinleşmeyi, gerilla

taktiklerinde oldukça gelişmiş gerilla birimlerini, gerilla kuruluşunda yetkinleşmeyi sağlarsak ve gerilla taktiklerinde oldukça uzman ve yağ gibi kayan bir uygulamamız olursa; bunu bir de bütün stratejik bölgelere, alanlara yayarsak, bu aşamayı biz kazanmışız demektir. Türkiye'ye demokrasi gelse de, gelmese de biz kazanmış sayılırız. Yurtdışında ne kadar desteklensek de, desteklenmesek de kazanmışız demektir. Böyle bir halk örgütlenmesini, cephe örgütlenmesini, böylesine bir gerilla örgütlenmesini kazandık mı? Bu önümüzdeki özel koşullu ve sürekli özel savaş dönemi boşa çıkmıştır. Ve devrimci savaşımımız kazanmıştır. Bu durumu yakalamanın yolunu da; biz şimdiye kadarki bütün gerilla çözümlemelerinde, cephe çözümlemelerinde ve mevcut pratiğimizin değerlendirilmesinde ortaya koyduk. Onun olumlu-olumsuz yanlarını da belirlemelerimizde kapsamlı olarak izahata kavuşturduk. Ve özellikle de yeni döneme ilişkin taktik planlarımızın nasıl geliştirilebileceği, hedefler programımızın nasıl geliştirilebileceği siyasal, askeri, bütün cephelerde ayrıntılı bir hedefler programı, buna uygun örgüt ve vuruş tarzının belirlenmesi bunun için yerine getirilmesi gereken eğitim görevi, eğitimin örgütlenmesi, örgütlenmenin yönetilmesi, doğru biçimleri uygulama, bunun yanlışlıklarla ve tasfiyecilikle mücadele temelinde nasıl olması gerektiğine dair, gerek bilinçlendirmede ve gerekse de küçümsenmeyecek tecrübeleri kazandırmada, küçümsenmeyecek çalışmalar sergilendi. Parti bu temelde oldukça eğitmeye ve tecrübeli kılmaya çalıştı. Yaklaşım düzeyinde Partiye egemen olan durum budur. Partinin ideolojik, politik çizgisinde en ufacık bir yanlışlıktan veya yetmezlikten bahsedemeyiz. Etkinlik iyidir. İdeolojik doğrultu yaratıcıdır. Siyasal etkimiz çok çok güçlüdür. Daha da ötesi, kitlenin cevap vermesi muazzamdır. Diğer araç-gereç, maddi donanım ileri düzeydedir. Bu konularda fazla sorun yoktur. Yine kadronun niceliksel, hatta niteliksel gelişimi bu planlarımıza hayatiyet kazandıracak güçtedir. Tecrübe açısından da bu böyledir. O halde, bunlar da bizim, savaşı lehimize kapatmamızın temel verileri olmaktadır. Ayrıca Kürdistan'ın halihazırda içinde bulunduğu durumlar, PKK'nin lehine diğer parçalarda da gelişen durumlar, yine yurtdışında PKK'nin etrafında gelişen destek, hatta giderek daha da yoğunlaşacak olan çeşitli yurtdışı destekleri, her gün yeni coğrafik alanlara ulaşmamız; evet bütün bunlarda her geçen gün kendi kendine bir yayılma vardır. Kendiliğinden gelişmeler de artık eskiye göre daha hızlıdır. Bizim önümüzdeki dönemde savaşı lehimize çevirmemizin olumlu yönden verilerini savunmaktadır.

Ama bütün bunların işlemez duruma gelmesi için bir tane "golık" yeter. "Bu kadar zayıf mıyız, başedemeyecek durumda mıyız? Parti doğrultusunu dirayetle savunmaktan yoksun muyuz ve bu konuda bilgilerimiz mi azdır" diyeceksiniz. Evet bütün bunları rahatlıkla söyleyebilirsiniz. Ama bir de geçmişinize bakın diyoruz. Neleri, nerede ne kadar kurtarabildiniz? Biz olmasaydık, gelişmeler nasıl gidecekti? Veya Kürt halkının tarihine bakalım; onca direnmesine ve kan dökmesine rağmen, birazını bile kurtarabildi mi? Bir tane fitne-fesat, bir aşiretin sonunu getirmiştir. Çoğunlukla tarihimizde kocaman bir birliğin imhasına yetmiştir. Onun için gafil olmayalım. "Filanla aramızı bozmayalım, filan hemşerimdir, filan ahbap-çavuşumdur, filan dostumdur" şeklindeki saçmalıklara düşülmemelidir. Bir kez daha belirtelim; burda gafil olmayalım. Sandığınızdan daha fazla, o dost bildiğiniz birçok yerde şu ortaya çıkmıştır: Tek tek kalkıp şahsında sizleri yerle bir etmiştir. Ama buna rağmen, sizleri kurtaran yine Parti olmuştur. Çoğunuzun dayanmak istediği anlayış ve tutumlar, sizleri yerle bir etmeye kadar götürüyor. Ama yine de sizleri Parti kurtarıyor. Onun için kendinize uyduruk bir yaklaşımla, sizleri bile kurtaramayacak bir yaklaşımla yaklaşmayın.

Devrimci politikanın kendine has kuralları vardır. Devrimci tutumun kendine has ve anlık kuralları vardır. Politikayı günlük olarak tutturamıyorsunuz. Bu açıkça, yüzyılların yaşanan sefaletini, vurdumduymazlığını, gafletini ortaya çıkarıyor; ve birçok yerde bu böyledir. Onun için biz sizlere verilenlerin ne kadar olumlu yönde olduğunu gösterirsek de bu kadar tarihten kaynaklanan, hepinizde de gırtlağına kadar etkili olan ve sık sık Partinin çizgisini doğru uygulamaya geldiğinde, sizleri bugünkü ses çıkarmaz duruma getiren, ahbap-çavuşluğa iten, ucuz bir uzlaşmaya götüren ve böylelikle birçok olumluluğu birden boşa çıkaran tutumlara girmenin tehlikesi zannettiğinizden daha fazladır. Pratik de bunu doğruluyor. Dolayısıyla devrimcilikte kendine bakmak, günde kılı kırk yararcasına kendine özen göstermek önem taşıyor. Hele hele özellikle stratejik görevler için bu böyledir. Beşyüz silahlı adamın kontrolünü elinde bulunduran adam, müthiş bir devrimci kuvvetin önderi durumundadır. Bunun bir saniyelik gafleti imhadır. Bırakın bir saniyelik gafleti; birimle aylarca ilgilenmeme, işleyiş, talimat-rapor sistemi, düzenleme, kontrol,istihbarat yürüyor mu, yürümüyor mu? Evet, beşyüz kişiyi kontrol eden adamın, bırakalım bu sorunlarla uğraşmayı, bizzat kendisinin yol açtığı olumsuzluklardır. En başta kendisi rapor-talimat sistemini işlemez kılıyor. Planlamaya göre güç düzenlemesi yoktur; istihbarat yoktur. Düşman çoktan "geliyorum ve vuruyorum" diyor. Ama ondan haberi bile yoktur.

Evet, işleri tükenişe getirdiler. Sözümona dürüsttüler, hem de en iyilerinden. Sizler ordu sanatında yetkinleşmenin ne anlama geldiğini de bilemiyorsunuz. Türk subaylık sistemine biraz bakın; günün 24 saatinde her an hazır ve nazırdır. Polis karakolları da böyledir. Açın telefonu, her an birisi başındadır. Yetkileri, talimatları sonuna kadar belirtilmiştir. Ve uygulanmadı mı derhal görevden atılırlar. Biz tarihimizde ilk defa ordulaşma çabalarına doğru adım atıyoruz. Ama bizimkiler sülalesine gösterdiği ilginin %1'ni en değerli çalışmaya göstermiyor. Bununla bırakın ordu kurmayı, bırakın bununla devrimci savaşı geliştirmeyi, imha olmaktan bile kurtulamaz. Burada kendi görevlerimizi yerine getirirken gösterdiğimiz hassasiyetin daha fazlasını ülke somutunda gösteremezseniz yaşayamazsınız.

İşte bizim, bu toylara biraz da bunu söylememiz gerekiyor. Sizler devrimci savaşı ne sanıyorsunuz? Açıkça söyleyeyim; ateşle oynuyorsunuz. Eline silahı alan adam, ateşle oynayan bir adamdır. Her an ya düşmanı yakar, ya kendisini. Düşmanın da ayaklanması böyledir. Ufak bir boşluktan, bir zaaftan yararlanır ve birliği vurur. Şimdi siz doğru bir anı, bir zaafı, kırk türlü zaafı ve baştan başa bir dönemi gafletle geçirirseniz, biz bu savaşı geliştiremeyiz. Devrimci savaşı, silahlı mücadeleyi biz ya böyle bir yaklaşımla kazanırız, ya da tersi, bütün çabalarımızın sonunu getirir. Her şeyi açıkça ortaya koyuyoruz. Düşmana karşı taktik geliştirmekte, olanak biriktirmekte zorlanmıyoruz. Veya bu bizi fazla düşündürmüyor. Hiçbir şeyden umutsuz değiliz. Veya bunu söylememiz savaşımın gelişimine dair, bizi güvenimizin zayıflamasına götürmüyor. Tam tersine, günümüze kadar düşmandan kaynaklanan dolaylı ve direkt baskıları boşa çıkarmada biz büyük başarılar gösterdik. Bizi en çok zorlayan; bizim karşımıza, Partimizin huzurunda; şehitlerimize, halkımıza bağlılık andı içip de anında tekrar berbat edecek kadar düşkün adamlarımızın çok oluşunda yatıyor. Zorluğumuz budur. Adam öylesine bir kültürle yoğrulmuş ki, yönetim sanatı deyince köle gibi boyun eğmeyi, yönetilmeyi anlıyor. Üstündekilerine boyun bükmeyi, altındakilerinin ise canına okumayı anlıyor. İşte aldıkları kültür budur. Yüzyıllardan beri iliklerine kadar öylesine doldurulmuş bir toplumda, ailede öylesine büyütülmüş ki, oldukça hastalıklı ve kompleksli bir tiptir. Bir günlük paşalık uğruna önce babasını asıyor. Yani önce bilerek veya bilmeyerek temel kadrolarımızı ve halkımızı eziyor. İşte Kürtlerin tarihi boyunca içine düştükleri bu aymazlığı bize de dayatan, bizi de bu temelde bitirmeye çalışanlarımız az olmadığı için zorlanıyoruz.

Aslında bizim düşman karşısında zorlanmadığımızı, harikalar yarattığımızı dünya alem biliyor. Bu anlamda bizi bitirecek olan, geleneksel Kürt özellikleriyle kokuşmuş, sömürgeciliğe bulaşmış ve günümüzde de Kemalizme bulaşmış en iğrenç sürpüntü unsurlardır. Döküntü yaklaşımlarıdır. Eğer birgün bizi tam zafere götüremeyecek olan ciddi engellerden bahsedersek, bu da budur. Ve bu da kendinizsiniz. Biz de kendimizi gözden geçiriyoruz. Yetmezliğimiz hangi noktadadır diye hesaplaşma içindeyiz. Kürdistan'ın bağımsızlığı için hangi stratejik görevi yerine getirmedik ki? Düşünüyoruz da; günümüzde oldukça saygı duyulacak ve başarıya imkan hazırlayacak bütün stratejik görevler, önderlik görevleri yerine getirilmiştir. Pratikte hazırlıklara yol açmak anlamında da düşünüyoruz da, hangi hareket bu kadar eğitim, silahlanma ve de tam zaferi sağlayabilecek noktalara ulaştırabilmiştir? Bu konuda da oldukça ileri bir başarı imkanı vardır. Sıra neye geliyor? Sıra, tam da bu noktada, başarı imkanlarını değerlendirecek ve zafere götürecek pratik uygulamaya geliyor.

Bu konuda rollerin uygulanışına bakıyoruz. Karşımızda yüzyıllardır lanetlenmiş ve ne oldum delisinden tutalım, kölelere kadar, bunalım saçıyor. En ileri görevi veriyorsun, en ileri noktada o görevin başına en olmadık belayı açıyor. Ve sonradan ise, gözü yaşlı; "parti beni yargılar, kaçayım mı, teslim mi olayım, özeleştiri mi yapayım " diyor. Böylelerine "ne teslim ol, ne de parti senin canını alsın, adam ol yeter. Dürüst, namuslu ol yine yeter. Hiç olmazsa kendi yaşamını, kendi onurunu kurtar, o da yeter" diyoruz. Bir söz vardır; derler ya "şerini bana bulaştırma." Bir "nahırı" bozmayı "golık" yapar. Biliyorsunuz; "golık"ların gözleri kızarıp bırakırsan her tarafa tekme savurur. İşte bazılarının durumu tamıtamına böyledir. İlle de parti içinde kendilerini bir suçlu durumuna getirecekler. Şuçu işlemezse rahat edemeyecektir. Elbetteki ajanlık anlamında söylemiyoruz. Bunlar kültür ve formasyon itibarıyla bir suçluluk yaşar ve hep suç ortaklığını ararlar. Ve bu suçlu ve gerici yanlarını dayatmaktan da çekinmiyorlar. Oysaki bunların müthiş olumlu yanları var. Olumlu yanlarını birleştirirlerse düşman bitmiştir. Fakat bayıldıkları nokta, onursuz yanlarını birleştirmektir.

İşte bölgecilik, ahpap-çavuşluk: "Sen bana dokunma, ben sana dokunmayayım, sen biraz bireysel çıkarlarımı okşa, ben de seninkini okşayayım" deniliyor. Kürdün ezeli hikayesi budur. Ve bu kadar lanetli olmasının temeli buradadır. Bazı arkadaşlarımız çok saf dille,hem de bağlılık temelinde, kara sevdalıca,

> **"...O halde, artık hiçbir bahane ve neden ileri sürmeksizin, savaşı kazanmanın bütün olanaklarına, gerçekten bizde oldukça netleşmiş doğru görev anlayışına ve çaba sarfına dayanarak kazanmasını bilmeliyiz. Bu konuda kazanmak için her şeyimizi ortaya koymalıyız..."**

bizi de hatalarının içinde kullanmaya çalışıyorlar. En kötüsü de budur. Aslında bizim böylesi bir gelişmeye ne kadar karşı durduğumuzu ve böylesi sakat bir önderliğin aşılması için kendimizle bile ne kadar savaştığımızı, sizlerle de ne kadar savaştığımızı iyi biliyorsunuz. Bu savaşımımız boşuna değildir. İşte hepinizi ürküten ve bizzat sizlerden kaynaklandığı halde, bir ucube tipi gördüğünüz, örgütsel ve savaşı geliştirmeme anlamında, durum böyledir.

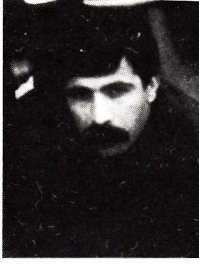
Evet, demek ki, özel savaşa karşı bizi başarıya götürecek veriler oldukça fazladır. Ama bu verilerin bizi zafere götürmesi için gerekli olan, sağlıklı bir örgütsel yönetim, savaşım yönetimi, hedeflere, oldukça aydınlatılmış doğrultuda yürümeye kudret, güç getiren önderlik, bu konuda oldukça duyarlı, her anını yoğun bir dikkat ve duyarlılıkla, bilinçle geçiren bir önderlik olduğu gibi; başarısızlığa da böyleşi bir önderliksel görevin yerine getirilmeme yol açacaktır. Güçlü bir önderlik icra edildi mi başarımız kaçınılmazdır. Önderliğin icra edilmesi, eşittir kollektivizmdir. Olumlu yanların öne çıkarılmasıdır, mevcut kadro gücünün en verimli kademeleştirilerek örgütü yürütmesidir. Rapor-talimat sisteminin olukça işlerliğe kavuşturulmasıdır. Özellikle gerçekçi bir tarzda yürümek, günlük yürüme ve denetimin yapılması için müthiş güç kaynağı olmak, sürekli güç sarfetmektir. Sonuçlarını derlemedir. Bir günlük gelişme de, ikinci günün daha iyi gelişmesini tayin etmedir.

Dikkat edilirse,bu hep kollektif bir tarzdadır. Ayları ve yılları böyle planlamadır. Evet, iddialı bir tarzda gerçekten kendimizi işe vererek başarmadır. Yüzyılın acısını bir yılda çıkarıyorsa, böyle yönetme ve acımasız olmadır. Müthiş zeki, mantıklı, bilinçli yaklaşım kadar, bunun iradeyle bütünleşmesini, iradenin amansız ve keskin bir bıçak gibi düşmanı vururken, halkımızı da vurmamasını bilmektedir. Yani, düşmana vuruyorum adı altında bir de bize vurmaması, hele hele kadro yapısına vurmaması ve de iradesiyle en ufacık bir olumsuzluğa yol açmamasıdır. Bilinciyle sürekli yol açmasıdır. Yoldaşlarına karşı çok esnek bir hoşgörüyle parti ortamının en güvenilir, yaşanılır, coşkulu kılınmasıdır. Düşmana karşı müthiş yürütme gücüdür. Çok ustaca bir veren bin vuran durumunu tutturmadır. Evet, diyeceksiniz ki, böylesi bulunur mu? Bulmak zorundayız, başka çaremiz de yoktur. Kürdistan'da kurtuluşa yolaçmak, başka biçimde mümkün değildir. İnsan buna yetenekli midir? Evet, yeteneklidir. Açın tarih safalarını ve bakın; nelere kadir olduklarını görürsünüz. Biz çağa geçmiş bir ulusun kurtuluş önderliğine mi ulaşamayacağız? Gerçekten dünyada en geride olan bir ulusun kurtuluş hareketine mi önderlik edemeyeceğiz? Azim ve kararlılıkla yüründü mü, rahatlıkla amaçlarımıza ulaşabiliriz. O halde ana hatlarıyla belirlenmiş önümüzdeki dönemde partimiz önderliğindeki devrimci ulusal kurtuluş savaşımı zaferini adım adım gerçekleştirmek mümkündür. Bunun için hem objektif veriler oldukça lehimizedir ve hem de subjektif düzeyde, özellikle yönetimsel olarak, doğru yönetme, doğru örgütlendirme şartlarının gereklerini hakkıyla yerine getirirsek bu savaş kazanılabilir.

Bu temelde, böylesine gerçekleştirilen bir savaşın her düzeydeki sorumluluğunu üstlenmekten asla çekinmeyeceğimiz gibi, başarısı için tüm gücümüzü de ortaya koyacağız. Sizler de ancak bu tarzda ve gerçekten gereklerini yerine getirerek bu savaşımın içine girebilirsiniz. Kendi katkınızı sunabilir; dolayısıyla başarmada rolünüzü oynayabilirsiniz. Savaşı bu tarzda kazanmak mümkündür. Bunun dışında bir savaşçılık, bunun dışında önümüzdeki dönemde bir devrimci gibi yaşamak, bütün iyi niyetlerinize rağmen, sizleri acı yenilgilerle karşı karşıya getirmekten kurtarmaz; halkımızın uyanmış bilincinin üzerinde faşizmin bir karabasan gibi çökmesini engelleyemez. O halde, artık hiçbir bahane ve neden ileri sürmeksizin, savaşı kazanmanın bütün olanaklarını, gerçekten bizde oldukça netleşmiş doğru görev anlayışına ve çaba sarfına dayanarak kazanmasını bilmeliyiz. Bu konuda kazanmak için her şeyimizi ortaya koymalıyız. İnanıyorum ki böyle davranıldığında, ister içten, ister dıştan kaynaklanan engelleri başarıyla aşmamak mümkün değildir ve bu emelde savaşanları sınırlı da olsa, özel savaşın bu aşamasına denk de gelse, bu aşamayı kazanmak niahi zafere doğru gitmenin de en tarihi evresinin kazanılması anlamına gelir. Bu konuda da en başarılı bir devrimcilik görevini, kendimizin sağlamasının işten bile olmadığına dair hepimizin inancı kesindir. O halde, tekrar bu temelde savaş ortamına bağlı kalmak ve onun gereklerini yerine getirmek için, her şeyimizi ortaya koymalıyız. Mücadelemizde başarılar diliyoruz.

Kasım 1989

PKK davasında yargılanan ve haklarında sömürgecilerce verilen idam kararı yargıtayca da onaylanan Şahin Binici ve Kazım Tepeli yoldaşların mesajlarını yayınlıyoruz.

SEVGİLİ PARTİME VE YOLDAŞLARIMIN ŞAHSINDA BÜTÜN İLERİCİ İNSANLIĞA!

Tarihin tanıklığı göstermiştir ki, insanlığa karşı işlediği en barbar, en vahşi ve en insanlıkdışı suçlarıyla çağın en gerici, en şoven, en ırkçı ve en faşist-sömürgeci gücü Türk devletine karşı, çağın en soylu dehalarından biri olan PKK önderliğinde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında yer aldım ve halkımın somutunda, dünya insanlık mücadelesinin geliştirilip, ilerletilmesinde daha iyi yararlı olacağım bir dönemde düşmana esir düştüm.

Yargılanmam tümüyle faşist yasalar çerçevesinde oldu. Hiçbir savunma hakkının verilmediği olağanüstü koşullarda idam cezasına mahkum edilmiş her PKK önder, kadro, savaşçı ve taraftarı gibi ben de Partinin bir savaşçısı olarak, idam cezasına çarptırıldım.

Yıllardır cezaevlerinde bizlere, her türlü insanlıkdışı koşullar dayatılarak, biz siyasi-savaş tutsaklarının Partimize ve onun önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine karşı ihanet ettirilmesi ve ucube bir tip oluşturmak uğruna, sınırsız işkence uygulanması insanlıkdışı koşullarda defalarca ölümle yüzyüze, kucak kucağa yaşatılmamız yetmezmiş gibi, idam cezası başta bize, Partimize ve onun soylu davasına ve giderek bütün ilerici insanlığa karşı kendi iğrenç emellerini gerçekleştirmek ve taviz koparmak amacıyla, dünyanın hiçbir yerinde insanlığın tanık olmadığı alçakça bir tarzda, tepemizde demoklesin kılıcı gibi bir koz olarak kullanılmak istenmektedir.

Sürgün, mecburi iskan, rastgele kurşuna dizme, diri diri yakma, işkencenin her türlüsüne başvurma, idam sehpaları dikme, faşist Türk devletinin sadece günümüzde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizi bastırmak, imha etmek ve bitirmek için başvurduğu bir yöntem değildir. Sömürgecilik tarihine bakıldığında, kendisine karşı her başkaldırıyı, başta kazığa oturtma olmak üzere, en iğrenç yöntemlerle bastırmaya çalıştığı görülecektir.

İdamlar sadece günümüzde yaşanmamaktadır; tarihin her döneminde sömürücü egemen güçler, sömürü sistemlerini devam ettirmek için, kendilerine karşı gelişen her direnişi, her başkaldırıyı ezmek ve yok etmek için kurdukları darağaçlarında sayısız insanı ipe çekip, yaşamlarına son vermekten çekinmemişlerdir.

Sınıflı toplum tarihiyle birlikte günümüze kadar insanlık, idamın birbirinden iğrenç her türlü yöntemine tanık olmuştur. Bu, kimi yerlerde giyotinle, kimi yerlerde kurşuna dizmeyle, kimi yerde elektrikli sandalyeyle, kimi yerlerde de sehpalara çıkarılmakla gerçekleştirilmiştir. Tüm bu idam çeşitlerinin, bir tek ortak özellikleri vardır; o da insan yaşamına son verilmesi olayıdır.

Ancak, Kürdistan tarihinde daha ilkel yöntemlerle de olsa, insanın tüylerini ürperten cinsten sayısız idam türlerine rastlamak her dönemde mümkün olmuştur. İnsanların uçurumlardan yuvarlanıp paramparça edilmeleri, kellelerin kılıçtan geçirilmesi, anne karnındaki bebelerin süngü uçlarında sallandırılmaları, halk tarihimizde karşılaştığımız iğrenç idam çeşitlerinden sadece birkaçıdır.

Bugün faşist TC nezdinde bizler, "insan öldürmüş kişileriz, katiliz"! Öyle lanse edilmek isteniyoruz. Gerçekten katil olan kimdir? Bin yılların köleci boyunduruğundan kurtulup, ilerici insanlık ailesinin şerefli bir üyesi olmaktan başka düşüncesi olmayan halkımızın varlık nedeni Partimizin önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş saflarında yer alan bizler mi, yoksa cennet gibi ülkemizde halkımıza kapkaranlık bir yaşamı dayatarak, onu kendi öz gerçekliğinden, değerlerinden koparmaya çalışan ve giderek insanlığa karşı her türlü kullanılmaya elverişli bir hayvan derekesine düşüren, kendi sömürücü sistemini ayakta tutmak için, cezaevinde, dağda, ovada; kısacası ülkemizin her yerinde en iğrenç ve en insanlıkdışı işkence ve katliamlarla insanlarımızın kanına giren sömürgeci-faşist TC devleti mi katildir? Faşist TC'nin ülkemizde katlettiği, katletmek istediği sadece insanlarımız değildir. Böyle düşünülse bile, bunun haddi hesabı yoktur. Buna rağmen, TC'nin yapmak istediği tek şey, gerçekliğimizi tümden yok etmektir.

Tarihin her döneminde, her idamın, her katledilişin altında bir düşmanlık, bir öcalma duygusu ve intikam alma düşüncesi yatmakla beraber, asıl gerçek, idam edilenlerin şahsında, egemenlerin düzenlerine başkaldıran halklara gözdağı verme ve kendine boyun eğdirip teslim alma amacıdır. Dolayısıyla, burada yok edilip bitirilmek istenen birey değil, toplumun kendisi oluyor. Bu bağlamda faşist sömürgeci TC'nin de, bugün biz savaş tutsaklarının şahsında, yapmak istediği tek şey, Partimiz önderliğindeki diriliş mücadelesini yenilgiye uğratıp yok etmektir.

Ancak, "evdeki hesap çarşıya uymadı" misali faşist TC'nin de bu yönlü hesapları tutmadı ve tutmayacaktır. Halkımızın en yiğit, en kahraman ve en korkusuz evlatları zindanlarda ve dağlarda ölümün üstüne üstüne giderlerken, "biz halkız yeniden doğarız ölümlerden" şiarıyla, egemenlerin yüzüne en büyük şamarı vururken, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin ne idam, ne vahşi işkenceler ve ne de eşi görülmemiş katliamlarla engellenemeyeceği açık değil midir?

Yoldaşlar!

Her PKK'li kadro, savaşçı, sempatizan ve taraftarı gibi, benim de en büyük tutkum ve arzum; halkımızın özgürlük yürüyüşünde elde silah savaşmak, bütün zorlukları her şeyiyle pratikte paylaşmak, düşman zulmünün, vahşetin çatırdayıp parça parça yere yıkılışını görmek ve adım adım özgürlüğe yaklaşmanın sevincini, sıcaklığını yüreğimin derinliklerinden gelen bütün coşkumla, sizlerle yaşamaktı. En büyük arzum bu iken, sizlere, Partime ve halkıma yeni yeni katkılar sunma çağında düşmana esir düşmeyi, en yararlı dönemimi, onurlu da olsa, dört duvar arasında sizlerden ayrı yaşamayı, yaşamak zorunda bırakılmayı, kendim için büyük bir talihsizlik olarak değerlendiriyorum. Bu konuda sizlerin de bana hak vereceğinize inanıyorum ki; mücadeleye daha fazla katkıda bulunmak, yararlı olmak, yaşamının her saniyesinde düşmana kayıp verdirip, büyük zaferlerin coşkusunu yüreğinin, beyninin ve iliklerinin içinde yaşamak, her devrimcinin olduğu kadar, her PKK'linin de doğal hakkıdır.

Böyle düşünmekle, cezaevlerindeki mücadelenin, direnişlerin ulusal kurtuluş mücadelemize olan katkısını, önemini küçümsediğim sanılmasın. Cezaevlerinde de Partimiz, düşmanın her türlü saldırı, komplo, baskı ve işkence uygulamalarını boşa çıkardı, kendine özgü mücadele geleneğini "Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür" şiarıyla en soylu ve görkemli direnişler de yaşattı. Soylu direnişler Partimiz, ulusal kurtuluş mücadelemiz, halkımız ve bütün ilerici insanlığın tarihinde çok önemli bir yer edindi, azımsanmayacak değerler kattı. Bu değerlerin önemi ve kutsallığının bilincindeyim. Ama buna rağmen, her devrimcinin amacı ve arzusu, sonuna kadar her cephede mücadele yoldaşlarıyla zafer türküleri eşliğinde omuz-omuza düşmana karşı savaşıp esir düşmemek olmalıdır. Cezaevine düşmek, sınıf mücadelesinin doğal bir sonucu sayılsa da, kanının son damlasına kadar düşmanla savaşıp, ölümün üstüne üstüne yürüyüp, her şart altında esir düşmektense ölmeyi yeğlemek, her PKK'li savaşçının tek ve vazgeçilmez arzusu olmalıdır. Zira, düşmanın her türlü dayatmasını boşa çıkarıp, onurlu bir yaşam yaşansa da, cezaevine düşmek, günde kırk kez ölmek demektir. Ama, şüphe yok ki, yeri geldiğinde, zindanların en kuytu köşelerinde bile hiç düşünmeden kutsal değerler uğruna ölümü kucaklamak, ölmesini bilmek de gerekir. Bunun doğruluğunu sadece teoride değil, pratikte de en soylu ve görkemli biçimlerde sunduk, yaşadık.

Her şeye rağmen, sizlerden ayrıldığım son ana kadar, hiçbir kaygı taşımadan ve gözüm arkada kalmayacak şekilde, halkımızın özgürlüğe olan susamışlığını giderip, soylu mücadelesini zafer ile taçlandıracağınıza inancım yaşayacaktır. Mücadele saflarına katılırken Partime, halkıma ve yoldaşlarıma yönelik tasarılarım, düşüncelerim ve söyleyeceklerim bugün, hem de en güzel biçimiyle hayata geçirilip yaşatılıyor. Son anda, sehpaya yürürken o zaferin coşkusunu yüreğimde ve ruhumda bir kez daha yaşayacağım.

Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da üzüleceğim ve korkacağım tek şey olacabilir: O da, dışarıda, içeride, şubede ve cezaevinde sizlere, kutsal davamıza ve halkımıza yeterli düzeyde, istenilen biçimde gerekli ve yararlı katkılarda bulunamayışımdır. Partiye, mücadeleye ve sizlere yeterince layık olamamanın ve o yüceliğe, büyüklüğe ulaşamamanın ezikliğini, burukluğunu asgariye indirmek, Partinin militan devrimci ölçülerine ulaşmak için, tüm enerjimi sonuna dek harcayıp, sizlere layık olmaya çalışacağım.

Mücadele yaşamımda, isteyerek veya istemeyerek içine girdiğim hata ve olumsuzluklarımın Partiye ve mücadelemize değil, objektif olarak düşmana hizmet ettiği ortadadır. Bunun nedeni, ne düşmanın çok güçlü ve gaddar oluşu ne işkence ve ne de toplumumuzun içinde bulunduğu geri toplumsal yapıdır. Asıl ve önemli nedeni, Parti kişiliğini, bilincini ve ruhunu yeterince özümseyip kavrayamayışımdan kaynaklanan geri yapımdır. Tek kelimeyle, Parti kimliğine ulaşmamam, var olan hata ve olumsuzluklarımın en büyük nedeniydi. Bununla birlikte, baştan beri Parti kişiliğine ulaşmayı önüme sıradan bir iş gibi değil de, bir meslek, bir görev olarak koymuş olsaydım, her şart ve koşul altında başım dik yaşayacağımı ve hiçbir engele takılmadan, daha eksiksiz, daha güçlü, cesur ve alnımın akıyla her güçlüğün altından rahat kalkabileceğimi, bugün daha iyi kavramış bulunmaktayım. Dün olduğu gibi, bugün ve bugünden sonra da daha güçlü, emin ve sağlam adımlarla yürümek, Parti ve halk olarak daha güçlü atılım ve zaferler elde etmek istiyorsak, insanlığın çağımızda Kürdistan özgülünde gün ışığına çıkarışı olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine, Partiye, her alanda sarılmalı, onu tanımalı ve bilince çıkarmalıyız. Parti doğrultusunu hayata geçirip, kitlelere kavratmalıyız. Bunu başardığımız oranda, mücadelemizin başarıya ulaşması şansı da fazla olur.

Daha düne kadar kendi ülke ve halk gerçekliğinin bilincinden yoksun bir halkın, bugün, ülke sınırlarını aşarak bölge ve dünya ölçeğinde emperyalizmin, sömürgeciliğin ve her türlü gericiliğin boy hedefi, korkulu rüyası durumuna geldiği gerçeği, bugün artık egemen güçlerce de kabul edilmektedir.

Gerçek bu olunca, bizim de Parti ortamında, ülke, halk ve tüm insanlık için görev yüklendiğimiz ve gerekenleri yerine getirmemizin önemi ve büyüklüğü kendiliğinden anlaşılmaktadır. Biz istersek, bunu en güzel biçimiyle yerine getireceğimizi, kısa tarihimizde çok somut biçimde kanıtladık. Bunun bilincinde hareket ettiğimiz sürece, PKK ile aşamayacağımız, üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir zorluk ve çözemeyeceğimiz bir sorun olmayacaktır. Bu konuda sizlere güvenim sonsuzdur. Sizler, hayatın her alanında Partiye layık ve ondan yana olacağınızı, onu kendinizde somutlaştırarak her koşul altında konuşturacağınızı, onun yenilmezliğini, üstünlüğünü gösterdiniz, göstermeye devam edeceksiniz. Size olan bu güven ve inancım beni, ölüm karşısında dört kat daha güçlü ve cesur kılacaktır. Bu nedenle, darağacına yürürken, cellat sürüsünün karşısında başı dik ve Partiye yaraşır bir biçimde ölümün üzerine yürüme en büyük idealim olacaktır.

Yurtsever Kürdistan halkına!

Bize APO gibi güçlü, basiretli ve yüce bir önder bahşettiğin için, sana sonsuz minnettarız. O'nu, senin bize, insanlığa sunduğun ve bizim sondaha büyük bir armağan olarak kabul ediyoruz. Çağı yakalamamızda tarihsel önemde rolü olan APO gibi bir önderi bize armağan etmekle, kendine, bize yapman gereken en büyük katkıyı, Kürdistan kurtuluş mücadelesuza kadar yaşatıp sahip çıkacağımız, büyük ve kutsal değerlerden lesi için en büyük yardımı olarak sundun. Bunun için seninle gururluyuz, onurluyuz.

Bugün APO gibi basiretli, PKK gibi çağdaş bir önderliğe sahip olmanın, seni üçbin yıllık esaretten kurtaracak biricik kurtuluş şansın olduğunu bilmelisin. Bilmelisin ki, bu fırsat senin için baş aşağıya gidişatın durdurulup, senin yeniden tarihsel dirilişini sağlayan, seni kendine getiren, ülke ve halk gerçekliğini kavratan son kurtuluş umudundur. Ona sımsıkı sarıl, katıl, geliştirip güçlendir. Ona sahip çıktığın oranda yaşama şansına sahipsin. Düne kadar seni, senin adına kandıranları, aldatanları iyi tanı. Artık onların oyununa gelme. Senin için döktükleri sahte timsah gözyaşlarına kanma. Senin için canını, kanını vermekten bir an bile çekinmeyen evlatlarını koru, sakla ve yaşat ki, sen de yaşayabilesin.

Her türlü dezavantajlarına rağmen, her cephede düşmanla göğüs göğüse direnen, çatışmalarda şehit olan evlatlarına sahip çık, destek ver, onlarla omuz omuza mücadele ederek, fiili olarak ERNK ve ARGK saflarındaki yerini al. Kurtuluş mücadeleyle olur, boyun eğmekle değil!

Tarihin şafağında özgür olan her halk gibi, sen de bağımsız ve özgür olmayı istedin. Bunun için hiç de az savaşmadın, kan dökmedin. Ama her seferinde seni, sana karşı kullandılar, kırdırttılar. Bugüne kadar özgür bir vatanda, özgür bir halk olarak yaşamıyorsan, suç senin değil, seni ve senin en kutsal değerlerini kendi çirkin sınıfsal çıkarları uğruna sömürgeci güçlere peşkeş çeken uşaklarındır. Yine seni sana karşı kullanmak için yeni yeni oyunlar tezgahlanmaktadır. Geçmişde "Hamidiye Alayları"nın sana yaptıkları, bugün de hain çeteler vasıtasıyla tekrarlanmak isteniyor. Onlara tekrar alet olma, özgücüne, partine, yiğit evlatlarına ve onların canları, kanları pahasına yarattıkları mücadeleye inan, güven, onlarla yürü düşmanın üzerine.

Kısacası, bugün sana koskoca bir gelecek vaadeden PKK gibi güçlü bir partiye, APO gibi büyük bir öndere sahip olma şansına eriştiğin için, topyekün savaşmaya karar verdiğin an, bağımsızlığa ulaşıp, dünyanın ilerici insanlığı içindeki onurlu yerini alman zor olmayacaktır.

ARGK komutanları ve silah arkadaşlarıma!

Bir talihsizlik sonucu esir düşüp, sizlerden, pratik mücadelenin yakıcı ateşinden istemeyerek de olsa ayrı kalmış da olsam, Partiye, halka ve Kürdistan devrimine olan engin bağlılık, inanç ve kararlılığımız konusunda, bir an bile olsun kuşkuya düşmedim. Düşman tüm üstün donanımına karşın, en zor koşullarda görkemli ve soylu direnişler gösterdiğiniz ve eylemlerle düşmanı daha bir çıkmaza sokup, özgürlük yürüyüşünde önemli mesafeler katettiniz. Gösterdiğiniz görkemli kahramanlıklarla, biz savaş tutsaklarına sadece moral vermekle kalmadınız, kalmıyorsunuz; düşmana vurduğunuz her darbe, tattırdığınız her yenilgi, halkımızın kurtuluş umudunun giderek gerçeğe dönüşmesinin güçlü

adımları oldu, olmaya devam ediyor. Farklı cephelerde de olsa, aynı ülkü uğruna yürüttüğümüz omuz omuza mücadelede, savaşçı ve özgürlük dolu ruhunuz bize ve halkımıza ışık oldu.

Mücadele her zamankinden daha büyük ve ağır sorumluluklar dayatıyor. Yarınları güçlü adımlarla karşılamak, Parti çizgisini eksiksiz hayata geçirmenize bağlıdır. Bunu başardığınız oranda yalnız açık düşmana değil, Parti saflarındaki, parti-dışı, tasfiyeci, komplocu vs. anlayışlara da büyük darbeler indirip, Parti saflarında hayat bulmalarına engel olabilirsiniz. Unutmayınız ki, düşman arkasına aldığı dünya emperyalizminin açık desteğine rağmen, mücadelemizin gelişmesine engel olamadığını görünce, bizi içten vurmak için her türlü provokasyona başvurmaktan bir an bile geri durmamaktadır. Düşmanın tüm bu oyunlarını boşa çıkarmak, bunlar karşısında uyanık olmak, Partimiz için hayati önemdedir. Bunda da yine siz ARGK komutan ve savaşçılarına büyük görevler düştüğünün bilincinde olduğunuza inancım sonsuzdur.

Sizlerin her zamankinden daha çok donanımlı, güçlü ve hazırlıklı olarak, düşmanın dışta ve içte dayattığı tüm alçakça oyun ve provokasyonları boşa çıkaracağınıza ve halkımızın durdurulamaz özgürlük yürüyüşünde üzerinize düşeni her zamankinden daha çok yerine getirip, Parti ve Parti önderliğinde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini muzaffer kılacağınıza tüm benliğimle inanıyorum.

Tüm ilerici insanlığa!

Tarihte verdikleri mücadelelerle sömürgeci egemenliğin boyunduruğundan kurtularak özgür ve bağımsız yurtlarını kuran birçok halk gibi Kürdistan halkı da, tarihten bu yana ilk kez, kendi öz gücüne dayanarak ortaya çıkardığı çağdaş bir önderlik sayesinde, emperyalizme, sömürgeciliğe ve her türlü gericiliğe karşı verdiği ulusal kurtuluş mücadelesiyle, bağımsız bir ülke yaratma şansına erişmiştir.

Kürdistan halkı, dünyanın diğer özgür halkları gibi bugün ilerici insanlık ailesi içindeki onurlu yerini alamamışsa, bu halkımızın özgürlük ve bağımsızlık uğruna yeterince savaşmadığı veya bu yolda az kan döktüğünden değildir.

Bunun tek nedeni, bugüne kadar kendisini bağımsızlığa götürecek güçlü bir örgüt, çağdaş bir önderliği kendi bağrından çıkaramayışıdır.

Tüm tarihsel dezavantajlarına rağmen, Kürdistan halkı bugün, kendisine bağımsızlık yolunu aralayan, kendi öz örgütü olan PKK gibi güçlü ve çağdaş bir önderlik yaratmıştır.

PKK'nin önderliğinde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, halkımızın bağımsızlık umutlarını her geçen gün biraz daha gerçeğe dönüştürmektedir. Halkımızın bu dev uyanışı karşısında paniğe kapılan TC sömürgeci devleti, emperyalizm ve bölge gericiliği, halkımızın özgürlük ve bağımsızlık hareketiyle, onun öncü gücü olan PKK'yi dünya ilerici insanlığına "terörist, yabancı güçlerin aleti, eşkıya vs." gibi göstermeye çalışmaktadır.

Bunu yapmasının tek nedeni, sömürgeci ve emperyalist düzenin ömrünü biraz daha uzatıp, halkımızı tarihten silmek, yok etmek politikasıdır.

Faşist TC sömürgeciliğinin, bu sahte ve insanlığa kasteden politikalarına kanma! Halkımızın bağımsızlık mücadelesini "dış güçlerin kışkırtması" olarak gösterme biçimindeki demagojik propagandaları, kendi faşist-katliamcı yüzünü gizlemek içindir.

Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesine her türlü destek ve yardımı hiçbir çıkar gözetmeden sunman, senin insanlık görevindir. Dünya ilerici insanlık ailesi içinde yer almanın sana yüklediği bir sorumluluktur. Bu destek ve yardımını esirgemediğin sürece, Kürdistan bağımsızlık mücadelesine karşı enternasyonalist görevini yerine getirebilirsin.

Kısacası, halkımızın yükselttiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine ses verip, katkılarını sunduğun oranda, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin başarıya ulaşması, halkımızın bin yılların esaret zincirlerini ilk kez kırıp, ilerici insanlık ailesi içindeki onurlu yerini alması, çabuklaştırılmış olacaktır.

Sevgili, yüce önderimiz APO'ya!

Halk olarak, kendi gerçekliğimizi, insanlığımızı ve insanca yaşamayı sizinle öğrendik, önemini kavradık.

Halk olarak, tarihsel başaşağıya gidişata son vererek, yeniden dirilişimizi size borçluyuz.

Halk olarak, zifiri karanlıkları yaşarken, ölümün son nefesinde bize can verip hayat kazandırdığınız için, sizinle gururluyuz.

Halk olarak, özgürlük yürüyüşümüzde sizin yolgöstericiliğiniz, uzak görüşlülüğünüz ve engin deneyimleriniz ışığında, kanımızın son damlasına kadar, her yerde ve her koşul altında Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi uğruna savaşmaya kararlıyız.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin vardığı boyut ve katettiği her gelişmede sizin yol göstericiliğinizin izleri kendini çok iyi hissettiriyor. Şahsınızda somutlaşan PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin başarıya ulaşacağı inancıyla yaşamımın son nefesine kadar bütün kalbimle, yüreğimle ve beyninle size layık olup, idam sehpasına yürürken, son sözüm; **Bijî Serok APO, Bijî PKK-ERNK-ARGK** olacaktır.

- Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
- Kahrolsun sömürgecilik, emperyalizm ve hertürlü gericilik!
- Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
- Yaşasın Başkan APO!

Şahin Binici

YAŞAMI GÜZELLEŞTİREN NEDİR

Kuşkusuz bu soru değişik boyutlarda yanıtlanabilir. Kimine göre maddi değerler, kimine göre manevi değerler. Daha değişik yanıtlar da bulmak mümkündür, bu yaşam gerçekliği içinde.

Bence yaşamı güzelleştiren insanın kendi gerçekliğini kavraması, özümsemesi, bilincinde olması ve kendi kimliğine sahip çıkmasıdır, toplumsal değerlerin korunmasıdır. Değerlerin korunması deyince, canla, kanla, dişle, tırnakla, binbir emekle kazanılan değerlerin korunmasından sözediyorum.

Yaşamak diyoruz. Yaşamı güzelleştiren nedir diyoruz. Demin de saydığımız değerler arasında insanın bir yeri, yurdu ve mekanı olması koşuluyla, bunları kavramak, kollamak, gereken özveriyi, fedakarlığı, cesareti göstermekle daha da anlamlılaşır ve buna hiçbir paha biçilmez.

Bu değerlere sahip olmak, bunları gerçekleştirmek, kuşkusuz devrimci mücadeleye katılmak ve bu çizgiyi kavramaktan, ona bağlı olmaktan geçer.

İşte bu yaşam gerçekliği içinde kendimi anlatmak bana çok zor geliyor. Çünkü insanın kendini anlatması, kendisi hakkında bir yargıya varması, bütün yönleriyle zor bir iş olsa gerek. Kendimi yazarken bir hayli zorlanıyorum. Yaşamın hangi alanında olursak olalım, her zaman karşımıza olumlu ve olumsuz sorunların çıkacağı bir gerçektir. Bunlardan hareketle, insan yaşamını belirleyen, onu yücelten, onurlandıran değerlerin de olduğu mutlaktır.

Bu değerlerin farkına ne zaman vardım? Yurtseverlik, devrimcilik tutkusu bende küçük yaşta başladı. Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının çıkışından çok etkilendim. Ayrıca, o dönemin halk ozanlarından etkilendim. Orta ve lise öğrenimim sırasında ülkemiz Kürdistan ve Türkiye özgülündeki gelişen siyasal gelişmeler en büyük etkendir.

Bulunduğum yerin özgülünde kendiliğinden ve çeşitli hareketlerin çabasıyla da bu gelişmeler giderek yoğunluk kazandı. Bu yoğunluk içerisinde, bunların bilincinde olmadığım halde, bu siyasal gelişmelere katıldım. Zaten o dönemde genel bir devrimcilik vardı. Anti-faşist bir cephe olarak belirleniyordu. Kendiliğinden gelişen kabarış, örgütsüzlük öyle bir noktaya vardı ki, bu güce bir öncü gerekiyordu. Faşist baskılar her gün alabildiğine yoğunlaşıyordu, bu gelişen gençlik hareketine karşın. O dönemin hareketlerinden, bugünkü adıyla TKEP önderlik ediyordu. Ancak o yükselen kabarış, dağınıklık, örgütsüzlük ve yoğunlaşan faşist baskılara TKEP cevap veremiyordu. 1974 ile 1977 yılları arası, kendim de TKEP'i savunuyordum daha doğrusu TKEP'liydim.

İşte böylesi bir zamanda bizlere önderlik edecek, bizi gerçek kimliğimize kavuşturacak, öz benliğimizi bize kavratacak birileri gerekiyordu.

Her şeyin öyle berbat olduğu, halkın ve gençliğin faşist baskılardan bıktığı bir dönemde, 1977-1978 yılında Kürdistan Devrimcileri, kısa bir süre sonra "Apocular" diye bildiğimiz bir hareket Adıyaman'a girdi. Çok kısa sürede teorisiyle, pratiğiyle, örnek davranış ve mücadele azmiyle isabetli, doğru ve kitlelerin taleplerine cevap veren eylemleriyle hepimizin gönlünde bir taht kurdu. Gençlik ve halk, artık bize sahip çıkacak, bize önderlik edecek, bizi kurtuluşa götürecek tek bir devrimci hareket varsa o da "Apocular"dır diyordu.

Benim de Partimize katılışım 1978'lere dayanıyor. Partimizin büyük önderi, büyük enternasyonalist, dahi insan, gerçek komünist Kemal PİR, Cemil Bayık, Ali Haydar Kaytan, Salman Ömürcan, Doğan Süzer, Sabri Ok vd. arkadaşlardan öylesine etkilenmiştim ki, kendimi bir anda PKK'nin saflarında gördüm.

En büyük idealim PKK'li olmak, onun aktif bir militanı olmaktı. Günün 24 saatini zaman mekan olmaksızın Partimiz için, halkımız için harcamak istiyordum.

İşte beklediğim o an gelmişti. Arkadaşlar bana görev verdi. Böylesi bir durumda benden bekleneni vermeliydim. Bana emek veren o değerli insanların yüzünü kara çıkarmamalıydım. Bundan hareketle, bütün gücümle Partimiz ve halkımız için, yaz-kış, gece-gündüz demeden büyük bir coşkuyla mücadeleye devam ediyordum. Bu çalışmalarımda hiçbir zaman kendimi yeterli görmüyordum. Hep daha fazla çalışmak ve daha güzelini yapmak istiyordum. 1979-1980 yılları, Partimize ve halkımıza en çok verimli olduğum bir dönemdi.

Teoriye fazla önem vermiyordum. Çünkü ne de olsa ben bir savaşçıyım diye düşünüyordum. Halbuki bir PKK'li olmak için bu yeterli değil; bir PKK'linin yaşamın her alanında kendini yetkinleştirmesi gerekir. PKK'li olmak budur. Bütün alanlarda yetkinleşmemiz demek, bir adım daha ileri atmak demektir. PKK'li olmak kolay bir iş değildir. Yürek ister, cesaret ister, bilinç ister, uğruna ölmek ister. PKK'yi bugün yaşatan, ona kan veren şehitlerimizdir. PKK, şehitlerimizin kanıyla besleniyor. Uğruna ölecek kadar seviyorsak, biz o zaman PKK'liyiz.

İşte ben o dönemlerde bunların bilincinde değildim. Ancak, yüreğimde coşku vardı. PKK'li olma kararlılığı vardı. Her gün daha fazla çalışıyordum. Her şeyin böylesine güzel gittiği bir anda, 12 Eylül faşizmiyle karşılaştık.

İlk etaplarda fazla ciddiye almadık. Oysa bir devrimcinin, hele hele bir PKK'linin bu şekilde düşünmesi büyük bir eksiklik ve ciddiyetsizliktir, ondan başka tanımı olamaz. Düşmanı hep küçük gördük. On tane 12 Eylül gelse ne yazar diye düşünüyordum, ama büyük bir eksiklikti, Partiyi kavramamaktı, PKK'yi tanımamaktı bu davranışım.

Kısa vadede yanıldığım iyice anlaşıldı. Çünkü baskılar alabildiğine yoğunlaşıyordu. Kendimi zaten buna hazırlamamıştım. İki aylık bir süre zarfında gelişen baskılar yüzünden bir korku, panik, yılgınlık, umutsuzluk baş gösterdi bende -bizde-. Buna rağmen, halk bizi koruyor, bizleri besliyor, kucaklıyordu, her şeyi göze alarak. Ama biz yeterli fedakarlığı ve PKK'nin çizgisini temsil edemiyorduk genel anlamda.

Tabii ki, bir 12 Eylül faşizmi gelmiş, her şey eskiden olduğu gibi kolay gitmeyecek. Canımızın istediği yere gidemiyoruz, serbestlik alanı giderek daralmış. Böylesi bir durumda halka öncülük yapmamız gerekirken, onların umut ışığıyken, halkımız bütün umutlarını bize bağlamışken, bazılarımız kalkıyoruz, arka arkaya koyun sürüsü gibi gidip, düşmanın kucağına atıyoruz kendimizi.

Dahası var! "Gemisini kurtaran kaptandır." Sanki düşmana gelip teslim olmak kurtuluşmuş gibi, yangından mal kaçırıyormuş gibi. Bununla da yetinilmiyor, kimileri kariyerist tutumlar içine giriyordu. Partimizin şanlı tarihine, yüce önderlerine, halkımızın bitmez tükenmez fedakarlığına dil uzatan insanlar bile oldu. Bitmekten kendilerini kurtaramayanlar, rütbe derdine düşenler, daha neler, neler! Bunların hepsi bitmenin, tükenmenin, korkunun, yılgınlığın, çamura saplanmanın ifadesi değil de nedir? Hatta, "Parti diye bir şey kalmadı, PKK bitti" gibisinden saplantılar içerisine girenler de oldu. İhanet savunma aracı yapılarak Partiye dil uzatıldı. Tıpkı bugün bile bazı kendini bilmezlerin yaptığı gibi.

İşler öyle bir noktaya vardı ki, 2 ay içerisinde ağaçtan gazel dökülürcesine dökülmeler oldu. Grup sorumlularımızdan sempatizanlara kadar 40'a yakın insan çekip gitti. Toplam beş kişi kaldık. Ben de bu beş kişilik grupla birlikte kalıyordum.

Teslimiyetin bu denli baş göstermesiyle, halka verilen güven, bağlanan umutlar, yaratılan değerler bir çırpıda alaşağı edildi. Hangi kapıyı çaldıysak yüzümüze kapandı, kapatmakta haklıydı halkımız. Çünkü biz, onlara ve Partimize layık olamadık.

Her şeyin böylesine kötü gittiği bir dönemin insanı etkilememesi mümkün değildir. İşte o anda bende de bir umutsuzluk, karamsarlık, moral bozukluğu, beni yenebilecek kadar baş gösterdi. Çünkü çevremde 3-4 kişi kalmıştı. O zaman çok iyi hatırlıyorum, hep birlikte bu olaylardan dolayı gözyaşı döktük. İşte o gözyaşlarımı tutacak tek bir güç vardı, o da PKK'ydi. Ama ben bunun değerini bilemedim. Bunları yazarken bile aradan on yıl geçmesine rağmen, yine gözyaşlarımı tutamıyorum. Çünkü o teslimiyet batağının bir halkasını da ben oluşturdum. Öylesine umutsuz kalmıştım ki, Kürdistan'ı ben mi kurtaracağım diyebilecek kadar...

Yanımdaki sorumlu arkadaşa şu notu yazıp verdim: "Ben bittim, bundan ötesine gidemiyorum. PKK'nin çizgisine inancım sonsuzdur." Bunlar benim o zamanki son sözlerimdi.

Partimizin saflarını terkettiğim an bile, ölüme gideceğimi bile bile terk ettim. Çünkü içine düştüğüm çıkmazdan kendimi kurtaramıyordum. Bunları yazmakla teslimiyetimi savunduğum anlamı çıkarılmamalı. Bunu dememdeki kastım, Parti çizgisini, programını, mücadele anlayışını bilmediğimdir. Yoksa teslimiyetin suçu, cezası biz ve Partimiz tarafından biliniyor. Bedeli de ağırdır.

Günlük konuşmalarımızda, düşmanımızı tanıyoruz, biliyoruz diyorduk. Meğerse ne kadar yanılmışız.

Teslim olduktan sonra, insanlıktan çıktığımı anladım. Ama artık çoktan iş işten geçmişti. Kendi kişiliğimi, halkın değerlerini, Parti değerlerini, bana emek veren insanların değerlerini ayaklar altına alıp, onursuzca çiğnedim.

Bugün Partimiz, bütün bu olumsuzluğuma rağmen, beni affetmiş yıllardan sonra. Ama ben kendimi asla affetmeyeceğim. Her aklıma gelişinde yüreğime bir bıçak gibi saplanıyor. Kendimi bir yerden aşağı atsaydım da gelip düşmana teslim olmasaydım diye hep düşünüyorum. Bunun ne demek olduğunu ancak yaşayan bilir. Bu teslimiyet çözülmeyi de beraberinde getirdi. Düşmanın yaptıklarını fazlaca anlatmaya gerek yok. Çünkü geçmişten günümüze ve halen yapılanlar ortada. Her gün cezaevlerinde ve halkımız üzerinde sergilediği vahşet, bunun en canlı örneğidir. Cezaevlerinde yaşanan işkenceler başta Diyarbakır, Mamak, Aydın, Eskişehir ve son olarak da yine Aydın'da yaşananlar bir trajedidir.

Tutuklulara ve halkımıza yönelik yapılan işkenceler ve devlet politikası hiçbir zaman değişmemiştir. Giderek daha da katmerleşiyor.

Burada, teslim olduktan sonra içinde bulunduğum durumu daha geniş açmak istiyorum. Sanırım çok yararlı ve ibret verici derslerle doludur. Çünkü halen gelip teslim olanlar var. Kafalarında belki de bu düşüncelere kapılanlar olabilir. Bu durumum, sanırım onlara iyi bir mesaj olur.

Teslim olduktan sonra, yazının bir önceki bölümünde değindiğim gibi, kişiliğinden, onurundan, yaşamın her alanından kopuyorsun. Yaşamak, bir tabak nohut ve bir parça ekmekten ibarettir diye düşünenlere söyleyecek sözüm yok. Yok, hayır, yaşamak onurdur, insanlık değerlerini yaratmaktır, yüceltmektir, kendi kimliğimize ve yaşam gerçekliğimize

Devamı 23. sayfada

AJAN-PROVOKATÖRLERDEN İTİRAFLAR - VI

"Görevim; demokratik kuruluşlarda provokatörlük yapmak, Dev-Sol ile PKK'nin dostluğunu bozmaktı"

1959'da Adıyaman'ın Gerger kazasına bağlı Yayladağ köyünde doğdum. 1982'de askere gittim. Kasım 1983'de başladığım ve 4 ay süren özel bir eğitim gördüm. Eğitim, İstanbul-Mahmutbey 53. Mekanizma Alayı 6. Bölük'te Yüzbaşı **Yücel Yılmaz** tarafından verildi. Gördüğüm eğitim oldukça disiplinliydi. Ve her çeşit engeli aşmak, koşarak bent atmak içinde olmak üzere her sabah G-3 silahı ile 5 kilometre koşardık. İlk dönemler ne için eğitildiğimizi söylemediler. Yalnız iç savaşa göre beden eğitimini geliştirdiklerini söylüyorlardı. Daha sonra terhis olup 1985'de ajanlık görevi verilince kontra olarak yetiştirildiğimi anladım.

1984'de terhis olduğumda bana bir şey söylenmedi. **İstanbul**'da kalıp terzilik yaptım. 1985 yılında terhis kağıdımı almak için bağlı bulunduğum Gerger Askerlik Şubesi'ne gittim. Bana terhis kağıdımın bölükte kaldığını, oraya gitmem gerektiğini söylediler. Askerlik yaptığım bölüğe gittim. Burada **Yücel Yılmaz**'la karşılaştım. Yüzbaşı **Yücel Yılmaz,** beni yazıhanesine alarak önüme bir dosya koydu. Dosyada çeşitli suçlar vardı. Bu suçlar arasında hiç duymadığım olaylar vardı. Bana, *"Yanlış davranışta bulunursan bu suçları sana yükleriz. Ayrıca seni ve aileni ortadan kaldırırız"* dedi. Yüzbaşı **Yücel Yılmaz**, beni böyle tehdit ederek ajanlığı dayattı ve ben de kabul ettim. Beni tekrar Gerger'e gönderdi.

Gerger'de şubeye gittim. Adını bilmediğim bir teğmen 1984'e ait terhis kağıdımı verdi ve iki jandarma eri ile küçük bir yazıhaneye gönderdi. Orada 25 yaşlarında sarışın saçlı ve saçlarını yana tarayan **Ömer Aslan**'la tanıştırarak ona teslim ettiler. Bu kişi beni akşam evine götürdü. Sabah beni **İzzet Ak** diye biriyle tanıştırdı. Sonradan Kahta'da komiser olan **Zeki**'yi de çağırdılar. Sorumlunun bu kişi olduğunu, **Ömer** bana söyledi. Fakat ben esasta **Ömer**'e, o da **Zeki**'ye bağlıydı. Daha sonra **Mehmet Dağ**, Ramazan ve **Bahri** adlarında 3 kişi daha geldi. Bu kişiler **Bahri**'nin mahkum olduğunu, kan davasının bulunduğunu söylediler. Ama öbür iki kişinin ajan olduğu belliydi. **Ömer**'in bir bahçesi vardı. Burada bize yer yaptı ve bir müddet kaldık. İhtiyaçlarımızı da kendisi temin ediyordu. 25. 7. 1985 tarihinde bizi Nemrut Dağı'na götürdü. Kayalık bir yerde mevzilendirdi. Fakat niçin geldiğimizi açıklamadı, sadece emrinde bekleyeceğimizi söyledi. Bir süre sonra yabancı plakalı ve içinde turist olan bir taksi Çam Boğazı'na gelince ateş emri verdi. Kendisi de dahil hepimiz ateş ettik. Taksi dengeyi kaybedip uçuruma yuvarlandı. Biz de Çıbanpınar köyünde **Ömer**'in tanıdığı **Derviş** isimli birinin evine gittik. Burada 5 gün kaldık. Basın olayı **PKK**'nin yaptığını yazdı.

25 gün sonra **Ömer** mermilerimizin azaldığını söyledi. Bizi Alikan köyüne götürdü. Bu köyde **Ömer** adında birinden mermiler alarak yola devam ettik. **Bahri** köyüne gitmek üzere **Ömer**'den izin alıp ayrıldı. Biz, adını hatırladığım kadarıyla Kefer köyüne gidecektik. Fakat köyde **Bahri**'nin, kan davası olan kişiler tarafından vurulduğu haberini aldık. Bunun üzerine, "başımıza iş açar" diye oradan ayrılıp Gerger'e gittik. Fakat eve gitmedik, yine bahçeye mevzilendik. 9. ayda bizi olaylara çıkmamız için **İzzet Ak**'a teslim etti.

Nasıl provokatif eylemler yapacağımızı **Ömer Aslan** belirliyordu ve çeşitli yöntemlerle de basına yansıtıyordu. Örneğin, ateş açtığımız turist otosunu **PKK**'ye mal ettiğini, ancak bir ay sonra öğrenebildim. Sanıyorum bu oto Almanlara aitti ve içinde 4 kişi vardı. Yol uçurumundan arabanın dereye yuvarlanması sonucu hepsi öldü. İşte yaptığımız provokasyonları **PKK**'ye veya o dönemde ismi bulunan **TİKKO**'ya yüklüyorduk.

9. ayda Siverek'te Fırat nehrini salla geçen iki kaçakçının yolunu çevirdik. Üzerlerindeki mal varlıklarına el koyduk. Bunu da, *"Biz devrimciyiz, TİKKO'cuyuz"* diyerek **TİKKO**'ya yükledik. Soygundan sonra **İzzet Ak** paraları aldı, **Ömer**'e haber vereceğini söyleyerek ayrıldı. Fakat daha sonra öğrendik ki, **İzzet** paraları alıp kaçmış. Bu **Ömer**'i zor durumda bıraktı. Bunun üzerine **Ömer**'in sorumlusu komiser **Zeki** geldi. Açık arazide bize, *"Dünyanın neresine giderseniz gidin, biz sizi buluruz ve o alçağı da bulacağız"* diye bağırdı. **Ömer**'e de daha disiplinli davranması gerektiğini belirtti.

Diğer bir eylem de, **Salih Karatekin**'i vurma planımızdı. Plan gereği, **Ramazan, Salih**'i vuracaktı, biz de uzaktan onu korumakla görevliydik. Ancak **Salih**'in evden çıkması gecikince komşuları **Ramazan**'ı farkettiler. **Salih**'in komşuları, *"Sabahtan beri ne bekliyorsun"* diye sorunca, **Ramazan** paniğe kapılarak ateş açtı ve iki kişi yaralandı. **Ramazan** olayda tanındı. Fakat neye mal olursa olsun **Salih**'i vurması gerekirdi. Çünkü **Salih**, Gerger'de tanınan biriydi. Aradan bir ay kadar zaman geçmişti. **Ramazan**, Gerger Çarşısı'nda **Salih**'i takip ederken, **Salih**'in yeğeni **Cemal Karatekin** onu tanıyarak ateş edip öldürdü. **Ramazan** adlı kontranın öldürülmesi bizi korkuttu. Bir de dönemin belediye başkanı **Ömer**'in babasıydı. Olayın durumundan haberi vardı. Bu nedenle Gerger'den uzak kalmamız gerektiğini söyledi. Böylece Gerger'in içine girmedik, kırsal kesimine çıktık.

Narince'nin bitişiğindeki bir traktörün benzinini boşaltıp yine aynı traktöre dökerek yaktık. Sonra sorumlumuz **Ömer** devrimcilere mal eden bir kağıt yazıp uzağına bıraktı.

Aralık 1985'te **Mehmet** dayının Narince'deki evine gittim. **Ömer** burada gece dikkatli dolaşmadığımı belirterek İstanbul'a gönderdi. Önüme görev olarak da **İzzet**'i bulmayı koydu. Eğer bunu yapamazsam olaylardan beni sorumlu tutup cezaevine atacağını söyledi.

Ömer'in bize verdiği aylık 100 bin liraydı. Ancak İstanbul'a gittiğimde 150 bin lira yol parası verdi. İstanbul'da **İzzet Ak**'ın adresini tesbit etme işine başladım. **Fakat İzzet**'i ancak Eylül 1986'da bulabildim. Ve adresini alarak **Ömer**'e gönderdim. Yalnız **İzzet** bana bu işin pis olduğunu ve bırakmamı söyledi. Bende çelişki doğduğu için kaldığım evi değiştirerek izimi kaybettirmeye çalıştım. Ve 1987'e kadar hiçbir işleme girişmedim. Bundan şüphelenen **Ömer Aslan,** durumu İstanbul'a bildirmişti. Resmimi de gönderdiğinden **Nevzat Şahin** isimli kişi beni görünce tanıdı ve evine götürdü. Eşini göndererek emekli öğretmen **Celal Özdek**'i de getirdi. Öğretmen kimliğimdeki bilgileri ve ev adresimi aldı. O zaman **Zeki Tiriko**'da terzi olarak çalışıyordum. Buranın da adresini aldıktan sonra bana, işyerinden kendisinden habersiz çıkmamam ve çıktığımda ise 15 gün önce kendisine haber vermem gerektiğini söyledi.

1988'de bir gün otoyla işyerine geldi. *"Göreve gidiyoruz, izin al"* dedi. Dediklerini yaptım. Otoya binip Gayrettepe'ye geldik. Gayrettepe'de **Nuri Demir** adında 45 yaşlarında, 1, 75 boyunda, iri yapılı, bıyıklı birinin hepimizin sorumlusu olduğu söylendi. Tuzla katliamı sırasında Tuzlada'ki köprünün virajına girerek orada bekliyorduk. Ön tarafta resmi polis, ikinci sırada sivil polis, üçüncü sırada özel olarak götürdükleri, yani benim gibi kişiler bekliyordu. Üçüncü sırada bekletilen ajanlar, başka kişiler tarafından tanınmamaları için çok gizli tutuluyorlardı. Kısa bir süre sonra ateş sesi geldi. Ateş sesi kesildikten sonra **Nuri Demir**, olayın bittiğini, geri dönmemiz gerektiğini söyledi. Tekrar Gayrettepe'ye götürüldük. Ancak binaya götürülmedik; buradan dağılıp gitmemiz istendi. Benim gibi çok kişi vardı. Ancak iki kişinin ismini öğrenebildim. Birisi **Necdet Şahingir**'di. Kendisi Atatürk Kültür Merkezi'nde opera sanatçısı olduğunu söylemişti. Diğeri **Ahmet Balıkçı**'ydı. Bu kişi Cağaloğlu'nda muhasebecilik yapıyordu. Ayrıca televizyonda sabah saat 9'da gösterilen bir dizide komiser rolünü oynamıştı.

Olayı ertesi gün gazetelerden öğrendim. Gazeteler, "PKK'lı sanılan kişiler, ancak TKP-ML'li çıktılar" diye yazıyorlardı.

Ayrıca İstanbul'da katıldığım diğer bir olay var. Zeytinburnu'nda Merkezefendi Karakolu devrimciler tarafından taranmıştı. Bunun üzerine **Celal Özdek** gelip beni otoyla aldı. Ayrıca yanında bir resmi oto vardı. Bu otoda 2 polis, bir de otoyu kullanan bekçi vardı. Zeytinburnu'na giderek, olayın ardından birkaç saat geçmesine rağmen, suçu üstlenmeleri için bazı masum insanları caddede tutuklayarak otoya bindirdik. Daha sonra bana bir taksi kiralayarak geri gönderdiler.

Bu dönemde bana verilen para miktarı 150 bin liraydı. Bir yandan tehdit ediyorlardı, bir yandan da tam yerinde parayı alamıyordum. Bana **Nevzat Şahin** denen şahıs parayı getirip veriyordu. Yani ikinci elden parayı alıyordum. Belki de kesiliyordu; tam aylık almamış olabilirim yani.

1988'de benim demokratik kuruluşlarda yer almam gerektiğini belirtmişlerdi. Çünkü benim gözlerim yetersiz, gözlük kullanırım. Olaylarda istenen kişilikte olmadığımı belirtmişlerdi. Ayrıca ana dilim Kürtçe olduğundan dolayı demokratik kuruluşlarda dikkat çekmeden yer alabileceğimi söylemişlerdi. **Celal Özdek** tarafından çağrıldım. Gittiğimde bana, demokratik kuruluşlarda yer almam ve orada sadece provokasyonlara başvurmam; böylece hem fazla kanlı olay ve ölüm tehlikesi, hem de bir zararımın olmayacağı belirtildi. Ayrıca yapmamam durumunda ne olacağını da belirterek tehdit ettiler. Mecburiyet karşısında yapacağımı kabul ettim. Konfeksiyonda tanıdığım **Muhammed Özoğlu**'nun aracılığıyla **Sadi Keten** ile tanıştım. **Sadi,** Yeni Zeytinburnu gazetesinin yazı işleri sorumlusuydu. Kıvılcımcı olduğunu açıklamıştı. Daha sonra **Dev-Sol**'dan **K. D.** ve bir de **Dev Yol**'dan **S. Y.** ile tanıştım. **S.** ile, Yeşiltepe'de bürosu olan Yeni Zeytinburnu gazetesinde oturup konuştuk. Halk Evi'nin neye mal olursa olsun açacağımızı kararlaştırdık. Bir de o dönemde **Sadi Keten**'in kahvesi vardı. Buradan kahveye gittik. Yine Halk Evi'nin açılış sorununu konuştuk. Ertesi haftaki görüşmemizde **S. T., F. Ö., E. Ş.** ve **Y. A.** da vardı. Böylece 1988'in 7. ayında Halk Evi'ni açma işlemine başlayarak, 9. ayda işlemleri tamamladık. **Dev-Sol**'cu başkan, **Dev Yol**'cu **S. Y.** yazman ve ben de sayman olarak seçildik.

Derneğin resmen açılışından sonra ajan **Nevzat Şahin**'in bana yaptığı konuşmada; *"Kesinlikle resmi kişilerden korkma. Her karara evet de. Yalnız katıldığın olaylarda oldukça ajitatif olmaya bak. Sen de tam devrimci görünümü var, şüphe çekmezsin. Ayrıca* ***Celal Özdek****'i de dernek üyesi yap. Böylece adam tespiti daha iyi yürütülür"* dedi.

Kurduğumuz dernek Zeytinburnu Halk Evi idi. Zeytinburnu Çırpıcılar Mahallesi No:33'de bulunuyordu. Amacım burada devrime hizmet eden kişileri bulup provokasyona getirerek çeşitli yürüyüşlerde yakalatmaktı.

Dernekte ilk yaptığım provokasyon dernek üyelerini açlık grevine çekmek oldu. Açlık grevi cezaevlerini desteklemek amacıyla yapıldı. Eylem sonrasında kimse yakalanmadı.

Ancak yöneticiler hakkında mahkeme açıldı. Mahkemede 1 yıldan 3 yıla kadar ceza isteniyordu. İkinci duruşmayı beklemedim. Çünkü mahkeme 23 Mayıs'ta idi. Ben 19 Mayıs günü ayrıldım.

İkinci provokasyonu öğrencilerin yaptığı açlık grevine dernekte yer vermem oldu. Gece saat 3'te polis etrafı sardı. Bütün gazeteler derneğe girerek bilgi istediler. Bana, "Hangi okuldansın" diye sordular. Ben de, "Militan okulundayım" diye cevap verdim. Ertesi gün Türkiye ve Tercüman gazeteleri "Zeytinburnun'da anarşi başkaldırdı, Çırpıcı'daki Halk Evi'nde" diye başlık atmışlardı. Olay sırasında gazetecilere, *"Neye mal olursa olsun, polis saldırırsa biz de saldırırız, katliam olur"* dedik. Gazeteciler bunu polise bildirdiler. Polis sabaha karşı etrafta bulunan bütün arabaların lastiklerini boşaltarak çevreden çekildi. Sadece iki otoda sivil polisler beklemede bırakıldı. Yalnız 5 öğrenci sabah erkenden haberimiz olmadan dernekten çıkıp gitmek istemişler. Bunları devriye gezen polisler yakalayıp Zeytinburnu Karakolu'na teslim etmişler. Oradan Gayrettepe'ye götürülmüşler. İfadeleri alındıktan 3 gün sonra bırakılmışlar. Eyleme katılan öğrenciler; Çapa Tıp, Yıldız ve Hukuk Fakültelerindendiler.

Açlık grevine katılım toplam 150 kadardı. Aileleri ziyaretlerine geldiklerinde bu sayı daha da artıyordu. Sabah saat 8.30'da 200 kadar kişi Merter'e doğru yürüyüş yaptık. Polislerin resimlerini çekmeleri için gazetecileri tehdit ettik. Bu fikir öğrencilerden çıkmıştı. Ben de, provokasyonu daha da derinleştirmek için destekledim. Etrafta 2-3 tane sivil polis otosu ancak vardı. Polisin, *"Durun bakalım"* sözüne karşılık saldırıya geçtik. Taşlarla, kimisi de dernekte buldukları sopa ve sandık parçalarıyla polise saldırdı. Halk olayı destekledi. Duran minibüs ve özel taksilere binerek dağıldık. kimse yakalanmadı. Provokasyon tersine dönmüştü. Polis olayda şeflerinden azar işitti. Çünkü polis yaralandı , döküldü yere. Saldırı şiddetliydi, bir polise 20'ye yakın öğrenci düşüyordu.

Olaydan bir gün sonra **Celal** beni **Nevzat**'ın yanına götürdü. **Nevzat** bana kızarak, *"Biz sana vur dediysek, böyle terbiyesizce vur demedik. Yapacağın iş provokasyon. Bundan sonra böyle şiddet istemeyiz. Yoksa sana birkaç düzine suç yükleriz, ömür boyu yatarsın"* dedi. Ben de, dikkatli olacağımı bildirdim.

10. ayda tutuklu yakınlarının hazırladığı "İnsan Haklarına Saygı Yürüyüşü" vardı. Yürüyüş Sultanahmet'te yapılacaktı. Ancak polis geniş çaplı tedbir almıştı. Dolayısıyla yürüyüş Cağaloğlu'nda valiliğin önüne doğru yöneldi. Bu istikamette polis yoktu. Sadece valiliğin önünde on kadar polis vardı. Bunlar da valiliğin korumalarıydı. Tam valiliğin önüne gelmiştik. Ben daha önce tanıdığım **TDKP**'li **O.**'yu yakalatmayı planlıyordum. Sorumlum **Celal Özdek** de, uzaktan polise tarif etmekle yükümlüydü. Amacım **O.**'yu provoke edip yakalatmaktı. Yürüyüşe katılan tutuklu yakınları ve yurtseverler, işkenceyi kabul etmeyen kişiler valiliğe yürüdüler. İçeri girip valiyi rehin alacaktık. Bu sırada polis coplarla saldırdı. Yaşlı kadın ve çocuklar da vardı. Saldırı karşısında topluluk dağıldı. Ben ile **O.** ilkin orta sıralardaydık, daha sonra herkesin dağılmasıyla ön sıraya geçtik. Ben, *"Yürüyün bir şey olmaz, biz de bunları ezeriz"* dedim. Gaye **O.**'yu tutuklatmaktı, bana verilen görev buydu. **O.**, beni dinleyerek provokasyona geldi. Birlikte polisin üstüne yürüdük. **Celal**'in uzaktan polise işaret verdiği belliydi. 4 polis **O.**'yu tuttu. Ben ise tek polis gevşek şekilde kolumdan tuttu. **O.**, polisin elinde çırpınıyordu. Ben zorluk çıkarmadan yürüdüm. Polis toplumu dağıtırken Eminönü'ne doğru kaçmalar oluyordu. Ben de beni tutan polisi iterek kaçtım. Hatta o zaman, *"Kahrolsun Türkiye", "Zulüm ve işkenceye son"* diye sloganlar attım. Sonra bu sloganı yanlış attığımı söylediler.

O.'yu 15 gün sorguya almışlardı. Sonra serbest bıraktılar, mahkemesi sürüyordu. Polis sorgulamasını bana anlattı. Daha sonra **Celal Özdek** derneğe uğradı. Onu **O.** ile tanıştırdım. **Celal, TDKP** sempatizanı

olduğunu söyledi. Birlikte çıkıp gittiler. Böylece **Celal** onun vasıtasıyla daha iyi çalışacaktı.

Bir de Bayrampaşa cezaevi önünde tutuklu yakınlarıyla bir basın açıklamasına katıldım. Şubat 1989'du. **Dev-Sol**'dan Halk Evi üyesi **Y. Ar**., hangi siyasete mensup olduğunu bilmediğim Şişli Kültür Derneği'nden **Y.** ve tutuklu yakınlarından bir bayan vardı. Amacım bayana mesajı okutmak, provokasyona getirip tutuklatmaktı. Bunu başardım. **Y. Ar**. Bayrampaşa'da bir gece tutulduktan sonra serbest bırakıldı.

Ben devrimciler arasında bayağı ileri gelen biri haline gelmiştim. Beni kendi saflarına çekmek için çok uğraşırlardı. Başta kendimi **Kawacı** olarak tanıtmıştım. Ama **Kawa** diye bir siyaset İstanbul'da yoktu. Bazıları sorunca, *"Onlar gizlidir"* derdim.

Bir gün İstanbul Üniversitesi önündeki Beyazıt Meydanı'ndan geçiyordum. Üniversitede akademik haklarını aramak için bir topluluk vardı. Ben de katıldım. Öğrenciler okul yönetimini boykot ediyorlardı. Amacım polisi saldırtacak ve onu haklı çıkaracak provokasyon yaratmaktı. "Kahrolsun okul yönetimi, kahrolsun polis" sloganları atılıyordu. Polis saldırdı; birkaç kişi de yakalandı.

6 Mayıs 1989'da **Mehmet Akif Dalcı**'nın cenazesinde halkı provokasyona getirdim. Bunu Zeytinburnu Konyalı Cami'nin önünde yaptım. Saldırıya hazır bekleyen polise yönelik *"Katil Polis"* diye slogan attım. Sıramda olanlar da eşlik edince polis saldırdı. Ben, *"Kaçmayın, biz de saldıralım"* diye bağırmaya başladım. Ama hep sakin köşelere çekilerek darbe almamaya çalıştım. Ancak önde duran vatandaşlar yaralandı. 20 kişiye yakını yaralandı. Bir kadın kafasından ağır yara aldı. Nokta dergisinin muhabiri kafasından darbe almıştı. Cumhuriyet gazetesinin muhabirinin kolu kırılmıştı. Diğer gazetelerden de yaralananlar oldu. Bir de bir polisin kafası kiremitle ezilmişti, öldü. Ama bu gizlendi. 60'ı aşkın polis yara almıştı. Basın olayların üstüne gidince, kamuoyu yaratılmasın diye polis olayların üstüne gitmedi.

8 Mayıs'ta **M. Akif Dalcı**'nın vurulduğu yere çiçek bıraktık. Yolun diğer kesimlerine benzin dökerek yaktık. Ne kadar ajite çektimse polis sadece bizi dağıttı, olay çıkarmadı. Yine 9 Mayıs'ta Cankurtaran'da yolu kestik. Polis tutuklamaya gitmedi, sadece pasif hareketle dağıttı. Çünkü polis basından çekiniyordu.

Samatya Hastanesi'nin önüne benzin dökerek yaktık. Polis 5 kişiyi tutukladı. İkisi ellerinden kaçtı. Tahminimce bunlar ajan olabilir.

Tutukladıklarını korkutarak ajanlaştırıyorlar. Yine fakir olan öğrenciler parayla, biraz da tehditle ajanlaştırılıyor. Devrim sempatizanı öğrenciler yakalattırılıyor. Baskı görmemiş gençler, tutuklandığında kolayca ajanlığı kabul ediyorlar. Son dönemlerde Kürt kökenliler seçiliyor, ajanlaştırılmaya çalışılıyor.

Daha önce de belirttiğim gibi **Celal Özdek** emekli öğretmendir. Bu **Nevzat Şahin**'in emrinde bulunan ikinci kişidir. **Celal**, kişileri bulup eyleme götüren, başka kişilerle tanıştıran ve kişileri disiplin altında tutan kişilerle tanıştıran ve kişileri disiplin altında tutan biriydi. Şu anda Zeytinburnu Belediyesi'nde SHP'den encümendir.

Nevzat Şahin'in eski bir komiser olduğunu söylediler. Sarışın, 1, 85 boyunda, yeşil gözlü ve saçları seyrektir. Bunların **Nuri Demir**'e bağlı olduklarını biliyorum. **Nuri Demir**, Gayrettepe Birinci Şube'de dernekler masası şefidir. Buradan, bunların birinci şubeye bağlı olduklarına inanıyorum.

Bunlar bir şebeke şeklinde karşı-devrime hizmet eden kişilerdir. Bunlar, yetkileri altında bulunan bazı kişileri sık sık tehdit ederler ve bazı suçlar yükleyerek bu kişileri himayeleri altında tutarlar. Suça bulaştırıldıktan sonra eğer kişi kurtuluş yolu arıyorsa ya da verilen talimatları yerine getirmiyorsa tehdit ediliyor.

Derneklerdeki ajan provokatörlerin yer aldığı miting, yürüyüş vd. eylemlere üstleri de katılıyor. Eğer verilen emir yerine getirilmiyorsa kişi sorumlu tutularak tehdit ediliyor. Olay bitene kadar da mutlaka bir kişi tutuklatılmaya çalışılıyor. Bence İstanbul'daki derneklerde çok yüksek sayıda ajan-provokatör vardır. Çünkü yapılan yürüyüşlerde tutuklanan kişilerin sayısı çok yüksek olmasına rağmen, sonra çoğu serbest bırakılıyor.

Verilen bir görev gereği Fransa'ya gidip, **Y.K**.'yi bulup vuracaktım. **Y. K**.'nin **Dev-Sol**'cu olduğunu söylediler. Ben **PKK** içinde yer alıp **Y.K.**'yi vuracaktım. Böylece **Dev-Sol**'la **PKK** arasındaki dostluğu bozacaktım. Bu amaçla **PKK**'ye sızmaya çalıştım. Zeytinburnu Halk Evi'nin üyesi olan **PKK** sempatizanı **M. Y**.'yi tanıyordum. Mart 1989'da o bana, *"Gel Kawa'dan vazgeç, PKK'li ol"* dedi. Böylece PKK ile ilişki kurdum. Daha sonra beni, Zeytinburnu Adliye Parkı'nda **Ma.** ve **Me.** isimli iki kişiyle tanıştırdı. Belli bir dönem sonra çalıştığım konfeksiyona gelip beni aldı. Mehter'de boş bir araziye gittik. **Ma.** ve **Me.** de geldi. Konuşmamızda yakında beni Akademi'ye göndereceklerini söylediler.

Ben Akademi'ye gideceğimi **Celal Özdek**'e anlattım. Yine **Nevzat Şahin**'in evine götürüldüm. **Celal** götürmüştü. **Nevzat**, *"Gidip PKK eğitimi göreceksin. Oradan Fransa'ya geçip bize bildireceksin. Ve PKK'li adı altında Y. K.'ya suikast hazırlarsın"* dedi. Yine yola çıkarken bana, *"Senden sorumlu olan kişi uzun boylu, gözlüklü ve kıvırcık saçlıdır"* dediler. Bu tarife uyan tip **Yusup Yılmaz**'dır. Bir de **Yusuf Yılmaz**'ın Akademi'ye geldikten sonra sürekli "biliyorsun, biliyorsun" demesi, onun sorumlum olduğunu gösteriyor. Akademi'de bunun direktiflerine göre hareket edecektim.

Ayrıca Fransa'ya gideceğimi düşünerek 1988'in 10. ayında İstanbul'a gelen Fransız Sosyalist Öğretmenler Derneği Başkanı ve Komünist Parti milletvekilinin resimlerini üstümde getirdim. İsimlerini bilmediğim bu resimlerini gösterip mekanlarından yararlanacaktım.

19 Mayıs 1989'da **M. Y**., çalıştığım işyerine geldi ve *"Haydi gidiyoruz"* dedi. Bunun üzerine evime gittik. Hazırlığımı yapıp Akademi'ye gelmek için ayrıldım.

Bir de İstanbul'dan Akademi'ye gelmek için katılan başka biri vardı. Bu kendini **Dev-Sol**'cu diye tanıtan biriydi. Bu kişi de Fransa'da adam vurmak için geldiğini söylemişti. Vuracağı kişi kız arkadaşıyla arasını bulan **Dev-Sol**'dan biriymiş.

Akademi'de amaçlarımdan biri de zayıflıkları olan kişileri provoke etmekti. Bu kişiler haklı eyleme gittikleri zaman kendi fikirlerini ortaya koyarak eylemi erteleyeceklerdi. Bana verilen talimatlar genellikle zayıf kişileri düşürmek ve eğitimden sonra ne yapıp edip Fransa'ya gitmekti. Ama şunu da düşünüyordum; belki İstanbul'a veya Adıyaman'a ya da Avrupa'ya gönderilebilirim. Avrupa'ya gönderildiğimde de Fransa'ya girmeye çalışacaktım. Çünkü bu, önüme konulan görev gereğiydi. Ayrıca **SVP** ile **PKK**'nin dostluk ilişkilerini bozmak amacıyla **SVP**'den de adam vurmam için önüme görev konmuştu.

Ben **Dev-Sol**'cuya ulaşıp suikast gerçekleştirseydim, İstanbul'da bir ev bir araba vereceklerdi. Ayrıca istersem polis yapacaklardı. Bunun için "Biz devletiz, tahsilin önemi yok" dediler. Belki amaçlarına ulaşmak için boş vaadlerde bulunmuşlardı.

Akademi'ye geldikten sonra yapmam gerekenler bu çerçevedeydi. Bunun dışındaki bilgiler sorumlum **Yusuf Yılmaz**'dadır.

Tam olarak açığa çıkarıldıktan sonra Akademi yönetimi tarafından tutuklanıp disipline alındık. Ben **PKK**'nin bir halk hareketi ve verdiği mücadelenin kesinlikle haklı olduğunu, kendi haklılığına dayanarak, bizim gibi kişileri ortaya çıkardığına inanıyorum. Bunu, TC hükümetinin bir yenilgisi olarak kabul ediyorum. Ancak o bunu kabul etmiyor. Kendisine bağlı kişileri de asla göndermiyor. Ancak Kürdistanlı ya da Türkiyeli -belli kesimlerden- fakir aile çocuklarını vaadlerle, zor ve tehditle gönderiyor.

Ajan-provokatörler er-geç ortaya çıkacaklardır. Kendi örneğim göz önünde. Tehdit karşısında korktum. Ama bu korkunun sonu nereye kadardır? Mutlaka bir gün ortaya çıkacaktır. Bu nedenle ajan-provokatörlere çağrım; karşı-devrime hizmet etmemeleri, en kısa sürede ya sınıfsal ya ulusal mücadele veren haklı insanlara sığınmaları ve kendi özgeçmişlerini çekinmeden açıkça anlatmalarıdır. Böylece içine girdikleri çirkinlikler de açığa çıkacak ve en azından insanlığa hizmet etmiş olacaklar.

Son olarak Türk kamuoyuna şunları söylemek istiyorum: Gerek sınıfsal, gerek ulusal verilen mücadele haklıdır. Türk devleti yenilgiye uğramıştır. Yenilgisini kabul etmeyerek bazı insanları korkutarak, önlerine dosya koyarak kendi özel çıkarları için kullanıyor. Kendisi gidemiyor. Türk devleti açıkça bunu kabul etmelidir. Elinde bulunan savaş esirlerini serbest bırakmalı yahut kendi özel çıkarları için kullandığı bir ajana karşılık en azından 5 savaş esirini takas etmelidir.

Muzaffer Tahta (Fırat)
2. 8. 1989

"Türk devleti bizi amaçlarına alet ederek insanlık suçu işliyor"

Adım **Cengiz Polat**, 03.05.1975, Gaziantep-Tekirsin köyü doğumluyum.

Ben Gaziantep'in Hacıbaba mahallesinde bazı hırsızlık olaylarına bulaştım ve 07.07.1988 tarihinde Hacıbaba Şehit Dursun Yöntem Karakolu polisleri tarafından yakalandım. Karakol Komiseri olan Komiser **Güngör Kara** benim neden hırsızlık yaptığımı sordu. Ben de anlattım. Bana bundan sonra hırsızlık yapmayıp kendisinin dediklerini yapmamı söyledi. Ve bana bol miktarda para teklif etti. Eğer yapmazsam beni hapise atıp, bir daha da çıkarmayacağını söyledi. Ben de korktuğumdan teklifini kabul ettim ve benden daha başka hırsızlık yapanları yakalatmamı istedi. Ben de bazı kişileri yakalattım. Ondan sonra **Güngör Kara** bana daha bol para vererek, daha başkalarını yakalatma görevi verdi. Ben de bu yönlü görevleri başarıyla yerine getirdim.

Bunun üzerine Komiser **Güngör Kara** benim üzerimde daha fazla durarak, yanında çalışan polis memuru **Bünyamin**'le birlikte beni tuzaklarına düşürüp ajanlaştırdılar. Komiser **Güngör Kara** ile polis memuru **Bünyamin** beni Polis Okulu'nda üçbuçuk-dört ay kadar, masum bir çocuk gibi görünüp, kendimi cılız ve saf biri gibi göstermem ve bir yakalanma durumunda her zaman yalan söyleyip kesinlikle bilgi vermemem konusunda eğittiler. Ben bu eğitime başarı gösterip her türlü işkenceye rağmen yalan söylemeye devam ediyordum.

Eğitimden sonra Komiser **Güngör** benden ilk görev olarak, Hacıbaba mahallesinde eskiden birlikte hırsızlık yaptığım arkadaşlarımı yakalatmamı istedi. Ben de kendisinin elinin altında ajan olarak çalışan Kasap Gülay'la beraber gidip onlarla ilişkiye geçtim ve nereye takıldıklarını, nerede hırsızlık yaptıklarını açığa çıkarıp yakalattım. Böylece ilk görevimi yapmış oldum. Ondan sonra Komiser **Güngör Kara** bana bol para vererek, Gaziantep-Nizip caddesinde bulunan esnaf kıraathanesinin sahibinin esar ve eroin sattığını söyledi; kendisi beni eğittiği gibi gidip o adamla ilişkiye geçmemi ve onun malları nereye sattığını öğrenerek kendisini yakalatmamı istedi. Ben de gidip kahve sahibi olan kişiyle ilişki kurdum ve esrar satıcısıymışım gibi davranarak, kendisinin malları nereye ve kime sattığını öğrendim ve onu yakalattım.

Bu görevimi tamamlayınca, Komiser **Güngör Kara** bana 29.07.1988 tarihinde, Hacıbaba'da oturan bir hayat kadınının Merkez Karakolu'ndan iki polis tarafından rahatsız edilerek kendisinden haraç alındığını söyledi ve polisleri izlememi istedi. Bu polisleri takip ettim ve birçok yerden haraç aldıklarını tesbit ettim. Daha sonra komiserle birlikte Merkez Karakolu'na gittik ve ben polisleri orada teşhis ettim, böylece görevimi başarıyla yapmış oldum.

En son olarak Komiser **Güngör Kara**'nın bana verdiği görev, PKK'nin içine sızıp bilgi toplama ve kendilerine aktarmamdı. Ayrıca başka ajanlarla birlikte **Abdullah Öcalan**'a suikast düzenleyecektik. Çocuk olduğum için benden şüphelenilmeyeceği ve **Abdullah Öcalan**'a kolay yaklaşıp vuracağım düşünülüyordu. Bu görevlendirmenin ardından **Kasım** isimli ajanla beni Adana'ya gönderdiler. Burada Komiser Cumhur ve Komiser **Baki** bizi alıp Şam'a gönderdiler. Buradan Akademi'ye getirildik, bir hafta sonra da ajan olduğumuz açığa çıkarıldı.

Anne, baba ve kardeşlerime!

Beni bu duruma sokan Türk devleti. Masum insanları para karşılığı ajanlaştırıp insanlıktan çıkarıyor ve onları suça teşvik ediyor. Onları örgütlendirip insanı insan yapmak isteyenlere karşı kullanıyor. Onları benim gibi eğitip, aklını fikrini parayla dolduruyor ve kullanıyor. Benim bu duruma düşmemden Türk devleti sorumludur. Ben Komiser **Güngör** tarafından PKK'nin içine sızdırılıp PKK'den bilgi almak ve TC'ye vermekle görevlendirildim. Ayrıca PKK'nin önderi olan **Abdullah Öcalan**'a suikast düzenleyecektim. Ama PKK'nin benim bir ajan olup bu ufak yaşta kötü yollara düştüğümü anlayınca beni tekrar insanlığa kavuşturmak için büyük bir çaba içine girdi.

Türk devleti hep PKK'nin insanlığa yakışmayan katliamlar yaptığını, beşikteki çocukları vurduğunu, onların insan olmadığını söylüyordu. Ama ben burada her şeyi anladım ve bütün söylenenlerin bir aldatmaca olduğunu artık biliyorum. **Abdullah Öcalan**'ın ve PKK'nin haklı bir davayı yürüttüğüne inanıyorum. Buna sizin de inanmanızı istiyorum.

Türk devletinin yetkililerine!

Cezaevlerinde yatan ve bir halkın geleceği için savaşıp da esir düşen devrimci mahkumlara her gün işkence yapıp onların hayatlarıyla oynuyorsunuz. Ordunuz katliamlar yapıp masum insanları öldürüyor, ondan sonra da bunların hepsini "terörist" dediği masum insanların üzerine atıyor. Ve gazetelerde, televizyonda onları karalıyorsunuz. Tüm bunlara ek olarak, benim gibi insanları, "sana ev, araba alırız, seni evlendiririz" diyerek kandırıyor ve yapamadıklarınızı bize yaptırmaya çalışarak suç işletiyorsunuz. İnsanlara bol para vererek, onları eğiterek ajanlaştırıyor; eğer yapmazlarsa onları öldüreceğini veya hapsedeceğini söyleyip o insanları tuzağınıza düşürüyorsunuz. Aynen Komiser **Güngör**'ün bana, "Eğer bizim dediklerimizi yaparsan seni zengin ederiz, yapmazsan da seni hapse atarız, ömür boyu yatarsın" dediği gibi...

Masum insanları ajan, muhbir, işkenceci ve katil haline getirip onları ölüme gönderiyorsunuz. Bizi PKK'ye karşı görevlendirdiniz. PKK'den korktuğunuz için sizler gelemeyip bizleri gönderiyorsunuz. PKK haklı bir davayı yürütmesine rağmen onu bizim gibi ajanlara, birkaç Kürdün kurduğu bir çete olarak tanıttınız. Ama tüm bunların yalan ve demagoji olduğunu artık biliyorum. Hep yalan söylediniz, TC'ye artık inanmıyorum.

Buna karşılık, PKK'nin haklı davasının başarıya kavuşacağına inanıyorum ve bunu kendi başarısızlığımda açıkça gördüm. PKK'ye karşı özel komando yetiştirip, diğer zengin ülkelerden tank, tüfek ve daha başka silahlar alıyorsunuz, ama yine de PKK karşısında direnemeyeceksiniz.

Gaziantep Şehit Dursun Yöntem Karakolu emniyet teşkilatı bana PKK'nin birkaç kişiden oluşan Kürt çetesi olduğunu, ufak çocukları öldürdüğünü, kadınların ırzına geçtiklerini anlatarak beni kandırdı ve harcamak için PKK'nin içine gönderdi.

Beni bir masum çocuk gibi eğitip, PKK'nin içine sızmamı, onlardan bilgi almamı ve PKK'yi ayakta tutan, ona önderlik eden dünyanın en iyi insanı **Abdullah Öcalan**'a suikast yapmamı istediniz. Beni doldurup getirip bol para teklif ettiniz. Ama PKK haklı bir davanın sahibi olarak, benim bir ajan olduğumu anladı. Buraya geldiğimizde bizlere insanca davrandı. Bütün planlarımı boşa çıkardı ve hiç ummadığınız tarzda PKK beni insanlığa kavuşturmak istiyor. **Abdullah Öcalan**'ı vursanız bile, O'nun daha önce yaptıkları her zaman O'nu yaşatır. O insan bir halkın geleceği için her şeyini ortaya koymuştur. O, insan olmayanlara insanlığı öğreten büyük bir halk önderidir.

Benim durumumdan sizler, yani Türk devleti ve ordusu, MİT'i, emniyet teşkilatı sorumludur. Bizleri bu kadar kullandınız, bizleri ölüm tehlikelerine attınız. Şimdi neden kurtarmıyorsunuz? Bizi kurtarmak için, elinizde bulunan savaş esirleriyle değiş-tokuş yapmanız gereklidir.

Cengiz Polat

Sömürgeci kapitalizm; GAP...

Baştarafı 8. sayfada

ve örgütlendirilen kitlelerin, ulusal kurtuluş siyasetiyle donatılması sonucu düşmanın her yönelimini halka önceden anlatması ve hazırlanması kaçınılmazdır. Bu hazırlıklarla birlikte halkın yaygın olarak ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında kendi kavgasını vermesi devrimin olmazsa olmaz koşuludur. GAP ve GAP'lı uygulamaları ancak böyle vurabiliriz. TC'nin yönelimi böylece boşa çıkarabilir, hedefine varmasını engelleriz.

İdeolojik-politik çizginin hayata geçirilmesi veya bunun yanında süreci, dönemi iyi anlamalıyız. Süreçle ilgili politikalar ve bu yöndeki yönelimler de ortaya konulmalı. Bu GAP ve GAP'lı uygulamalar için de böyledir. GAP ve GAP'lı uygulamalarda düşman neyi hedefliyor, nasıl vurmak istiyor, yönelimi nedir, bu konuda politikasını nasıl biçimlendiriyor? "Yeni" adı altındaki örgütlenmelerle sömürge Kürdistan gerçeğine, halkımıza ve ulusal kurtuluş mücadelemize nasıl yaklaşıyor, mücadelemizi nasıl vurmak istiyor? Bütün bunları deşmek, açmak gerekiyor. Bu yöndeki politikamızı netleştirerek, düşmanın karşı-devrimci her yönelimine, çıkışına karşı, devrimci yönelimle çıkışla karşı durmalıyız. TC'nin resmi politikasına ve açılan süreçlerle ilgili politikasına ulusal kurtuluş politikasıyla karşılık vermeyi; yani, karşı-devrimci politika ve örgütlenmeleri gözönüne alarak, koşulların, sürecin dayattığı politikalar üretmeli, hayatın canlılığını yakalamalı, yaşamalıyız. GAP'ı halkımıza kavratmalı, anlatmalıyız. Bununla doğacak ilişki ve çelişkileri iyi görmeli, bunu devrimin gelişmesi doğrultusunda kullanmalıyız. Biz görevimizi yaptıktan sonra korkması gereken TC'dir. GAP'ı "umut" diye sunmasına bakmayın, TC'nin endişe ve korkusu şimdiden açıkça görülüyor. Bu sene "halkı kaybettik, kaybediyoruz" endişeleri boşuna değil. Ve peşinden Genelkurmaylığın Kürdistan halkını resmi ağızdan düşman ilan etmesi de halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında yer alması ve desteklemesidir. Korkularının asıl kaynağı da budur. Biz GAP alanındaki milyonları kazandıktan sonra, GAP daha şimdiden ölü doğmuş ve TC'nin "umudu" suya düşmüş demektir.

GAP ve GAP'lı uygulamaları, "Bölge Kalkındırma İdaresi"ni, GAP'lı kültürel ve ideolojik propagandaları vb.'lerini, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini yükselterek, mücadelemize genişlik ve derinlik kazandırarak vuracağız. Bu kesin. ERNK daha şimdiden kendi Sovyetlerini yaratıyor. Eğitim, sağlık, kültürel, ekonomik sorunlarına el atıyor. Bu konuda politika ve uygulamalar içinde cephenin yaygınlık kazanması, TC'nin propaganda, kültürel yozlaştırma, ideolojik etkileme, psikolojik savaşında boşa çıkarılmasıdır. Her konuda olduğu gibi, demokratik ve sosyalist kültür, demokratik eğitim, demokratik bir ekonomik işleyiş ve halkın sağlık sorunlarına eğilen bir örgütlenme, halkın komiteleşmesi, kendi sorunlarına sahiplenmesi, bu yolla Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine yaygın olarak katılması ve cephe yoluyla gerillanın nefes borularının açılması, savaşın yaygınlaşması sağlandıkça, TC'ye karşı bu yönlü alternatifler dikildikçe, TC'nin umduğunu bulması sözkonusu olamaz.

Kürdistan'daki halk savaşı ulusal kurtuluş siyasetinin devamı olarak sürdürülür. Özel savaş ve özel savaş yöntemlerine karşı bu yetkin bahar atılımıyla önemli darbeler vuruldu. TC, kendisini "bitirdik, bitiriyoruz" propagandasına adarken bir sonraki yılı daha önemli kazanımlarla kapatıyor. Bu yılki atılımlı halk savaşı boyutu düzeyinde bakarsak neredeyse diğer yıllara eşit bir gelişme oldu. O halde çare; TC'ye karşı, özel savaşa karşı, halk savaşını yaygınlaştırarak; bu konuda iyice uzmanlaşarak; halkın cepheleşmesine kendi iktidar organlarını yaratmasına yardımcı olarak, halkımızın kendisini halk savaşının çeşitli ihtiyaçlarlarını ve görevleri yapabilecek düzeye çıkarmasıdır. Örgütlenen ve savaşan bir halk yenilmez. İdeolojik-politik çizgisi sağlam olan, sömürgecilere karşı ulusal kurtuluş siyasetiyle alternatif olan ve bunu ulusal kurtuluş savaşında dile getiren, üretici olan ve süreci yakalayan bir halk yenilmez.

Partimizin öncülüğüne dayanan mücadelemiz daha şimdiden doğruluğunu kanıtlamıştır. PKK öncülüğüyle GAP ve GAP'lı uygulamaları boşa çıkaracaktır. Kürdistan'da sömürgeci kapitalizmin gelişmesinin PKK için bir açmaz olacağını düşünenler yanılırlar. TC'nin yeni yatırımları devrimi durduramaz. Sömürgeci kapitalizmin doğasını, ilişki ve çelişkilerini kavramayan ve dahası kapitalizmin günümüzde "uygarlaştırma", hatta tek çözüm olduğuna inananlar, "ekonomik entegrasyon" vb. türden şeyler düşünürler. Böyle düşünenler sömürge ekonomisini, sömürgeciliğin doğasını ve çelişkilerini göremeyen ve kavramayanlardır. Kavramama öyle bir düzeye varır ki, ulusal mücadeleyi ve sınıfsal mücadeleyi karşı karşıya koyarlar. Birini diğerinden ayırırlar, GAP'ın gelişmesiyle ulusal mücadele azalır, etkisi daralır derler.

GAP ayrışımı sağlar, sosyal yapı çözülmesini hızlandırır. Ama köylülükten işçiliğe dönüşen Kürtler önünde ulusal ve sömürgeci baskı aynı ölçüde varlığını sürdürür, bu yöndeki çelişki ortadan kalkmaz, tersine daha da keskinleşir. Bununla birlikte, diğer yandan işçi olmanın getireceği avantajla, kendisi için sınıf olan işçilerin sınıf bilincini edinmeleri daha kolay olur. Şunu söylemek yanlış olmaz: Sınıf bilincini, enternasyonalizmi sindiren, kavrayan her işçi ulusal kurtuluş savaşlarında daha tutarlı bir mücadele yürütür. Ulusal kurtuluş mücadelesinin saflarında ve etkisinde olan kitleler işçileşmeyi başka bir deyişle bilinçli bir tarzda da yaşarlar.

PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, bağımsızlık ve özgürlük savaşını dayattıkça TC'nin gerçek yüzünü daha iyi ortaya seriyor, onun çelişkilerini derinleştiriyor, içinden çıkılmaz, dayanılmaz bir hale sokuyor. Kültürel özerklik ve otonomi türünden uzlaşma reçetelerini baştan beri dıştalayan PKK, bağımsızlık yolunda, demokratik bir toplum kurmak için emin adımlarla ilerledikçe mücadele saflarına halkın katılımını sağlıyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelemiz artık halkımıza dayanıyor ve giderek halkımızın daha yoğun olarak saflara akışı da kaçınılmazdır. Mücadelemiz halk boyutunu kazandı, halk hareketi niteliğine çoktan büründü.

İşte, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin TC'yi vuruş tarzı böyle gelişiyor. Cepheleşen, örgütlenen ve savaşan bir halk gerçekliği, GAP ve GAP'lı uygulamalardan istenilen sonucun alınmasını engeller. TC bu uygulamalarla ağırlıklı olarak hesabı halk üzerinde yapıyor, mümkün oldukça halkı mücadelemizin dışında tutmak ve böylece PKK'yi vurmak istiyor. TC'nin oynamak istediği oyunun şimdiden çıkmazda olduğu açık, tutmayacağı da belli. Her alanda örgütlenmiş ve savaşan bir halk gerçekliğini dikmek, halk savaşını fethedici ve atılımcı adımlarla daha da ileri götürmek, TC'yi sona yaklaştıran darbeler vurmak ve giderek zaferi kucaklamak, devrimi yapmak kurtuluş için tek çözümdür. GAP ve GAP'lı uygulamaları boşa çıkarmanın yolu da sorunu devrim perspektifine bağlı olarak düşünmekten geçer. Karşı-devrimin çözümlenişini veya çözümsüzlüklerini boşa çıkarmanın tek yolu; bunların karşısına devrimci çözümleri, devrim aşaması ve ülke gerçekliğiyle bütünleşen ulusal kurtuluş siyasetini her alanda geliştirip dikmekten geçer.

D. Ali Küçük
Kasım 1989

Genel olarak Türkiye'de ulusal...

Baştarafı 11. sayfada

yetçilik" ile suçlamasının ise hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Tabii tam aksi bir etki olarak tepki temelinde ulusal kurtuluş hareketini güçlendirdiği gerçeğini saymazsak! Ezen ulus devrimci hareketinin üzerine düşen görevi yapmadığı gerçeği, ezilen ulus hareketinin daha da kemikleşip güçlenmesinin bir faktörü olarak karşımıza çıkmaktadır. Görevini yapmayan, bunca temel bır soruna şu veya bu şekilde gözlerini yumanların kendilerine rağmen gelişen devrimci güçlere saldırı akınları düzenlemeleri ise, bir belgesel olarak gözlenmeyi gerektirecek denli ilginçtir. Çünkü leninist çerçeve içinde çok açıktır ki, ezilen ulus hareketine yönelik eleştirileri gereğince hakketmek için öncelikle yapılması gereken, oysa yapılmadığı açık seçik görülen bir dizi görevler bütünü sözkonusudur. Kaldı ki, ezen ulus devrimcilerinin bu noktadaki en temel görevlerini yapmama veya yapamamaları halinde ezilen ulus devrimci hareketlerinin bazı "milliyetçi zaaflara" düşmelerinden daha doğal ne olabilir ki? Ezen ulus devrimci hareketine bu noktada düşen görev ona veryansın etmek değil, öncelikle kendi zaaflarını aşmak ve onunla sağlıklı ittifaklar geliştirmenin zeminini yaratmaktır.

Şu nokta iyice bilinmelidir ki, ezilen ulustan emekçilerin toplumsal kurtuluş amacına yönelik ortak örgütlenmesi öncelikle ezilen ulusun bağımsızlığı hakkının her döneminde kabulü ve bu yolda propagandayı şart kılar. (Bu hakkın propagandası, sanılanın aksine bu hakkın kullanılması gereğini ortadan kaldırma yönünde etkide bulunur.) Oysa Türk solunun yaptığı tam tersi olmuştur. Öncelikle sorunu görmezden gelmiş, karşısına ulusal kurtuluşçu güçler çıkınca da kendi milliyetçiliğinin ifadesi olarak onları milliyetçilikle suçlayıp etkisizleştirmeye çalışmıştır. Bu, Leninizme hiçbir biçimde sığdırılamaz saldırılar, gerçekten Leninizm maskeli ezen ulus milliyetçiliğinin dışa vurumudur. Bol bol "sınıf" sözü edilmesi, hayatın gösterdiği gibi, gerçeği tümüyle gizlemekten uzak iğreti bir maskedir.

Ezen ulus proletarya hareketinin diğer ezilen ulusların da gerçek temsilcisi olmasının ön koşulu nedir? Bu, alabildiğine geniş kesimlere, yüzce komünizme varmaktan başka hiçbir yabancı sınıf kaygısına sahip olmadığımız, bu yüzden de soruna, farklı çelişkilere sahip olan kesimleri, sadece proleter bakış açısı çerçevesinde birleştirmek kaygısıyla baktığımız anlamına gelir. Biz komünistler, örgütlenme sorununa işte salt bu kaygıdan hareketle yaklaşırız. Oysa ki burjuva milliyetçiliğinin etkilerinden kendilerini kurtaramayanların soruna yaklaşımı, "gerçek kurtuluş"un ancak "kendi önderliklerinde" gerçekleşeceği iddiasında ifadesini bulur. Bu yüzden programatik olarak inceleme gereğini bile duymadan, ulusal çelişki üzerinde gelişen ayrı örgütlenmeyi bir kalemde "milliyetçi", hatta hızını alamayanlar "şovenist" olarak yargılayıverirler. Bu yargının, gerçekte kendilerinin milliyetçi ve gerçek anlamda sosyal-şoven niteliklerinin yansıması olduğunu gizlemek dürtüsüyle de kendilerine "her iki ulusun gerçek temsilcileri!" payesi vermekten geri durmaz ve bu konuda bağnaz bir "kararlılık" gösterisine girerler. Bırakalım kurtuluş öncesi ayrılma hakkını, kurtuluş sonrasına bile belli kayıtlar koyma hakkını kendilerine bahşetmekte hiçbir mahzur görmezler. Ve işte ezilen ulusun tarihsel güvensizliğini daha da pekiştirmekten başka işe yaramayan bu yaklaşımları için de suçlamaların dozajını daha yükseltmekten kendilerini alamazlar. Sosyal-şoven önderliklerce özellikle kullanılan "Apocu" nitelemesi işte bu gerçeğin basit bir ifadesidir. Bu deyimdeki ısrar, gerçekte Türk şovenizminin sosyalizm saflarındaki yansısından başka bir şey değildir. Silahlı propagandayı savunanlar yükselen gerilla mücadelesinin saflarındaki etkisini karalayabilmek amacıyla, onları olduğundan daha geri göstermek için adeta maharet sergiler. Sağcı olanları ise, Kürdistan'daki silahlı mücadele nezdinde sözde "maceracılığa" ilişkin saldırılarını daha da yükseltirler. Ve en sağdan en "sol"a sosyal-şoven koro bu ağız birliği etmişcesine Kürt devrimci hareketlerinin ne kadar "milliyetçi" olduklarına ilişkin kolkola saldırı akınları düzenlerler. Korkunun acele faydası olur mu? Olmaz!..

Her iki ulus ve diğer milliyetlerden tüm Türkiye halkının ortak örgütlenmesi noktasında Türkiye solu geride kalan süreçte, kelimenin gerçek anlamında çok kötü bir sınav vermiştir. Süregelen ağırlıklı ısrarın bu kötü sınavın sonuçlarını belirginleştirmekten başka anlamı ise yoktur. Bugün Kürt ulusal devrimci hareketinin ulaştığı güç düzeyi ve her iki ulustan halkın en ileri unsurları arasında çok belirgin ayırım çizgileri bu kötü sınavın sonuç belgeleri olarak kavranmalıdır. Bu belgeler Kürt devrimci hareketine yönelik "milliyetçilik" ve daha ötesi suçlamalarla karartılamayacak denli açıktır. Yapılması gereken, somut durumu olanca nesnelliği içinde saptamak, gelinen noktanın verilerini gözardı etmeden olası en doğru temellerde bir örgütlenme perspektifi oluşturmaktır.

Elbette ki geçmiş zaafların özeleştirisi ve somut durumun verileri üstüne oturtulacak sağlıklı bir değerlendirmenin, Kürdistan'ın sömürge olduğu gerçeğinden ayrı ele alınması mümkün değildir. Türkiye devrimci hareketleri için Kürt ulusu da dahil, Türkiye halkının önderliği çabası öncelikle böylesi bir önkoşulun gerçekleşmesine bağlıdır. Aksi durumda "önderlik" üzerinde iddialar boş ajitasyon sözcükleri olarak sırıtmaya devam edecektir. Sosyal-şovenizmin diğer milliyetlerden halka önderlik iddiası da elbette ki bu durumda bir ütopya olmaya mahkum kalacaktır.

Çalışmamızın sömürge sorunu ile ilgili diğer bir bölümüne geçmeden şu noktaya kısaca değinmeyi gerekli görüyoruz: Anlık durumdaki nicel güç ve yaygınlık hiçbir siyasetin kendisini kandırma mazereti olmasın. Tarih anlık durumdaki güç dengelerini kendi nesnel yasalarınca değişime uğratmakta tereddüt etmeyecektir. Tarihe hükmetmekle ona yönelik nesnel saptamalar arasında uzun vadede hep uygunluk olagelmiştir ve tarihin materyalist yorumu çerçevesinde hep olagelecektir. Ne öznel niyetlerimizin ne de basmakalıp yaklaşımların tarihi belirleme gücü vardır; etkileme gücü ise aldatıcı ve geçici olmuştur her zaman...

SERXWEBÛN
Abone fişi

Adı, Soyadı: ....
Adres: ....

6 Aylık	1 Yıllık
Almanya içi: DM 18 ☐	Almanya içi: DM 36 ☐
Almanya dışı: DM 20 ☐	Almanya dışı: DM 40 ☐

Abone hesap numarası:
Stadtsparkasse-Köln
Konto Nr.: 174 21 96
BLZ: 370 501 98

Yazışma adresi:
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

NOT: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine gönderiniz.

Impressum
V.I.S.d.P.:
A. Sarı
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya 22.50 ş.
Belçika 75.00 bfr.
Danimarka 10.00 dkr.
Fransa 7.50 ff.

Hollanda 3.75 hfl.
İngiltere 0.90 £.
İsveç 7.50 skr.
İsviçre 3.00 sfr.
Norveç 10.00 nkr.

İki arkadaşımızı katledenler...

Baştarafı son sayfada

sında yer alan ve tüm kamuoyunun bildiği, 19 Ağustos 1989'da yapılan, tüm taleplerimizin kabul edildiği anlaşmanın gerekleri yerine getirilmemektedir. Tutuklu temsilcilerimizin bulunduğu ve bir gün süren görüşmelerde SHP ve Adalet Bakanı ile diyalog içinde olan ve onaylarını alan SHP'li Tufan Doğu, Cumhuriyet Başsavcısı Nural Uçurum, cezaevi savcısı ve müdürleri söz vermiş ve tüm tutukluların bilgilenmesi ile direnişe son verilmişti. Bunları herkes biliyor.

Aylardır yaptığımız diyaloglardan bir sonuç alamadık. Yukarıda belirttiğimiz resmi makamlara verdiğimiz dilekçelerden olumlu bir cevap alamadık. Kamuoyuna Tüzük ve Genelgenin değişeceği sözünü veren Adalet Bakanlığı hemen hemen hiçbir değişiklik yapmadan Tüzük ve Genelge "yeni" diye resmiyet kazandı.

Üst makamlardan verilen emirlerle idare bizlerle diyalogu kesmiştir, temsilcileri görüşmelere de kabul etmemektedir. Her gün bir kazanımımızı ortadan kaldırırken, yeni bir kural dayatmaktadır. Bizlere vahşi işkenceler uygulayan, iki arkadaşımızı katleden işkenceciler hakkında, ne hükümet, ne bir hukukçu bir suç duyurusunda bulunmuş, ne de bir yasal işleme başlamıştır. Bu işkencecilerin hepsinin değiştirileceği sözü verilmesine rağmen, hepsi de kasıtlı olarak ve yeni işkenceler için tutulmaktadır. Şimdiden tek tek işkenceler yapılmakta, hücre cezaları verilmektedir.

"Tutuklular yasaların ve kanunların güvencesi altındadır" deniliyor. Ne var ki, hiçbir tutuklunun yaşamının en ufak bir güvencesi yoktur. Çoğumuzun ciddi sağlık sorunları olmasına rağmen, ölüme kasıtlı olarak terkediliyoruz. Uluslararası çeşitli anlaşmalara imza atan 12 Eylül döneminin mevcut savunucuları bununla yetinmeyip; yeni imha politikası ve tezgahları hazırlıyor. Ülkemizde gelişen mücadeleden dolayı, dışarda sonuç alamayan bu mantık sahipleri, başta PKK davalarından tutuklu olan biz Kürt tutsaklar olmak üzere, tüm politik tutsaklara imha politikası hazırlıyor. Bunun için Eskişehir Özel Tip Cezaevi hücre sistemine dönüştürülerek, "her tutsağa bir mezar" amacı ile işkence ve imha tezgahları hazırlıyor; bizden yeni canlar isteniyor, bize insanlık onuru ile bağdaşmayan iğrenç bir yaşam dayatılıyor. Tüm hazırlıklar buna göre dünyanın gözü önünde yapıldı, yapılıyor.

İlericiler, demokratlar, insan hakları savunucuları!

Bizler görevlerimizin ve bize yönelik imha politikalarının bilinci içindeyiz. İnsanlığın nadir gördüğü işkence ve baskılara karşı kimliğimizi ve insanlık onurunu koruduk, bundan sonra da elimizden geleni ardımıza koymayacağız. Hazırlanan imha politikalarına ve yıllarca kan, can pahasına elde ettiğimiz kazanımların bir çırpıda alınmasına sessiz kalmayacağız.

İnsan hakları savunucularının; basın mensubu, hukukçular, demokrat kişi ve kurumların asgari görevlerini yerine getirmeleri için, bu çağdışı uygulamalara sessiz kalmamasını, hazırlanan tezgahları kamuoyuna açıklamalarını ve seslerini yükselterek şu soruların cevabını almasını istiyoruz:

Aydın Cezaevi'ni kim yönetiyor? Bir başgardiyan, işkence yaparken müdür gerektiğinde savcıyı dinlemezken, savcı "bunlar emirdir, yapacağım bir şey yok" derken, emirler nereden geliyor? İki arkadaşımız öldürüldü, hepimiz işkenceden geçirildik. Niye bir yasal işlem yapılmadı ve tersine arkadaşlarımızı katleden işkenceciler ödüllendirildi? Hukukçular niye sessiz kalıyor? Uluslararası anlaşmalarla ilgisi olan kesim, çevreler niye sessiz kalıyor?

Kendine insan diyen herkes!

PKK davalarından olan biz Kürt tutuklulara bilinen o imha politikası ve siyasal hesapla yaklaşılıyor. "Dışarda" gelişen mücadeleden sonuç alınamayınca, imha ve bilinen o klasik mesajlar için cezaevlerinde bize yöneldiği oluyor, bizleri imha ederek "sonuç" alınmaya çalışılıyor. Bunun için başta Eskişehir Özel Tip olmak üzere tüm Özel Tip cezaevleri "hücre sistemine" dönüştürülerek, "özel imha kamplarına" dönüştürülüyor. Kamuoyunu aldatmak için, "Avrupa standartlarına dönüştürüyoruz" deniliyor. Mevcut yönetim, bizlere siyasal kin, hesaplaşma ve özel imha planlarıyla yöneliyor. Bunun için, özel işkence ekipleri ve tezgahları hazır tutuluyor. Eskişehir Özel Tip'in amacı niye basına açıklanmıyor, basın ve demokratik kuruluşların bizlerle görüşmesine, yazışmasına neden müsaade edilmiyor? Kamuoyu niye yanlış açıklamalarla aldatılıyor?

Kamuoyu adına konuşan herkesin bunların doğruluğunu araştırması, ilgili yerlerden cevap alması ve bir insanlık görevi olarak bize yönelik planları boşa çıkarması kendisini dayatıyor.

Bizler, kamuoyunun desteği ve direnişimizle elde ettiğimiz kazanımların silinip süpürülmesine sessiz kalmayacağız. Siyasi kimliğimizle ve insanlık onuruyla bağdaşmayan bir yaşam biçimini kabul etmeyeceğiz. Her zaman yasal yolları denedik, bu yönlü dilekçelerimiz en üst mercilerden cezaevi müdürlerine kadar mevcuttur. Ancak yasal yollar ve diyalogun önünü, yasaları temsil etmesi gerekenler tıkıyor. Bizlerin "can güvenliğini yasa ile teminat altına alması" gerekenler onlarca arkadaşımızın canını aldı, bizleri işkenceden geçirdi. Şimdi de bu işkence ve katliamların kapsamı genişletiliyor. Bize siyasal amaçlı politika ve imha ile yaklaşılırsa, biz de bu yönlü teleplerimizi dayatmaktan ve insanca bir yaşam uğruna ölmekten çekinmeyeceğiz.

Bu nedenle biz, tüm meslekten insanları ve tüm kamuoyunu, demokratik kurum ve kuruluşları; duyarlı olmaya, bize yönelik hazırlanan özel imha alanlarını, işkence ve imha tezgahlarını boşa çıkarmaya, insanca bir yaşam için, seslerini bizler için yükseltmeye, sorunlarımızı çözmek için çabalarını arttırmaya, bu insani görevlerini yerine getirmeye çağırıyoruz.

Aydın E Tipi Cezaevi'nden
Fuat Kav-Hüsnü Altun

Yaşamı güzelleştiren nedir...

Baştarafı 19. sayfada

sahip çıkmaktır diyorsanız, Mazlum abimizin; "Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür" sloganını iyi kavrayalım! Demin de değindiğim gibi yaşamak, bir tabak nohut ve bir parça ekmekten ibarettir diye görenler varsa, ben bir canlı tanık olarak hiçbir abartma olmadan, bunun neye yol açacağını anlatmak istiyorum; bana kulak versinler.

30. 11. 1980 tarihinde düşmana teslim oldum. Yapılan işkenceleri uzun uzadıya anlatmaya gerek yok. Kısaca akla hayale gelmeyecek işkence türleri denendi üstümüzde, pek çok insan öldü ve sakat kaldı. Üç ay gözaltında tutulduktan sonra Adıyaman E Tipi Cezaevi'ne gönderildim. Cezaevinde yapılanlar, gözaltını aratmayacak derecedeydi. Kafamı yerden yere vuruyordum, niye teslim oldum diye. Ancak iş işten geçmişti. İntihar etmeyi bile çok denedim. Bu süreç içerisinde kimseyle konuşamıyorsun. Yüzün tutmuyor ki konuşasın, hangi yüzle insanların yüzüne bakacaktım? Bir tanıdığımı gördüğüm zaman başımı önüme eğip geçiyordum. Bırak başkasının benden nefret etmesini, ben kendi kendimden iğreniyordum. Öylesine karamsar, öylesine umutsuz, yaşamdan-yaşamaktan bıkmış bir durumdaydım, tek yol ölümdü benim için o an. Başka bir şey düşünemiyordum. "Ah" diyordum ama, artık çoktan iş işten geçmişti. Bu sorunlarla içine düştüğüm eziklik, yılgınlık, karamsarlık yıllarca böyle devam etti. Böylesi bir durumda kendimi öldürsem bile neye çözüm getirecekti, zaten yeterince kendimi öldürmüştüm.

Bu gidişe dur demeliydim. Bu düşüncelerin sonu yoktur, bunu yenmeliyim, zoru başarmalıyım, bütün olanlara rağmen, yeniden sıfırdan başlamalıyım diyerekten kendime yeni bir yaşam çizgisi yaratmalıydım. Kendimi bu düşüncelerden arındırırsam, kendimi yenilersem, bitmez tükenmez çabalar sarfedersem, belki yeniden yaşam gerçekliğime kavuşacağım. Ve elime bir gün mutlaka bir fırsat düşecek. Bana yeni bir şans tanınacak. Bir tarafta bunları düşünürken, diğer taraftan eski günlerimi, mücadele içerisindeki eski yerimi, arkadaşlarla olan ilişkilerimi hep bir sinema şeridi gibi gözlerimin önüne getirir, onlarla avunur, kendi kendimi teselli etmeye çalışırdım. Kendim tanık olmuşum, benim durumuma düşen pek çok insan intihar etmiştir.

Mahkememize 15 gün kala, yakalanan ve teslim olan hepimizi bir araya topladılar. 15.3.1982 tarihi bizim mahkeme günümüzdü. Yakalanan arkadaşlardan biri geldi; siyasi savunma yaparsanız Parti sizleri affedecek dendi. Teslim olan bütün insanlara söylendi. Benim bu öneriye yanıtım şuydu: Ben buna layık değilim, çünkü her şeyi çiğnemişim. Bu halimle Partiyi ağzıma alamam. Bu Partiye en büyük zararı vermek demektir. Bundan dolayı yapamam.

Öneriyi getiren arkadaşlar, biz yapacağız, siz de hiç değilse bir şeyler söyleyin; Partiyi yüceltin; hiçbir şey söylemeseniz de bu yeterlidir dediler. Ben kabul ettim. Ama tekrarladım, ben buna layık değilim, fakat sizin söylediklerinizi aynen mahkemede söylerim diye. Sonra aralarında nasıl bir karara vardıklarını bilmiyorum ama, mahkemede kimse savunma yapmadı. İki kişi açık itiraflarda bulundu, Partiye yönelik: Mehmet Aydın ve sonradan yakalanan M. Şah Peyiç. Diğer insanların tamamı, bilmiyorum, haberim yok, PKK'li falan değilim vs. dediler. Belli aralıklarla mahkememiz 1984 yılına kadar sürdü. Gıyabımızda verilen kararda 16 kişi ölüm cezasına çarptırıldı. Bunlardan 9'u teslim olmuştu. Yıl 19.4.1984. İki yıl sonra dosyalarımız yargıtayca onaylandı. Ve iki yıldır da mecliste bekliyor.

Beşbuçuk yıl Adıyaman Cezaevi'nde kaldıktan sonra Urfa cezaevine gönderildik. Orada bir yılı aşkın aradan sonra tek tip elbise uygulamasını protesto ediyor, giymiyoruz diyerekten eyleme girdik. İki hücre cezası da yatırıldıktan sonra Adıyaman E Tipi Cezaevi'ne sürgün gönderildik. 18 gün de Adıyaman'da kaldıktan sonra Maraş E Tipi Cezaevi'ne sürgün gönderildik. Maraş'ta da çeşitli eylem ve protestolara katıldık. Ekim-Kasım direnişlerinde biz de yerimizi aldık. Eylemin hemen bitiminden sonra Çanakkale Cezaevi'ne sürgün gönderildim.

Bugün hala Çanakkale Cezaevi'ndeyim. 1986'dan bu yana Partimizin saflarında yerimi aldım. O gün bugündür Partimizin saflarında olmanın mutluluğunu yaşıyorum, sevincini yaşıyorum, onurunu yaşıyorum.

Bugün Partimizin ulusal bağımsızlık yolunda katettiği mesafe dostça da, düşmanca da biliniyor. Bu savaş içerisinde kayıplarımız olduğu zaman hepimizin neler hissettiği ortada. Nice canlarımızı birden tuttular kurşuna... Aramızdan ayrılan, halkımız uğruna Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi için şehit düşen bütün arkadaşlarımızı saygıyla anıyoruz. Onlara bağlı kalmak, onların yolunda yürümek boynumuzun borcudur.

Bizleri bugüne getiren, halkımızı yeniden yaşatan başta APO olmak üzere, bütün yoldaşlarımız ve halkımıza Partimizin 11. yıldönümü kutlu olsun.

Yoldaşlar, ellerini kollarını sallayıp gelip düşmana teslim olanlara izin vermeyin. Düşmana teslim olmayı bir kurtuluş yolu görmeyin. Cezaevlerini turistik otel sanmayın. Cezaevleri demek, işkence demek, baskı demek, vahşet demek, zulüm demek ve içerde tutsakların bu onursuz dayatmalara karşı direnişleri demek, ölüm oruçları demek, açlık grevleri demek.

Biz ve halkımız için nedir kurtuluş olan?

Kurtuluş, şehitlerimizin kanındadır. Kurtuluş olan PKK'dir. Kurtuluş olan, Kürdistan halkıyla birleşmek, bütünleşmek, PKK'nin saflarında olmaktır. Başka kurtuluş yolu ve seçenek yoktur.

-Yaşasın Başkanımız APO!
-Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!
-Yaşasın bağımsız birleşik demokratik Kürdistan!

Kazım Tepeli

Başkan APO adı Kürdistan...

Baştarafı 6. sayfada

rinde yaşanan gelişmeler az mı öğreticidir? Yıllarca "lider" diye ülke yönetimlerinde bulunanların, halk desteği olmadı mı çeşitli rüzgarlar karşısında nasıl hemen savrulduklari gözler önündedir.

Gerçek halk önderleriyle zorbalar, diktatörler arasında fark neredeir? Halk önderleri, halklarıyla bütünleşen, halkın çıkarlarını gerçekten ve her alanda temsil eden, onların gönüllerini fetheden, halkın bağlılığı ve sevgisiyle yücelen ve gücünü halkından alan önderlerdir. Diktatörler ise, halkın çıkarlarını asla temsil etmeyen ve dolayısıyla desteğinden çok nefretini kazanan, ordu gücüyle, devlet gücüyle, silah-teknik-maddi-dış vb. güçlerle ve zorla ayakta tutunabilenlerdir. Şimdi APO'yu "diktatör" ve "despot" olmakla suçlayan ahlak yoksunlarına sormak gerekir; bugün sömürgecilerin bazı uzantıları ve uşakları dışında, milyonlarca Kürdistan insanının yüreklerini fetheden, Türkiyeli devrimcilerin, Türk halkı ve emekçilerinin büyük oranda sevgi ve saygısını kazanan APO, bütün bunları hangi devlet gücüne, ordu gücüne, maddi ve teknik güce dayanarak sağlayabildi? Üstelik bunlar, sömürgeci Türk burjuvazisinin yıllar yılıdır dincilikten devrimciliğe kadar her türlü maskeye bürünerek yürüttüğü, o bilinen yalan, iftira, karalama kampanyalarına karşın gerçekleşmiştir. Ahlak yoksunlarından dürüstlük bekleyecek değiliz, ama her dürüst insanın buradan gerekli sonuçları çıkaracaklarına da inanıyoruz.

Evet APO'yu Kürdistan ve Türkiye halkları, emekçiler, aydınlar destekliyor ve yüceltiyor. Peki, emperyalistlerin, Türk sömürgecilerinin ve bunların her soydan uşaklarının dört bir yandan yönelttikleri ateş altında sarsılmadan, yürüyüşünü kesintiye uğratmadan, kararlı ve istikrarlı bir biçimde ilerlemesine devam eden Başkan APO'nun yürüyüşüne bizler, Partililer ayak uydurabiliyor muyuz? Her fırsatta O'na bağlılığımızı dile getirdiğimiz ve gerçekten niyette sonuna kadar da bağlı olduğumuz, O'nun yoldaşları, öğrencileri olmaktan büyük gurur duyduğumuz halde, tüm bunların gereklerini ne kadar yerine getirdik, getiriyoruz? Onun omuzlarındaki muazzam yükten ne kadarını paylaşabiliyoruz? Yoksa kendimizi de bunca ağır yükün üzerine yeni bir yük mü yapıyoruz? Slogansal bağlılıktan sıyrılıp militanca bir bağlılık düzeyine gelebildik mi? O'nun büyük emek ve çabalarla en ince ayrıntılarına kadar hazırlayıp önümüze koyduğu plan ve programları ne ölçüde uyguladık ve uyguluyoruz? Değer yaratmak bir yana, O'nun şehitlerin kanı pahasına yarattığı değerlere sahip çıkabildik mi, çıkabiliyor muyuz? Bu ve benzeri daha birçok soruları kendi kendimize sorup olumlu yanıt vermeden, elbette ki gerçek anlamda bir bağlılık ve yoldaşlıktan sözedemeyiz. Niyetler ne olursa olsun, pratikte Parti Önderliğinin gerçek yoldaşı olamayanların birer dalkavuktan öte bir anlamı olmayacağını çok iyi kavramalıyız. Bu konuda da bugün dünyamızda, ders çıkarılması gereken pek çok olaylar yaşanıyor. Bir Romanya Komünist Partisi örneği var ki, üzerinde ne kadar düşünülse yeridir. Parti kongresinde oy birliğiyle ve hararetli alkışlarla yönetime seçilen kişi iki hafta geçmeden devrildiğinde ortada görünmemek çok kötü bir destektir. Böylesi desteğin, sunulan kişiye bir hayrı olmayacağı gibi, sunanların da sadece dalkavuklar olduğunu gösterir. Kısacası Partililer, kadro ve militanlar artık Önderliğe gerçek anlamda bağlılık ve desteğin gereğini kavramalı ve yetkince uygulamalıdırlar.

Sonuç olarak, dünya genelinde yaşanan gelişmeler, mevcut sosyalizmin temsilcilerinin birçok zaaf ve olumsuzlukları nedeniyle sosyalist değerlere emperyalizmin pervasız saldırıları, değerlere bağlılığın önemini şimdi daha da kaçınılmaz ve zorunlu kılıyor. Bütün bu gelişmelerin Kürdistan devrimini daha da anlamlı kıldığı kuşkusuzdur. Bu durumda PKK ve Önderliği, halkımızın, Türkiye ve bölge halklarının ve devrimci-ilerici güçlerin daha fazla umudu durumuna geliyor, daha fazla beklentilere maruz kalıyor. Aynı nedenlerle, emperyalist sömürgecilerin de daha çok boy hedefi durumuna geleceği açıktır. Partililer ve halk olarak, en değerli varlığımız, özgür yarınlarımızın teminatı APO'muza, daha büyük bir uyanıklıkla sahip çıkmalı, O'na uzanan ellerin ve dillerin sahiplerini, kim olursa olsun, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da pişman etmeliyiz.

Dost da, düşman da şunu çok iyi bilmeli ki, en olumsuz bir ortamda PKK gibi bir Parti yaratan, ve onu son derece güç koşullar altında bugünlere ulaştıran, aynı süreçte halkımızı cephe ve ordu gibi güçlü silahlarla da donatan, en önemlisi onu nasıl yaşaması gerektiğini bilen bir halk konumuna getiren Başkan APO önderliğindeki PKK, halkımızın özgücüyle Kürdistan devrimini nihai zafere de taşıyacaktır.

Devrimci-demokratik kamuoyuna!
Aydın E-Tipi Cezaevi'ni kim yönetiyor?

Aydın Cezaevi'nde yaşanan sorunlar derinleşiyor, yaşam gittikçe ağırlaştırılarak çekilmez hale getiriliyor, yeni oyunlar sahneye konmak isteniyor.

Kamuoyunca yakından bilinen ve asgari yaşam koşulları sağlanması amaçlı Eskişehir-Aydın Direnişi taleplerinin tümünün kabul edilerek anlaşmaya varılmasıyla süresiz açlık grevi eyleminin sonuçlandırılmasının hemen ardından başlayıp bugüne kadar devam eden süreçte, bugün varılan nokta budur. Bu sürece, ilk günden itibaren idareden bakanlığa kadar her düzeyde ilgili kurum ve yöneticilerin inanılmaz bir keyfiyet içerisinde, tutuklu ve hükümlülerin yaşamlarını ağır cendereler altına alarak haklarından, onur ve kimliklerinden etme anlayışı üzerinde şekillenen imha etmeci politika damgasını vurmaktadır. Bu keyfiyet ve anlayış yeni değildir. Eski politika, imha etme özelliği kazanarak, yeni bir boyut almıştır ve yakın geçmişte yaşadıklarımız bugün ve gelecekteki süreçte nasıl bir politika izlenmekte olduğunu ve izleneceğini tüm çıplaklığıyla göstermekte, hayat buldurulmaya çalışılan bu politikayı yürürlüğe koymada kimlerin devreye konulduğunu ve asıl yöneticilerin kimler olduğunu ortaya çıkarmaktadır.

Aydın Cezaevi'nde bugünkü sürece gelişte yaşananlara kısaca bakacak olursak:

Pratikte direnişlerle boşa çıkarılan "1 Ağustos Genelgesi"nin, Eskişehir'de bulunan tünel bahanesiyle dayatılması ve hakların gaspedilmeye çalışılması karşısında, tutuklu ve hükümlülerin bütün çözüm istem ve yolları tıkanıp çabaları sonuçsuz kalınca, Eskişehir Özel Tip Cezaevi'nde süresiz açlık grevi eylemine geçilmiştir. Eylemin 15. gününde yapılan sürgünle direniş kırılmak istenmiştir. Dahası, sürgünle onlarca ölüm olayı göze alınacak denli ileri gidilmişti. Direnişi kırma amacına ulaşmak ve böylelikle "1 Ağustos Genelgesi"ni dayatıp insanlıkdışı ağır yaşam şartlarını yerleştirmek için, sadece saatlerce süren ve tutuklu-hükümlüleri çok büyük ölçüde bitkin düşüren sürgünle de yetinilmemiş, bu "ölüm yolculuğu" Aydın Cezaevi'ne girişte yapılan işkencelerle tüm dayanabilme noktalarını da kırıp, her ne pahasına olursa olsun direnişi bitirmeyi amaçlamıştı. Bu işkenceler sonucu iki arkadaşımız katledilmiş, birçok arkadaş yaralanıp sakat bırakılmış, hemen ardından hücrelerde yinelenen işkencelerle bunlara yeni yaralama ve sakatlamalar eklenmiştir.

Ölümlere, yaralanıp sakatlanmalara yol açan bu işkenceler, Aydın Cumhuriyet Başsavcısı Nural Uçurum'un nezaretinde, bizzat fiili olarak cezaevi müdürleri Seyfettin Gül, Zekeriya Sancaktar, başgardiyan Yolcu Yıldırım ve Hüseyin Kazankaya ile Ecir Taşkıran, Ali İşlek, Levent Düz, İbrahim Özkal adlı gardiyanlar olmak üzere görevli müdür, başgardiyan ve gardiyanlar tarafından yönetilmiş ve yapılmıştır.

İlerleyen süreçte, her an toplu ölümlerin beklendiği bir noktada, başta cezaevleri eylemleri, aileler ve demokrat kamuoyunun etkin çaba ve destekleriyle içte ve dışta siyasi iktidar üzerinde oluşan güçlü baskı altında eylemin 52. günü, idare ile tutuklu ve hükümlü temsilcileri arasında, milletvekilleri Tufan Doğu ve Hilmi Ziya Postacı'nın katılımı ile anlaşma yapılıp, talepler kabul edilerek, direniş bitirilmişti.

Anlaşmaya, SHP Genel Sekreter Yardımcısı Tufan Doğu ile SHP Aydın milletvekili Hilmi Ziya Postacı'nın yanısıra, Aydın Cumhuriyet Başsavcısı Nural Uçurum, Savcı Hüseyin ..., Aydın Cezaevi müdürleri Seyfettin Gül, Zekeriya Sancaktar, Alim Akçay, Raşit Adıgüzel, başgardiyan Yolcu Yıldırım katılmışlar ve anlaşma bu adı geçenlerle tutuklu ve hükümlü temsilcileri arasında süren uzun görüşmeler sonunda ve tıkanan noktalar, telefonu başında bekleyen Adalet Bakanı'yla yapılan temaslarla aşılıp tüm sorunların çözümü için söz verilerek yapılmıştı.

Yapılan anlaşma uyarınca, toplam 57 maddelik taleplerimiz kabul ediliyordu ve eylemin bitirilişinin hemen ardından başlamak üzere tüm haklar, verilen söz gereği uygulamaya konacaktı.

Ancak pratikte alınan tavır, takınılan tutum bu söze hiç de uygun olmadı. Süresiz açlık grevinin bitirilmesinin hemen ardından haklar uygulanmadı. Uzun süre diyalog kurulamadı, engellendi, sonuçsuz bırakıldı. "Yetkili bulunmadığı" belirtilerek uzun oyalamalara, geçiştirmelere yönelindi. Yapılabilen ilk görüşmede ise, Başsavcı Nural Uçurum, verdiği sözler hatırlatılıp anlaşmanın niçin uygulanmadığı sorusuna, "Ben böyle bir anlaşma yapmadım" karşılığını vererek, sözünü ve anlaşmayı inkar etme yoluna gitti. Sorunlarımıza çözüm getirmeye niyetin hiç olmadığını, aksine durumun daha da ağırlaştırılarak sürdürülmek istendiğini çok iyi özetleyen ve verilen sözlerin, yapılan anlaşmanın inkarına açıktan giden bu yanıta karşılık başsavcıya, anlaşma yapılırken yanında bulunan ve Adalet Bakanı ile temas halinde görüşmelere katılıp sorunun çözümüne aracı olan Tufan Doğu ve H. Ziya Postacı ile birlikte cezaevi müdürlerinin de hazır bulundukları belirtildiğinde ve basında yapılan açıklamaları kanıt olarak gösterildiğinde ise Başsavcı N. Uçurum, "Eğer bunlar söz verdiğimi söylüyorlarsa yalan atıyorlar" diyordu.

Bu süreç içerisinde, bir yandan verilen sözler çiğnenip haklar olduğu bittiye getirilerek uygulanmayıp, sorunlarımız çözümlenmezken, öte yandan da süresiz açlık grevinin bitimini izleyen ilk günlerde arkadaşlarımıza işkence yapılıyordu. Hastaneden apar-topar getirilen arkadaşlarımızdan dövülenler olduğu gibi, hastaneden getirilip cezaevi revirinde ağır hasta durumunda yatan tutuklulardan Derviş Çelik ve Şaban Kaval, revirden apar-topar alınıp koğuşlara verilmek üzere çıkarılarak zorlukla yürürlerken, anlaşmaya göre istedikleri koğuşlara verilmelerini isteyince, bizzat ikinci müdür Seyfettin Gül ve başgardiyan Yolcu Yıldırım ile işkence ekibi tarafından dövülüyorlardı.

İşte böyle bir ortamda bu günler yaşanılıyor, anlaşmanın yapıldığı inkar ediliyor, mesele çarpıtılıyor, sorunlarımız çözülmediği gibi, arkadaşlarımız dövülüp tehdit ediliyor, yaşam koşullarımız ağırlaştırılıyordu. Amaç haklarımızı daha başta uygulamayıp "1 Ağustos Genelgesi"ni tüm gücüyle dayatmaya çalışmak olunca, önce oyalamalarla, geçiştirmelerle, oldubittilere başvuruyor, sonra anlaşma inkar ediliyor, herkes yalan atmakla suçlanıyor, verilen sözler ve bunun hukuku hiçe sayılıyor, dahası işkence yapılabiliyordu.

Daha sonraki görüşmelerde de hiçbir olumlu yaklaşım gösterilmezken, bir gerçek de itiraf ediliyordu: 28-29 Ekim açık görüşünde ailelerimizin getirdiği yiyeceklerin içeri alınması amacıyla başsavcıyla yapılan görüşmede, N. Uçurum'un henüz eylem sırasında ailelerin getireceği yiyeceklerin içeri alınması konusunda verdiği söz hatırlatılınca, "Doğrudur, ben böyle bir söz verdim. Bana kalırsa ailelerinizin getireceği yiyecekleri içeriye almada hiçbir sakınca yok. Ben de alınmasından yanayım. Ama bu cezaevini ben yönetmiyorum. MİT ve jandarma yönetiyor. Onlar da içeriye yiyeceklerin alımından yana değiller. Onun için ben kendi kafamdan ailelerinizin getirdiği yiyecekleri içeri aldırmam. Bu beni aşıyor" diyordu temsilcilerimize. Hakları vermeye yetkilerinin bulunmadığından bahisle, başsavcı, kendisi ve cezaevi yetkililerinin cezaevi yönetiminde gerçek yetkili olmadıklarını belirterek cezaevini asıl yönetenlerin kimler olduğu gerçeğini mi itiraf ediyordu?

Peki, asıl yöneticiler kimdi? Cezaevini bu şekilde, şartları gitgide ağırlaştırarak kimler yönetiyordu?

Aydın Cezaevi'nde, esas olarak baştan beri hiçbir hak verilmek istenmemişti. Ve bugün sorunlarımızın çoğunluğu çözümsüz bırakılmış durumdadır. Sorunlarımızın çözümünde anlaşmanın uygulanmasına yönelik istem ve çabalarımız sonuç vermemekte ve boşa çıkarılmaya çalışılmaktadır.

Bundan yakın bir süre önce, sözde cezaevindeki sorunlar için, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nca görevlendirilip Aydın E-Tipi Cezaevi'ne atanan savcı Mustafa Yılmaz Sağlam da, bugüne kadar sorunlarımızın çözümünde hiçbir olumlu adım atmamış, tam tersine mevcut yaşantıyı daha da ağırlaştırmaya yönelmiştir. Bugün yaşamı çekilmez hale getirme yönünde tavır takınmaktadır. M. Yılmaz Sağlam'ın gelişi sonrasında keyfi uygulamalar daha da artmıştır.

İki örnek verilecek olursa durum daha iyi anlaşılacaktır. Tutuklu ve hükümlü temsilcileri daha önceleri, çıkan sorunları idareye götürmek ve çözümünü istemek için koğuşları dolaşıyorlarken, savcı M. Yılmaz Sağlam'ın gelişinden sonra koğuşlarından çıkarılmamakta, sorunlarımızın çözümü için bu yolla diyalog kurma da tıkatılmış bulunmaktadır. Sadece bununla da kalınmamakta... Örneğin, tutuklulardan Mehdi Zana sudan sebeplerle koğuşundan hücreye alınmış ve orada ikinci müdür Seyfettin Gül, başgardiyan Yolcu Yıldırım ve işkence ekibi tarafından dövülmüştür.

Bunlardan da anlaşıldığı üzere; mevcut sosyal yaşantıyı kısıtlama, keyfi uygulama ve baskılar artmakta, işkence uygulamalarıyla insanlık onuru ve kimlik ayaklar altına atılmaya çalışılmakta; bu yönde ortam sürekli gerginleştirilmekte, provokatif nitelikli oyun ve girişimler sahnelenmekte, hak gaspı arayışları çoğalmakta; bunun için yeni yeni oyunlar tezgahlanmak istenmektedir.

Bütün bunlardan çıkan en önemli sonuç; sorunlarımızın çözümü ve normal asgari yeterlilikteki yaşam şartlarının sağlanması değil, bunun yerine haklarımızın, onur ve kimliğimizi çiğnenip yok edilmesi, yönünde bilinen imha etme amaçlı zindan politikasının tüm gücüyle dayatılmakta oluşu ve Aydın Cezaevi'nde sivil idare yönetimi görüntüsü altında gizli güç odaklarının görevlendirilerek bu politikanın boyutlandırılmasına çalışılmak istenmesidir.

Eskişehir sürgünü sonrası Aydın Cezaevi'ne girişte yapılan işkenceler ve bu işkencelerin doğurduğu ölüm, yaralanma ve sakatlanma olaylarının sorumluları bellidir, açıktır. İşkenceci yönetim ve personel görev başındadır ve bunlar bugüne kadar sınırsız bir keyfiyetle davranmaya devam etmektedirler.

Müdür Seyfettin Gül ve başgardiyan Yolcu Yıldırım'ın başını çektiği bir grup işkenceci gardiyan, Aydın Cezaevi'nde istediğini yapmakta ve bunda hiçbir sınır tanımamaktadırlar.

Özel çabaları ve sınırsız yetki sahibi keyfiyetleriyle tanınan bu kişiler gerçekte kimdirler? Müdür ve başgardiyan mı, yoksa MİT'in özel görevlisi midirler? Bu sınırsız yetkileri kimden almaktadırlar? İşkenceci ekipleriyle sınırsız keyfiyetlerini hangi güç odağına dayanarak kullanmaktadırlar? Bu özel ekip kime, hangi kuruluşa bağlı olarak görev yapmaktadır? Kimden, nereden talimat almaktadır?

Aydın'da eylem henüz sürerken dışarıda aileleri izlemekle görevli olan, eylem sonrası ise açık görüşte gelen aileleri ziyaret defterine kaydeder görünen bir sivil şahsın cezaevindeki asıl görevi nedir?

Soruyoruz: Aydın E-Tipi Cezaevi'ni gerçekte kim yönetiyor?

MİT ve jandarma mı, Başavcı Nural Uçurum mu, yoksa Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nca atanan M. Yılmaz Sağlam mı? Cezaevini eğer savcılar yönetiyor deniyorsa, o halde N. Uçurum'un, "Cezaevini ben değil, MİT ve jandarma yönetiyor" demesine ne demeli?

Fakat eğer savcılar yönetiyor deniyorsa, ikinci müdür S. Gül, Y. Yıldırım ve ekibinin yönetim için yetkide sınır tanımayan durumları nasıl izah edilir?

Ve bugün bir gerçek var ki, esasta cezaevini yöneten, sınırsız keyfiyeti kullanırken birinci müdür ve savcıları da aşan ikinci müdür S. Gül, Y. Yıldırım ve ekibidir.

Bu durumda Aydın Cezaevi yeni olaylara gebedir. S. Gül, Y. Yıldırım ve ekibi Aydın Cezaevi'nde oldukları müddetçe, cezaevi daha çok olaya gebe olacaktır.

Çıkacak bir olayın sorumluları ilk etapta bunlardır. Cumhurbaşkanı, Başbakan, Adalet Bakanı ve tüm hükümet yetkilileriyle muhalefet partileri dahil tüm yetkili mercileri uyarıyoruz. Aydın Cezaevi her gün ortam gerginleştirilerek, yeni olaylara gebe hale getiriliyor. Bu ekip eliyle provokatif girişimlerde bulunuluyor, oyunlar tezgahlanıyor. Bugün cezaevindeki tutuklu ve hükümlüler, her gün toplu bir katliamla karşı karşıyadırlar. Yarın, öbürgün, böyle bir olay çıkarsa, tüm yetkili merciler ve başta Adalet Bakanlığı, "Bizim haberimiz yok" dememelidirler. Çıkacak bir olay ile yapılabilecek bir toplu katliamın sorumluluğundan kimse kaçamaz. "Benim yetkim yok, cezaevini ben yönetmiyorum, yöneten MİT ve jandarmadır" diyeni de, "Benim haberim yok" diyecek olanları da tümüyle sorumlu olacaklardır.

Tüm demokrat, ilerici, yurtsever kesimleri Aydın Cezaevi'nde tezgahlanmak istenen toplu katliam oyunlarına karşı duyarlı olmaya ve bu oyunları boşa çıkarmaya çağırıyoruz.

Aydın E-Tipi Cezaevi
Tutuklu ve Hükümlü
Temsilcilerinden
Şükrü Göktaş
15 Ocak 1990

Kamuoyuna önemle duyurulur!

İKİ ARKADAŞIMIZI KATLEDENLER, YENİ KATLİAM PLANLARI YAPIYOR, ESKİŞEHİR ÖZEL TİP CEZAEVİ BİR İMHA KAMPINA DÖNÜŞTÜRÜLÜYOR!

"PKK Davalarından yargılanan" tutsaklar olarak bizler, 12 Eylül düzeni ve onun bugünkü temsilcilerinin baskı, işkence ve imha politikalarına, insanlıkdışı uygulamalarına karşı; onlarca arkadaşımızın canı, yüzlercesinin sakat kalması ve hepimizin sağlık açısından "yarım-yamalak insan" durumuna gelmesi pahasına direndik. Siyasi kimliğimizi ve insanlık onurunu korumak için, canımızı dişimize takarak, ulusal ve uluslararası hiçbir hukuk kuralı ve yasa tanımayan bu çağdışı düzenin bugün de artarak devam eden sınırsız zoruna karşı, "insanca bir yaşam için" yıllarca direndik, bugün de direniyoruz. Bizleri kişiliksizleştirmeyi hedefleyen kural ve uygulamaları kabul etmedik, etmeyeceğiz.

Kendi sorunlarının temelinde bizleri gören bu mantık sahipleri, fırsat buldukça bize saldırmayı, bizden can almayı, kazanımlarımızı yok etmeyi, hiçbir insanın kabul etmeyeceği "1 Ağustos Genelgesi" gibi kurallar bütünlüğü ve tüzükleri dayatmayı önüne hedef koydular.

22 Haziran'da Eskişehir Özel Tip Cezaevi'nde tünel olayı gerekçe gösterilerek tüm politik tutsaklara yapılan saldırıyla kazanımlarımız sıfırlandı, havalandırma bile yasak edilerek cezaevi bir mezar durumuna getirilmek istendi. İdare ile diyalog yolunu denememize; çeşitli seferler TC Cumhurbaşkanlığı, TBMM Başkanlığı, Başbakanlık, Adalet Bakanlığı ve SHP'ye sorunlarımızın çözülmesi için dilekçeler yazmamıza rağmen, hiçbir cevap alamadık, tersine, Adalet Bakanlığı'nın emri ile "1 Ağustos Genelgesi" resmen uygulandı.

52 günlük açlık direnişimiz sürecinde kamuoyunun bildiği gelişmeler yaşandı. Bizler en doğal insani taleplerle yola çıkmamıza ve bunları yukarda belirttiğimiz resmi makamlara dilekçelerle de iletmemize rağmen, başta Adalet Bakanlığı olmak üzere, ilgili merciler sorunu çözeceklerine; kamuoyunu susturmak ve sorunlarının çözümsüzlüğünü gizlemek için, açlık direnişimize, siyasal prestij ve inat mantığı ile yaklaşarak bizlerle siyasal hesaplaşma içine girmek istediler, ancak yaklaşımımız bilindiğinden ve kamuoyunca da cezaevlerinin siyasal hesaplaşma alanı olmayacağı bilindiğinden, bu tutmadı. Eskişehir'den Aydın Cezaevi'ne yapılan sürgün, açlığın 30-35. günlerinde yapılan baskı ve işkencenin daha dünyada eşi benzeri yoktur ve bununla da Türkiye değil, mevcut düzen "geriye çağ atlamıştır". İki arkadaşımızın katledildiği uygulamalardan amaçları; ne pahasına olursa olsun katliamla direnişimizi kırmaktı.

Aradan aylar geçtiği halde, ba-

Devamı 23. sayfada